

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

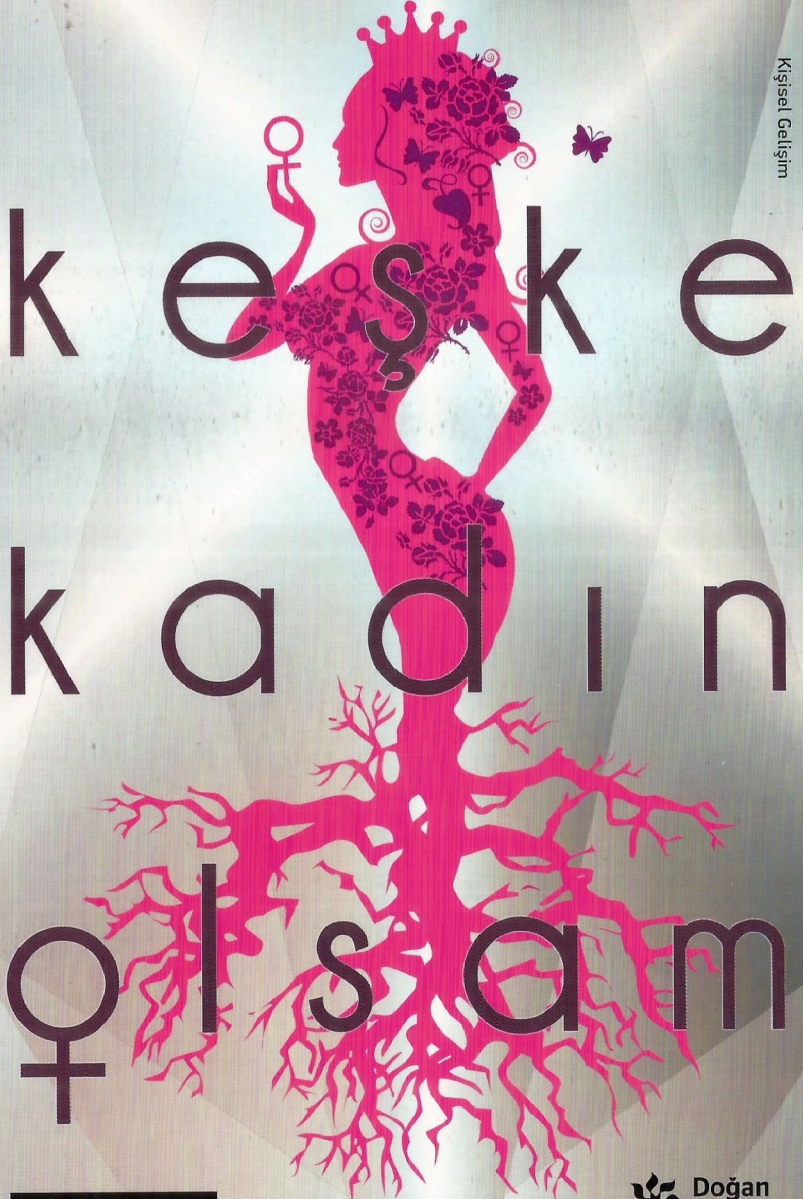
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AYKUT ÖÇÜT

Kişisel Gelişim

100.000 ADET

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Doğan
novus

Aykut Oğut ilk kitabı *Eurenden Torpilim Var*'ı 2009 yılında yazdı. Kitap Türkiye'de bir fenomen haline gelerek aylarca çoksatar listelerinden inmedi. Bu ilk kitabı *Aynalı Kitap* ve *Bu Egoları Şişirsek de mi Saklasak?* kitapları izledi.

Oğut, 1996 yılında "Hayatta istediğim her şeyi elde edebilirim" diyerek büyük hayallerle gittiği Amerika'da onu büyük dönüşümüne hazırlayacak film tadında bir hayat yaşadı. Benzin istasyonlarında çalıştı, bulaşıkçılık yaptı; dil bilmediğinden yıllarca tek bir arkadaş bile bulamadığı, beş parasız kaldığı için parklarda yattığı zamanlardı. Kaçak olduğu için sürekli polisten kaçarak yaşamak durumundaydı, depresyona girdi, su yerine alkolü tercih eder hale geldi. O dönemde "pozitif" kelimesini ve bu kelimeyi her kullananı da hayatından çıkardı.

2000 yılında Amerika'nın saygın yaşam koçlarından biri olan Darel Rutherford ile tanışmasıyla hayatı 180 derece değişti. Bolluk ve bereketin, mutluluk ve huzurun ne demek olduğunu tam olarak deneyimledi. Bugün kitapları milyonlarca kişi tarafından okunan Aykut Oğut, eşi Esra ile birlikte Ayratown.com'da okuyucularıyla buluşmakta, birebir seanslar vermekte ve Türkiye'de bulundukları zamanlarda canlı *workshop*'lar düzenlemekte, bunların dışında *online workshop*'lar ile bildiklerini her yıl binlerce kişiye öğretmektedir.

Keşke Kadın Olsam

KEŞKE KADIN OLSAM

Yazan: Aykut Oğut

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

1. baskı / Aralık 2014 / ISBN 978-605-09-0856-5

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Funda Çolpan

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Gültene Plaza NO: 1 Kat: 3 34360 Çiğli-İSTANBUL www.doganegmont.com.tr www.doganegmont.com.tr

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

Keşke Kadın Olsam

Aykut Oğut

Bu kitabı,

Dişil gücünü tamamen eline almış
veya almaya karar vermiş olan,
bu dünyanın kraliçelerine ve
prenseslerine ithaf ediyorum.

Başta annem ve eşim Esra olmak üzere...

Siz olmasaydınız bu kitap olmazdı

Sevgili okurlarım. Sizler bu satırları okumasanız, ben sizlerle asla tanışmış olamazdım. Sizlere hayatınızda, sizin benim hayatımda olduğunuz kadar yardımcı olabilirsem, ne mutlu bana.

Beni ilk defa sizlerle tanıştıran, daha önce hayatımda iki satır yazı yazmamışken ilk kitabım *Evrenden Torpilim Var*'ı büyük bir cesaretle yayınlayan, eski yayıncım, sevgili dostum, canım, her şeyim, rahmetli Namık Kemal Atalay... Bugünlere geldiysem, senin desteğin sayesinde oldu. Beni izlediğini, çok eğlendiğini, özlediğini biliyorum. Sonsuz teşekkürler Namıkım benim.

Erkeğin ne demek olduğunu, kadının nasıl yüce bir varlık olduğunu bana öğreten, toplumun şablonlarından kurtulmam için elinden geleni yapan annem... Bu kitabın ilk tohumlarını 40 yıl önce sen attın. Umarım ortaya çıkan ağacı ve meyvelerini beğenirsin.

Bütün öğrendiklerimi uygulamamda bana yol gösteren, yardım eden, daha bile fazlasını öğreten sevgili eşim, prensesim Esra... Yarızamanlı saray soytarısı, yarızamanlı şövalye olarak, yolculuğunda –sarayında– bana yer verdiğin için, sa-

nırım yüzlerce yaşamdır minnettarım sana... Tıpkı bu sefer de olduğu gibi.

“Başarılı her erkeğin arkasında bir kadın OLMADIĞINI”; kadının yerinin ARKA olmadığını; başarılı erkeğin, kadının gücünü anlayan, sahiplenen ve koruyan erkek olduğunu bana sen öğrettin.

“Her başarılı erkeğin, onu çok iyi eğitmiş olan bir prensesi vardır.”

Sonsuz teşekkürler...

Niye böyle bir kitap?

Bir erkek, elinin hamuruyla neden kadınlarla ilgili bir kitap yazar?

Aslında son derece basit! Yıllar boyunca bir hayalet gibi peşimden gelen bazı içsel acılarımın, annemin son döneminde yaşadıklarının ve hasta yatağında, “Bu da yaşamak mı yahu Aykutcum?” deyip, iki hafta sonra da çekip gitmesinin nedeni neydi, cevaplarını buldum.

Evet, 20 senemi aldı bu cevapları bulmak. Olsun, sonunda cevapları buldum ya, artık içim rahat.

Diğer kitaplarımda kısaca bahsetmiştim sizlere; annem öldükten sonra onun yazdığı günlükleri buldum ve çok şaşırdım diye. Benim tanıdığım, daha doğrusu tanıdığımı sandığım kadın ile günlüklerinde okuduğum kadın arasında dağlar kadar fark vardı.

Başlarda hiç üzerinde durmadım ama yıllar içinde hep aklıma geldi durdu:

Annem neden bu kadar üzgündü?

Niye evliliği başta harika başlayıp, sonra yokuş aşağı gitmişti?

İki arkadaş gibi büyümemize rağmen neden son yıllarda aramıza soğukluk girmişti?

Daha sonra annem dışında başka kadınlar oldu hayatımda, yani sevgililerim. Yeni sorular başlamıştı kafamda...

Neden kadınlar öküzlere daha fazla ilgi duyuyor?

Bunun cevabını yıllarca bulamamıştım. Sonra başka sorular da eklendi listeme:

Bu kadar güzel bir kadın, bu hıyarla ne yapıyor?

Niye falanca kocasından dayak yiyor?

Niye kadın hep ikinci sırada? Hatta en arkada?

Niye erkek masanın başına oturur, ailenin reisi konumunda?

Sofrada unutulmuş ekmek niye hemen kalkıp kadın getirir?

Ne yapmış olmalılar ki bunu hak ettiler?

Niye erkek şeyini karıştırır, kadın duygularını ifade etmek isterken?

Anneye saygı var ama kadına yok! Nasıl yani?

Kadınlar niye kötü şoför oluyorlar?

Niye çamaşır, bulaşık, temizlik kadınların işi?

Erkekler kahveye gidiyor da, kadınlar niye gitmiyor?

Niye erkekler ağlamaz?

Duygusal olmak neden kötü bir şey?

Niye erkek boşalır her seferinde ama kadın bir türlü yeterince orgazm olamaz?

Annemin beni yetiştirdiği şekil ile içinde yaşadığım dünya bir türlü birbirini tutmuyordu. Kadınlarla erkekler arasında kimsenin bahsetmek istemediği bir soğuk savaş vardı.

Kadınlar tarafından kaybedilmiş bir savaş.

Kendi adıma halimden memnundum. Sonuçta ben kazanan tarafın parçasıydım ama annem bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Ona ne olmuştu? Bana öğrettiği şeyleri öğretme kapasitesinde olan bir kadın, uygulamaya gelince niye çuvallamıştı?

Bütün bu soruların cevabını sonunda buldum ve bu kitabı yazmaya karar verdim.

Evet, ben bir erkeğim. Evet, savaşı kazanan tarafın bir üyesiyim. Ama sizlerin casusu olmaya karar verdim. Size bizim tarafın bütün sırlarını, bütün güçsüzlüklerini, bütün açıklarını anlatacağım. **Ben anlatacağım ama hiçbir işe yaramayacak.** Çünkü aslında bizim, erkeklerin yapması veya yapmaması gereken hiçbir şey yok.

Asıl iş size düşüyor kadınlar!

Uzun yıllar, kendi gücünden vazgeçmiş kadınlara sinir oldum durdum. Hani herkesin bir bamteli vardır ya, benimki “erkek erkek diye tutturan ve erkek için kendini köle haline getiren kadınlar” oldu. Bu öfkem o kadar ileri gitti ki, kocasından veya sevgilisinden dayak yiyen bir kadın duyduğumda veya gördüğümde, adama sinirlendiğimden daha çok kadına sinirlendim.

Bu kitabı yazmaya başladığımda en büyük kaygım, var olan sinirimi sizlere kusmaktı. Uzun süre sırf bu yüzden yazmaya başlayamadım bile. Bir gün Esra bana muhteşem bir fikir verene kadar:

– Bir kızımız olursa ne yapacaksın ileride? Farz et ki bütün gücünü birlikte olduğu adama kaptırdı ve onun kölesi haline geldi ve bu yüzden son derece mutsuz.

– Ne yapıcım, ikisini birden tüfekle kovalıycam. Hangisini ilk vurursam artık.

– Asla öyle olmayacağını biliyorum. Diyelim kızın geldi ve senden yardım istiyor. Ona neler anlatırdın ve en önemlisi, nasıl anlatırdın?

O kadar güzel bir soruydu ki bu, birdenbire, iki üç saniye içinde bütün enerjimi değiştirmişti. Kendi kızıma neler anlatırsam size de aynı şeyleri anlatmaya karar verdim. Kendi aileme nasıl davranırsam, sizlere de öyle davranacak, aynı şekilde aktaracaktım bu kitabı.

Bir yerde diyebilirim ki, bu kitap henüz doğmamış kızıma yazılıyor.

O yüzden, size “10 adımda nasıl erkek tavlar, nasıl bütün erkekleri ezip geçer ve patron olursunuz”u veya “Nasıl daha güzel makyaj yaparsınız”ı anlatmayacağım, şimdiden uyarayım.

Kadın olmanın muhteşemliğini anlatmak istiyorum size.

Size verilmiş olan süper güçleri nasıl kullanabileceğinizi paylaşmak istiyorum. Kadının neden erkekten daha üstün olduğunu bütün samimiyetimle bu satırlardan sizlere ulaştırmak istiyorum.

Bu arada, cinsiyetimden son derece memnunum, “Aaa, bu herif meme yaptırmak istiyoo, karı olmak istiyoo... İpne bu ipne” geyiklerine sakın girmeyin internetin çakma kahramanları!

Ama 43 yaşında, “Keşke kadın olsam” diyorsam, inanın çok haklı gerekçelerim var.

İyi okumalar ve keyifli bir macera diliyorum.

Annemden bana, erkeğin tanımı:

... Kendini beğenmiş olmaksızın güzel,
Küstah olmaksızın kuvvetli,
Yırtıcı olmaksızın cesur olan.
Kendisinde insanların kusurlarını değil,
Bütün meziyetlerini bulundurmak isteyen...

Saliha Sema (1993)

Kadını ilk defa
çocukken tanıdım...

Annem mi beni sevmiyordu, yoksa formül mü böyle değildi?

Çiçeği burnunda işletim sistemim olayı tam olarak sindirememişti. Gözümdeki hüznü annemden başka kim fark edebirdi ki? Onun hücrelerinden, DNA'sından meydana gelmiştim günün sonunda. Onun bir parçasıydım.

Kıymalı ellerimi temizledi, belinde asılı duran mutfak beziyle. Ocağın altını iyice kısıtı köfteler yanmasın diye ve beni kucağına oturttu.

– Bak bi tanem, yemek yapmak kadının işi değil. Biliyorum herkes öyle zannediyor.

– Peki kimin işi?

– Kim müsaitse, kim severek yapıyorsa. Anne, baba, hiç fark etmez.

– Ama Mehmet'in babası Mustafa Amca bunları hep kadın yapar diyor.

– Halt etmiş Mustafa Amcan.

– Peki diğer işler? Okul önlüğümü yıkamıycan mı?

– Şimdilik yıkayacağım, evet. Ama vakti gelince onu da yapmayı öğreneceksin.

Büyümek istemediğime o an karar vermiştim.

Bütün sıkıcı işler ne güzel kadınlara yüklenmişti, ayak işçisiydi onlar. Ne işgüzar bi annem vardı benim. Utanmasa ütüyü bile bana yaptıracaktı.

– Hatta gün gelecek kendi gömleklerini bile sen ütöleyeceksin.

8 yaşında olmama rağmen etrafımda gördüğüm örneklere bakarak kadının yerinin neresi olması gerektiğine karar vermiştim bile. Bir hizmetçi!

Sizin kendinize layık görmediğiniz işleri yapan birini nasıl göreceğinizi zannediyorsunuz? Sizin yapılmasına saygı duymadığınız işleri yapan birine ne kadar saygı duyabilirsiniz ki?

Her şey çocukluğumuzda başladığına göre, şu an ortalıkta dolaşan erkeklerin, kendi anne babalarının tornalarından çıktığını düşünmek doğru olur. Peki, o anne babalar hangi tornadan çıktı? Kendi anne babalarının tornasından. Yüzyıllarca geriye gidebilirsiniz bu şekilde.

Peki hep böyle miydi? Zamanın, insanın başlangıcından beri?

Elbette hayır.

Hiç araştırdınız mı bilmiyorum ama tarihte belli bir zaman var ki, kadın egemenliği söz konusuydu. Birazdan buna değineceğim, hiç merak etmeyin. Şimdi çocukluğuma geri dönelim.

Kıyma yoğurmakla başlayan yolculuğum, sigaraböreği sarmaya, çamaşır yıkamaya, ütü yapmaya ve sonunda yerleri süpürmeye ve kollarımı havada tutarak annemin yün sarmasına yardım etmeye kadar gitti.

Sanırım annem hep bir kız istemişti ama torbadan ben çıkmıştım.

maya. Ne zaman bunları bir arkadaşımın evinde veya okulda anlatsam benimle dalga geçiliyordu. O zamanlar ne demek olduğunu bile bilmediğim “kırık” lakabını bile takmışlardı. “Kırık olacak bu vallahi!”

**Toplum beni ERKEK olmaya çekmeye çalışıyor,
annem beni İNSAN olmaya davet ediyordu.**

**Toplum beni ilerideki KARIMA eğitiyor,
annem beni ilerideki “EŞ”İME, eşitime hazırlıyordu.**

**Toplum bana kadını hizmetçi olarak gösteriyor.
annem kadını sevmeyi ve saygı duymayı öğretiyordu.**

Hiç vazgeçmedi.

Yıllar yılları kovaladı. Hayatımın en güzel dönemlerinden biriydi o zamanlar. Annem ve ben. İki arkadaş gibiydik. Akşamları en büyük keyfimiz mutfağa girip yemek icat etmek olmuştü. Dolapta ne varsa çıkarır ve yemek uydururduk birlikte. Ben sofrayı kurarken o yemeği yapar, ben bulaşıkları yıkarken o kurulardı.

Freud bizim hakkımızda ne düşünürdü, zerre kadar umurunda değil. Sapık değildik elbette. Sadece iki arkadaştık.

Annemin en büyük cevheri, üstümde baskı oluşturma-
ya, ANNELİK gücünü ispatlamaya çalışmamasıydı. “Kadın” kavramı ile, baskı, inatlaşma, özgürlük mücadelesi gibi diğer negatif duyguları yoğurmamıştım. Kadın benim için ileride HÜKMEDİLMESİ, geçmişin intikamının alınması gereken bir figür olmamış; aksine, son derece keyifli, saygı dolu bir kavram haline gelmişti.

14 harika yıldan sonra 1985 yılında annem evlendi. Benim lale devrim sona ermişti ama ben daha farkında değildim.

Elbette erkek çocuk anneyi paylaşmak istemez falan filan derler de, anlatacaklarım çok farklı. Hayatıma ilk defa bir ERKEK, erkek enerjisi girmişti.

Üvey babam aslında dünya tatlısı bir adamdı. Kendisi yıllar önce aramızdan ayrıldı ve hâlâ büyük bir özlemle anarım. Muhteşem bir insan ama rezalet bir kocaydı. Amacım asla kendisini kötülemek değil. Ondan o kadar çok şey öğrendim ki, bu kitapta onun da payı çok büyüktür.

Nasıl olunmaması gerektiğini ondan öğrendim.

O kadar iyi bir insandı ki babam size anlatamam. Herkesin yardımına koşar, elinde olanı mutlaka paylaşır, derdi olanın çözümü olurdu. Kahkahası bile hâlâ kulaklarımda çınlar. Bu kadar muhteşem bir İNSAN, niye kapalı kapılar ardında, evliliğinde bu kadar değişen bir ERKEK olmuştu?

Evimize kurallar gelmeye başlamıştı. Ne yapılır, ne yapılmaz, kimin sözü dinlenir, kimin dediği olur... Yatağını topladın mı? Dersini çalıştın mı? Eve kaçta geleceksin? Kaçta yemeğe oturulacak? Senin yemeğin bitmiş olabilir ama biz hâlâ devam ediyoruz, kalkamazsın sofradan vs. vs. vs.

Elbette bir çocuk olarak disipline –belli seviyede– ihtiyacımız var, kabul ediyorum. Annem de disiplinli bir kadındı ama bakın bunu nasıl uygulardı:

Çok küçük yaşlarımdan beri ateşle oynamak en büyük zevkim olmuştu. Kibrit yakıp ateşin güzelliğini seyrederdim,

sonra dalıp elimi yakardım ama olsun, bir kibrit daha yakardım. Derken bir gün evin salonunu da yaktım.

Sanırım en fazla 5 yaşındaydım. Kibrit çöplerini yaktıktan sonra, salonda duran koltuğun minderlerinin arasına saklıyordum. Koltuk başladı yanmaya. Sesimi bile çıkartamadım. O kadar büyüleyici bir görüntüsü vardı ki, sanki ben de ateşle dans ediyordum. Çıkan dumanı fark edince elinde battaniyelerle koşuşturdu annem ve bir şekilde komşuların da yardımıyla ateşi söndürmeyi becerdiler. Salonun yarısı tamamen yanmış ve is olmuştu. Komşulardan biri giderken, “Annem şimdi canına okuyacak senin, görürsün” demişti. Korku içinde sonumu beklemeye başladım. Annem herkesi yolcu ettikten sonra beni kucağına aldı ve başka bir odaya geçtik.

- Ne oldu bi tanem, anlat bana!
- Kibritleri yakıyordum, sonra koltuğun altına koydum.
- Niye yakıyordun kibritleri?
- Ateşe bakmak çok hoşuma gidiyor. Hep bakmak istiyorum.

Başka bir anne belki çocuğunu psikoloğa götürür böyle bir cümleden sonra, bilemiyorum.

- Çok mu seviyorsun ateşle oynamayı?
- Evet.
- Biliyorum, ben yapma desem de yine yapacaksın. Hem de bu sefer gizli gizli yapacaksın. Seninle bir anlaşma yapacağım ama sen de bu anlaşmaya uyacaksın. Bundan sonra, her hafta iki geceyi ateşle oynama gecesi ilan edeceğiz. Salı ve perşembeleri ben eve geldikten sonra birlikte oynayacağız ateşle.

min aldığı kocaman tepsinin içine bütün kibritleri, mumları, kâğıtları yerleştirip, kibritlerim bitene kadar oynadım. Anem de yanında tuttuğu yangın söndürücüyle beni seyretti.

17 yaşında arabasını gece gizlice araklayıp dolaşmaya çıktığım içinse babamdan dayak yemiştım.

İçinde yaşam oluşturma becerisi olan bir varlık, sadece yaşamı ateşleme yetisi olan bir varlıktan elbette daha üstün olacak.

Amacım erkek düşmanlığı başlatmak değil kesinlikle. Zaten o yükü omuzlarımda yıllarca taşıdım. Erkeklerden nefret ettim. Sonunda olması gereken düzeni anladığım için içsel bir huzura kavuştım. Kendimle ve hemcinslerimle.

Kitap boyunca sizlere ERKEK ve KADIN dediğimde lütfen sadece cinsiyet olarak algılamayın. ERKEK derken kastettiğim maskülen-eril enerji, KADIN derken kastettiğim ise FEMİNEN-DİŞİL enerji olacak. Elbette cinsiyeti tamamen bunun dışında bırakmamız imkânsız, çünkü KADIN, dişil enerjiyi, ERKEK ise eril enerjiyi yaradılıştan dominant bir şekilde içinde zaten taşır.

Bir kadın son derece eril ve bir erkek son derece dişil olabilir mi? Evet, belli bir derecede –tamamen değil– elbette olabilir.

Bugün kadınların yaşadığı sıkıntı erkeklerle mi ilgili? ASLINDA DEĞİL. Derdiniz erkekle değil, YANLIŞ anlaşılmış olan, tarih içinde belli art niyetlerle anlamı değiştirilmiş olan MASKÜLEN ENERJİ esas derdiniz. Erkekler de –işlerine geldiği için veya sadece bilmediklerinden– bu yanlış tanımla-

mayı kabullenip, ERKEK rolü adı altında abuk sabuk davranışlarda bulundukları için ortalık tam bir kaosa dönmüş durumda.

Size yine çocukluğumdan ve annemden bahsedeceğim ama önce ERKEK denen kalasın niye kalas olduğunu biraz anlamanız gerekiyor. Tıpkı gerçek bir kalasta olduğu gibi, eğer kafanıza kendiniz vuruyorsanız, bu, kalasın suçu olamaz.

– Aslında kötü niyetli değiliz.

– Aslında içten içe hepimiz size hayranız. Sadece bunu söylememiz yasaklandı.

– Sizi prenses yapmak istiyoruz.

– Sizi baş tacı etmek istiyoruz.

Sadece nasıl yapacağımızı bilemiyoruz, çünkü çok büyük bir dümenin, dünyanın en büyük sahtekârlığının sonuçlarını yaşıyoruz.

Artık uyanma zamanı geldi!

Hem bizim için, hem de sizin için.

Kadın ve erkek nedir ve ben bu soruların cevabını nereden biliyorum? Ben mi yarattım ki kadın ve erkeği, kendimden bu kadar emin konuşabiliyorum.

Tabii ki HAYIR.

Dedim ya, sadece bir okuyun yazdıklarımı. Eğer içiniz titriyorsa okurken, kafanıza yatıyorsa satırlarım, özünüz bir doğruluk payı sezinliyorsa duyduklarında, alın sizin satırlarınız olsun bunlar. Sizi de yaşamı biçimimiz olsun.

Günün sonunda; kadınlar olarak, başka birilerinin satırlarını yaşıyorsunuz zaten.

Bu arada, umarım iki şeye asla İNANMIYORSUNUZDUR!

1- Tanrı'nın, kadını, erkeğin kölesi olarak yarattığına, kadının ezilmesi gerektiğine ve;

2- Tanrı'nın erkek olduğuna.

Eğer bu iki madde konusunda hemfikirsek, şimdiden işin yarısını hallettik bile demektir.

Erkeği ve KADIN'ı biraz anlayalım

Dünyanın evrensel düzeni

Daha önce bazı kitaplarımda size bundan bahsetmiştim ama burada erkeklerle ilgili ayrı bir yeri olduğu için kısaca anlatmak istiyorum.

Yaşadığımız evrenin ve bunun minik parçası olan dünyamızın çok temel bir prensibi vardır. Her şey ama her şey üç adımda gerçekleşir ve bütün yaşam üç temel adımdan ibarettir.

- 1- Yarat.
- 2- Deneyimle.
- 3- Yok et.

Bir şeyi önce yaratırız, sonra belli bir süre onu deneyimleriz ve sonunda yok ederiz. Yok etme kavramını iyice anlamamız son derece önemli, çünkü “yok etmek” sadece kötü bir son anlamına gelmiyor. Yok etmek, yeni olanın gelebilmesi için eski olanın gitmesi veya şekil değiştirmesi anlamına geliyor.

Bir iş istediniz:

Önce işi yaratacaksınız, sonra deneyimleyeceksiniz –bazen aylar bazen yıllar sürecek bu deneyim–, sonra işten ayrılacaksınız veya kovulacaksınız.

Arkadaşlarınızla keyifli bir gece geçirmek istediniz:

Önce bu fırsatı yaratacaksınız, sonra gece boyunca eğlen-
ceksiniz veya eğlenmeyeceksiniz, fark etmez; sonunda da ge-
ce yok edilecek, yani bitecek, sonu gelecek. İçinizde, 2 yıl önce
oturduğu rakı sofrasında hâlâ devam eden varsa bilemem tabii.

Bir ilişki istediniz:

İlişkiyi önce yarattınız, sonra deneyimlemeye başladınız –
iyi veya kötü, sonra sonu geldi, belki ayrıldınız, belki eşiniz
öldü, hiç fark etmez– yine yok et aşamasına geldiniz.

Eskiği yok etmeden veya şekil değiştirmeden YENİ olana
geçiş yapamazsınız.

Evinizi dekore etmek istediniz:

Önce fikirlerinizle yeni halini yaratacaksınız, sonra bir gü-
zel içinde oturacaksınız, yani deneyimleyeceksiniz, sonunda
gün gelecek mobilyalar o ya da bu sebepten size artık eskisi
kadar güzel gelmedikleri için DEĞİŞECEKLER. Yani eskiği
yok edeceksiniz.

Gündüz, her zaman geceye dönüşecek ve gece olup, ye-
rini yeniden gündüze bırakacak. Ağaçlar sonbaharda bütün
yapraklarını dökecekler Kİ, ilkbaharda yerine yenileri gele-
bilsin.

Bir zamanın en moda elbiseleri yaratılacak;

En muhteşem ayakkabıyı bulacaksınız;

Sonra modaları geçecek, değişecekler, eski yok edilecek
VEYA değişime uğrayacak Kİ yerine yenileri gelsin.

İşte bu döngünün içinde erkeğe –maskülen enerjiye– ihti-
yacımız başlıyor.

Dianna'yı yaklaşık 2 yıl kadar önce tanıdım. Ara ara konuşur sohbet ederiz. Bir gün kendisine aynen şöyle dedim:

“Erkekler olmasa dünya çokook daha muhteşem bir yer olmaz mıydı sence?”

– Daha huzurlu olabilirdi, daha sakin olacağı da kesin ama daha muhteşem olur muydu emin değilim! Sanıyorum, erkekler olmasaydı biz kadınlar hâlâ sazdan yapılma kulübe-lerde yaşıyor ve mızrakla avlanıyor olurduk.

– Yani erkekler daha yaratıcı, üretici mi demek istiyorsun?

– Hayır, aksine. “Yaratan” kadındır ama “yok eden” erkektir.

Erkek yok edici güçtür ve eski yok edilmedikçe yerine yenisini YARATAMAZSIN.

İşte o noktada bende ampul yandı. Aslında yanacak bir ampul yok, kadın açık açık anlattı ama ben ilk defa olayı bu açıdan görmenin huzuruna ulaşmıştım.

Evet, doğru, biz yok edici gücüz!

Tekrar ediyorum, yok etmeyi kötü bir şey sanmayın. Hayatın, yaratımın en gerekli aşamalarından biri. Sadece, eğer zamanı geldiğinde kullanılırsa çok faydalı oluyor. Zamanlı zamansız kullanmaya kalkarsanız, işte bugün etrafınızda gördüğünüz erkeklerin başına gelen şey gerçekleşiyor. Koskoca vücutların içinde dolaşan 5 yaşında çocuklar!

Kadın erkekten 16 kat daha üstündür

Peki, kadın bu kadar güçlüyse, neden öyle gibi yaşamıyoruz bu hayatı?

Kadınların erkeklerden üstün olduğu, birçok konuda üstün olduğu tartışılmaz bir gerçek. 16 rakamı ne kadar doğrudur, inanın bilemiyorum. Bu rakamı Esra'dan öğrendim, o da kendi hocalarından biri olan Yogi Bhajan'dan öğrenmiş. Doğruluk payı olduğuna kesin katılıyorum ama belki 16 değil de 160 kat veya sadece 5 kat üstündür kadınlar.

Kadınların üstün olduğunu duyduğumda aklıma hemen bir soru geldi:

Eğer öyleyse neden kadınlar daha çabuk dağılabiliyorlar?

Gözümün önüne ilk gelen örnekler, televizyonlarda hüngür hüngür ağlayan kadınlar, kocası ile bir problem çıktığında kendini alkole verenler, sevgilisi bir defa aramadı diye ağlaya zırlaya arkadaşlarına koşanlar, her şeyi dert edip kuruntu yapanlar, erkeğe sülük gibi yapışıp ne olur beni bırakma diye ağlayanlar, koca bulmak için artık ne yapacaklarını şaşırانlar oldu.

Bir parçam gerçekten kadının daha üstün olduğuna inanmak istese bile, gördüğüm sayısız örnek bunun tam tersi olduğunu ispatlıyordu bana. Daha derine inmeye ve anlamaya karar verdim.

Siz kendinizi açınca evren çılgınlar gibi sizinle konuşmaya başlıyor. Sorularımın cevapları ile tek tek karşılaşmaya başlamıştım bile ve açıklamalar son derece mantıklıydı. Size basit bir örnekle açıklamaya çalışayım.

Erkek 1 ise ve kadın 16 ise, yani 16 kat daha güçlü ise, erkek batsa batsa -1'e kadar gidebilir, çünkü potansiyel en fazla o kadar garibimde.

Kadın ise bir tepetaklak gitti mi, o güçle, 16 kat geri gidiyor yani -16'ya iniyor.

Diyelim elimizde iki araba var. Biri saatte en fazla 60 kilometre yapabilen gariban bir araba. Diğer ise, saatte 380 kilometreye çıkan bir Ferrari. İki arabanın birden aynı anda tam gaz yola çıktığını ve bir ağaca çarptığını düşünün. Hangi araç daha fazla hasar görecektir? Elbette Ferrari'nin bir vidası bile o kazadan sağlam çıkamayacak. Dandik bir araba olduğu için değil – dünyanın en muhteşem üç markasından birinden bahsediyoruz burada. Sağlam çıkamayacak, çünkü ÇOK GÜÇLÜ idi. Çok daha büyük bir hızla çarptı o ağaca.

Annemin son yıllarını neden harabe bir şekilde geçirdiğini anlamıştım. Çok güçlüydü ve gücünden vazgeçince ağaca tosladı. Öyle bir tosladı ki bir daha toparlayamadı ve gitmeyi seçti.

toplumdaki imajı, beğenilme arzusu, istenilme arzusu veya erkekler. Sanırım annemin çarptığı ağaç erkeklerdi. Sanırım diyorum, çünkü 25 yıl geriye gidip analiz etmek gerçekten çok kolay değil. Hayatta olsa inanın kendisine sorardım bu soruyu ama bazı şeyler belki cevapsız kalınca daha iyi oluyor, çünkü bu sayede kendi cevaplarımızı bulabiliyoruz.

Eskiden böyle değildi. Bilmiyorum, hiç aklınıza araştırmak geldi mi? Bilgi ve teknoloji çağında yaşıyoruz, artık her türlü bilgiye ulaşmak son derece mümkün. Eskiden sadece bazıların gizli dolaplarında duran bilgiler artık günümüzde ortalığa saçılmış vaziyette. Bundan 7.000 sene önce, baskı hatası değil, inanın 7.000 sene önce, biliyor muydunuz ki kadın;

- Erkeklerle aynı haklara sahipti.
- İsteddiği ile evlenir, istemediği ile evlenmezdi.
- Ev sahibi, toprak sahibi, eleman (köle) sahibi olma hakkı vardı.
- Boşanma hakkı vardı.
- Önemli dini konularda lider konumundaydı (o zamanın dinlerinden bahsediyorum).
- Toplumun önemli siyasi, idari konumlarını elinde tutuyordu.
- İsteddiği gibi ticaret yapma hakkı vardı.

Bunları bir tarafımdan uydurmuyorum, açın biraz okuyun, sizler de göreceksiniz. Zaten bu kitap, bu kitabı yazan ERKEK, size gücünüzü geri vermez. Ne haddime! Birçok dandik özelliğim vardır ama densizlik bunlardan biri değil. Benim size gücünüzü geri vermeye çalışmam, Murat 124 marka arabanın Ferrari'yi daha hızlı gitsin diye iple çekmesine benzeyecektir.

Gelin tarihi biraz irdeleyelim, biraz da yorumlayalım. Söylemek üzere olduklarımın hiçbirini size ispatlayamam, çünkü elimde 7.000 yıl önce yaşayan kadınların facebook adresleri veya attıkları tweet'ler yok.

- Kocayı boşadım, son derece rahatım @mısırlınefertitanya
- Baş kadın ile konuştum, dört erkeğe kadar alabiliyormusunuz @atlantistendenizkızıdefne
- Babam çok komik bir adam. Bana 30 yaşında ne yapacağımı söylemeye kalktı @marsiya #erkeklernekadargarip
- Sarışın bir erkek neden 11 yazamaz? @sarisinerkekler / Hangi 1'i ilk yazacağını bilemediği için LOL OMG #harikata-tilMUadasi

Bunlar elimizde olsaydı inanın harika olurdu.

Sadece yazacaklarımı lütfen kalbinizle okuyun, eğer içinizden bir ses, “Bu adam kafayı yemiş gibi duruyor ama sanki söylediklerinde bir doğruluk payı var” diyorsa lütfen o sesi takip edin ve daha derine gidin. Dipten kum çıkartmayacaksınız, dipte kum yok, özgürlüğünüz var!

Peki, madem 7.000 yıl önce durum bu kadar muazzamdı, sonra ne oldu? Gittikçe gelişmesi, daha ileri gitmesi ve sizlerin bugün yaşadığımız toplumun hem politik, hem dini liderleri olmanız, yöneticileri olmanız gerekmiyor muydu? Bunları yapabilen örneklerin sadece bir iki tane değil, binlerce olması lazım değil miydi?

Ezoterik bazı bilgilere göre bu, “ruhsal” seviyede yapılan bir anlaşmaydı. Kadınlar bir noktada egemenliği erkeklere bırakacaklardı. **Erkek egemenliği** de bir süre devam ettikten sonra eşitliğe geçilecek ve sonra yine kadın, egemenliği geri

alacaktı. Bunu Esra'dan ilk duyduğumda yine size çok sinirlendim. Geri zekâlı mısınız siz, niye böyle bir anlaşmayı kabul ettiniz diye. Ama her zaman olduğu gibi yine Esra imdâdına yetişti. Elinde bulunan objeyi, sallanan bir sarkaç gibi sağa sola sallamaya başladı.

– Bak Aykutcum, bunu ağır ağır sallanan bir sarkaç gibi düşünmeye çalış lütfen. Tamamen sağ tarafa gidecek, hızını tamamladığında geri gelmeye başlayacak, sonra sol tarafa geçecek. Sarkacın bir uçtan diğer uca geçmesini ise saniyelik değil, binlerce yıllık bir süreç gibi gör. Bir taraf kadının egemenliği, diğer taraf erkeğin egemenliği ve orta kısım güçlerin dengelenmesi.

Bu kadın sarkaç markaç ayakları ile beni hipnotize ediyor galiba ama neyse.

Peki, bu değişim nasıl gerçekleşti? Bir noktada kadınlar sabah uyanıp, “Bey, artık sen devral gücü. Bak sarkaç dibe vurdu zaten. Benim canıma oku, aşağıla gitsin bundan sonra!” demiş olamaz di mi?

Hayır, değişim çok uzun sürdü ve son derece kurnazca bir planla yapıldı.

Değişmesi gereken neydi?

“KADININ GÜCÜ!”

Bu durumda GÜÇ'ün kendisine bok atamazsınız, çünkü bir süre sonra o güç bize geçecek. Elimizde patlamasını istemeyiz doğal olarak. Ee KADIN da çamur atılabilecek bir varlık değil, çünkü güç zaten onun elinde. Son derece basit, o

kadar basit ki insanın ağlayası geliyor; kadının değil, kadını MUHTEŞEM ve ULVİ yapan “özelliklerin” peşinden gittiler ve muazzam bir çamur atma kampanyası başladı.

Neydi kadını bizden, erkeklerden üstün yapan özellikler? Bizim bir türlü olmayı beceremediğimiz –kadın kadar beceremediğimiz– ve hiçbir zaman o kadar beceremeyeceğimiz, sahip olamayacağımız şeyler nelerdi?

- Güçlü olmak.
- Duygusal olmak.
- Muhteşem bir içsel rehberlik kapasitesi.
- Seks ve cinsellik.
- Evrensel saygıyı, sevgiyi verebilme ve yaratabilme

Merak etmeyin hepsini sırayla anlatacağım, ama önce TEKRAR açıklamak istediğim bir şey var. Size bunların ne olduğunu kısa kısa açıklayabilirim ama KADIN olmanın ne demek olduğunu tam olarak anlatamam, çünkü BEN KADIN DEĞİLİM.

İlerleyen sayfalarda size bunları kendi hayatımda nasıl deneyimlediğimi, KADIN olmanın güzelliklerini annemde ve eşimde nasıl gözlemlediğimi, kendimi kadının liderliğine bırakmanın nasıl hayatımı değiştirdiğini anlatabilirim. Çünkü bire bir yaşadım. Ne demek olduğunu biliyorum.

Kadını erkeklerden daha üstün yapan özellikler

1. Güçlü olmak

Ah bu maddeyi size bir anlatabilir, inandırabilirsem gerisi son derece basitleşecek.

Öncelikle şu an bildiğimiz, anladığımız güçlü olmak kavramına göz atalım. Bakın bu tanımı direkt Türk Dil Kurumu sözlüğünden aldım:

Güçlü:

Köken: T.

Cinsiyet: Erkek

1. Gücü çok olan.
2. Etkili, önemli, nitelikli.
3. Şiddetli.

Aman diyim almaz olsaydım. Kelimenin CİNSİYETİ bile erkek olmuş. Valla bravo. Birkaç bin yıl önce harika iş yapmışlar. Böyle bir propaganda, bu kadar başarılı bir reklam kampanyası daha insanlık tarihinde görülmemiştir. Kadınlara ait bir özelliği al, erkeklere devret ve bir de kelimenin kendisini erkek yap.

Şablonlarla yaşıyoruz. Bu hayatın hemen hemen her alanında böyle. Şimdi yapmamız gereken, şablonları değiştirmek. Bunu sizin için erkeklerin yapmasını beklemek, 5 yaşındaki çocuğun elinde duran çikolatayı size vermesini ve bundan çok mutlu olmasını beklemek kadar anlamsız olurdu. Bu gücü siz bize verdiniz, SİZ GERİ ALACAKSINIZ.

Şablonlarım sonucu ben de GÜÇ'ü farklı anlamıştım. Bir erkek çocuk olarak "güçlü" olmam gerekiyordu. Annemse bana gerçekten, evrensel anlamda, feminen anlamda güçlü olmayı öğretmeye çalışırken, ben sözlük anlamı ile aynı fikirde olmaya çalışıyordum.

Evde hep bir güçlü kelimesi geçer dururdu ve annem beni hep güçlü görmek istediğini söylerdi. O öldükten sonra bulduğum günlüklerinden birinde aynen şunları yazmış:

... 1977 kışında 6 yaşındayken yüzme dersleri alıyordun. Bir gün havuza atlayınca nedense paniğe kapıldın. Hemen yanında duran iplere tutunamadın ve batmaya başladın. O an suya atlayıp seni kurtarabilirdim ama atlayıp atlamamak arasında çok bocaladım. İpe tutunabilmeni çok arzu ediyordum. Başın gerçekten derde girmeden nasıl olsa kurtaracağımı biliyordum seni. Galiba her zaman seni çok güçlü görmek istedim...

Elbette biliyordun. İçsel rehberliğini sizden daha iyi kullanan bir varlık var mı şu koca evrende?

O günü hatırlıyorum. Çırpınmaya başlamıştım ve biraz daha uğraşsam tutunabileceğimi fark ediyordum.

Annem daha istediği sonucu elde edip bana gücün ne demek olduğunu deneyimletemeden, yüzme antrenörüm anında suya atlayıp kurtardı beni. Elbette adamın derdi, bana gücü mücü öğretmek değil, boğulan öğrencisini kurtarmaktı.

Havuzdan çıktığımızda etraftakilerin dalga konusu haline gelmiştim.

– Bir tutunamadın iplere, hiç yakıştı mı erkek adama? (Sanki fizik kanunları kız çocuk erkek çocuk ayırıyordu, geri zekâlılar!)

– Bir dahaki sefere smokinle geleyim, atlayıp seni kurtarmak daha keyifli olur.

– Minik bi balina gibi battı suya ayol!

– Yavrum yazık, gücü yetmedi, ne yapsın.

O günden sonra “güçlü olma”yı annemin öğretmeye çalıştığı gibi değil, toplumun uygun gördüğü şekilde algılamaya başlamıştım.

– Güçlü olmak becermek demektir. Her ne olursa olsun becermek.

– Güçlü olmak kimseye muhtaç olmamaktır.

– Güçlü olmak her şeyi çok iyi yapmaktır.

– Güçlü olmak korkmamak, panik olmamaktır.

– Güçlü olmak, yukarıdakileri deneyimlesen bile dışarı göstermemektir.

– Güçlü olmak mücadele etmek, ne olursa olsun çırpınmak demektir.

Halbuki çırpındığım için batıyordum

Bana anlatmaya çalıştığı, çırpınmayı bırakmam gerektiği-
ğiydi.

Güçlü olmak çırpınmamak, GÜVENMEK demektir.

Bunu anlamadan, öküz gibi 20 sene yaşadım. Kendimi di-
ğer şekilde güçlü bir erkek haline getirdim.

Artık korkusuzdum. Kimseye muhtaç değildim. Kimse ba-
na yan bakamazdı. Duygusallaşmamayı, duygusallaşırsam bi-
le göstermemeyi becerebiliyordum. “Mücadele” göbek adım ol-
muştı. Hatta tam bu noktada sizlerle paylaşmak istediğim bir
şiiim var. Bu şiiiri annem öldükten hemen sonra, onun için
yazmıştım. Daha sonra şarkı sözü olarak da kullanıldığına gö-
re beğenilmiş olmalı ama bakın Güç’ü nasıl anlamışım...

YAĞMUR ANNEM

Yağmur yağıyor,
Gözlerimden yorgun kalbime.
Seni çok uzak bir yere
Gönderiyor gibiyim ben niye?

Yağmur yağıyor üstüme,
Sen sessiz sakın giderken ellerde.
Yağmur yağıyor üstüne, sessiz ve sakın.
Ben çaresizce.

Sabah oldu bak soğuk ve yalnız.
Artık kimsesiz.

Dinledim anılarda seni,
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raftey.org>
Dokundum sana bir deli huzurla.

Yağmur yağdı üstüme,
 Sen sessiz sakın giderken ellerde.
 Yağmur yağdı üstüne
 Sessiz ve sakın, ben çaresizce.

Söz verdim biliyorum!
 Ağlamak yok tutuyorum.
 Söz verdim ayaktayım,
 Yıkılmak yok.

Yağmur yağdı üstüme,
 Sen sessiz sakın giderken ellerde.
 Yağmur yağdı üstüne.
 Sessiz ve sakın, ben çaresizce.

Olur da arzu ederseniz, Ümit Sayın-“Yağmur” diye ararsanız bulabilirsiniz şarkı halini.

Ağlamamayı, duygularımı belli etmemeyi, yıkılmamayı nasıl da GÜÇ zannetmişim. Ben size elbette kendinizi dağıtın, ortalıkta sefiller gibi sürünün, ağlayın zırlayın, başka da bir şey yapmayın demiyorum.

Birbirini takip eden yıllar içinde kafam iyice karışmaya başlamıştı. Hani kadınlar güçlü erkek seviyordu? Hani güç herkesin sahip olmak istediği şeydi? Ne ilişkilerim yolunda gidiyordu, ne ben mutluydum. Güçlü olmak bu kadar dandik bir durumsa, niye herkes “erkek gibi güçlü” olmaya çalışıyor-du? Biz olduk işte ne oldu, başımız göğe mi erdi?

Gerçek güç, ne benim anladığım şekildi, ne de tam tersiydi ve gerçek gücün ne olduğunu Esra ile tanışınca anladım.

Ne mutlu bize, artık huzur dolu bir evimiz var ama ilk zamanlarda tartıştığımız olmuştur. Sanırım daha ikinci ayımız civarındaydı. Tartışmaya başlamıştık. Nedenini tam olarak hatırlamıyorum ama sebebin benim hırçınlığım olduğunu hatırlıyorum.

Her ne olduysa bir an annem gözümün önüne geldi. Babamın anneme bağırması, annemin de ona bağırarak yanıt vermesi, babamın annemi itmesi, benim annemi korumak için babamın üstüne saldırmam, onun gözündeki korku ve annemin ağlaması kulaklarımda yankılanmaya başladı. Biz aynı şekilde kavga etmiyorduk ama seslerimiz yükseldiği için bütün içime attıklarım tetiklenmişti. Bir anda çocukluğuma gitmiştim. Esra hâlâ bir şeyler söylüyordu ama onu duymıyordum bile. Çocukluğum avazı çıktığı kadar bağırarakla meşguldü o sırada. Kalbimin acımaya başladığını hissediyordum. Halbuki olması gereken bu değildi. Ben bir erkektim, kalbim sadece kan pompalamakla görevliydi.

Ben kendimi tutuyordum ama gözyaşlarım çıldırmış gibiydi.

Hüngür hüngür ağlamaya başladığımı fark ettim. Artık ben ben değil, sadece dışarıdan hızla gelmekte olan felaketi izleyen bir gözlemciydim. Esra'nın, sevdiğim kadının karşısında ağlıyordum. Hayatımda böyle ağladığımı hatırlamıyorum. İşin kötüsü niye ağladığımı bile bilmiyordum.

Erkekliğin yüz karasıydım. Esra beni böyle görmüştü ya, şimdi kesin bırakırdı beni. Böyle bir erkeği kim ne yapsın ki?

Tek söyleyebildiğim şu olmuştu:

– Çok özür dilerim Ben böyle GÜÇSÜZ gördümeni istemezdim.

Esra yavaşça bana doğru yaklaştı. Kızgınlığı, öfkesi geçmişti bile. Yavaşça sarıldı bana ve kulağıma usulca fısıldadı:

– Seni tanıdığım günden beri HİÇ bu kadar GÜÇLÜ olmamıştın.

Bana acıdığı için yapmıyordu bunu, içimde uyanmaya başlayan beni görmeye başlamıştı.

Duygularını ifade edebilen,
Onları bastırmayı değil, kucaklamayı becerebilen,
Acılarından kaçmayı değil, içinden geçmeyi deneyimleyebilen birini görmüştü.

Esra aslında, içimdeki DİŞİL enerjiyi kucaklıyordu!

ÖFKE, Korkunun “BEN CESURUM” Maskesi Takmış Halidir

Nedir erkeklerin ilk yaptığı şey? Ne kadar eğitilmiş, kültürlü olursak olalım, ne kadar öküzlü olursak olalım, hemen hemen hepimizin ortak bir noktası var. Hemen öfkeye yönelmek. O kadar hazırız ki öfkelenmeye ve kas gücü ile olayları halletmeye, artık doğamız halini almış. Eğitim seviyesine göre değişiyor tepkilerimiz. Tabancayla veya krikoyla saldırmaktan tutun, öfke içinde elinizi masaya vurmaya kadar.

Kadın da öfkelenir elbette, eğer -16'lara doğru gidiyorsa. Erkek ise sadece öfkelenir, tıpkı bir hobi gibi.

ÇÜNKÜ ERKEK KORKAKTIR

Öfkenin, korkunun maske takmış hali olduğunu o kadar çok defa deneyimledim ki hayatımda, artık doğruluğundan hiçbir şüphem kalmadı. Her öfkelendiğinizde kendinize şunu sorun: “Şu an neden korkuyorum?” Göreceksiniz, cevabı hemen gelecek. Etrafınızda bulunan bütün erkeklere bir göz atın. Sürekli bir öfke içindeler. Çünkü sürekli korkuyla yaşıyorlar. Öfke ve güç bir arada o kadar güzel harmanlandı ki, erkeğin en önemli, onu GÜYA ÜSTÜN yapan özelliği hâlini aldı. Kadın ise ancak erkek gibi olma ihtiyacı duyduğunda başladı bunu kullanmaya, erkeğin altında ezildiğini anladığı zamanlarda.

Bizim evde çok gördüm bunu, eminim sizler de hemen aynı şeyleri deneyimlemiştinizdir. Çocuğum işte, bir şeyler istiyorum. Annem benimle konuşup, istediğim şeyi niye istediğimi anlamaya çalışır, sonra da olup olamayacağına bakardı. Babam ise annemden çokook daha üstün olduğu için, çok daha farklı, çok daha yapıcı ve anlayışlı yaklaşırdı olaya:

- Olmaz!
- Ama niye?
- Ben öyle diyorum o kadar. Şunu kafanıza sokun artık, bu evde benim dediğim olur.

Sonra da elini kolunu bir yerlere vurur, sinir içinde kaldı masadan.

İyi güzel, havanı attın, postanı koydun, hepimiz de GÜYA çok korktuk da en önemli soruya hâlâ cevap vermedin. NEDEN?

- Neden erkeğin dediği olur?
- Neden hep erkek karar vericidir?

- Neden kadın erkeğin dediklerine boyun eğer?
- Neden kadın erkeğin malı gibi yaşar?

İster kadın olun ister erkek, bu sorulara verebilecek bir tek cevabınız olabilir:

- Eee şey, ÇÜNKÜ ÖYLE!

İşte hepsi bu kadar. Bir tek anlamlı, ayakları yere basan açıklama bulamazsınız. Halbuki tek bir açıklaması var, çünkü erkek korkaktır ve kendini hep ispatlamak ZORUNDA hisseder.

“Ancak doğruluğundan şüphe duyduğumuz şeyleri dışarıya ispatlama kaygısı taşırız.”

– Eğer boyunuzla ilgili içten içe sıkıntılarınız varsa, yüksek topuklu, hatta apartman topuklularla bunu değiştirmeye çalışırsınız.

– Eğer yalnız olmayla ilgili içinizde eziklik yaşıyorsanız, internet profilleriniz büyük grupların olduğu resimlerle dolu olur.

– Eğer kendinizi içten içe başarısız hissediyorsanız sürekli nasıl başarılı olduğunuzu dışarı anlatmaya başlarsınız.

Hayatı tek bir formüle indirgeyip, topuklu ayakkabı giyenler komplekslidir, profilinde grup fotoğrafı olanlar yalnızdır gibi genellemeler yapmıyorum. Esra’nın boyu ile ilgili hiçbir derdi yok, arada o da seviyor yüksek topuklu giymeyi. Anlatmaya çalıştığım kişiler, bunu İSPAT olarak kullanmaya çalışanlar.

Erkek hep erkek olduğunu ispatlamaya çalışır, ÇÜNKÜ erkek değilse, kadındır veya kadınsıdır demektir. Ee, kadının boktan bir şey olduğunu zaten biliyoruz. O zaman mec-

buruz erkek olmaya. Kadının boktan bir şey olduğu bize o kadar güzel pazarlandı ki, kadınlar bile buna inandılar. Hatta bir noktadan sonra anneler bu pazarlama zincirinin en en önemli oyuncularını halini aldılar.

Nasıl mı? Son derece basit bir test ile size hemen ispatlayacağım:

Anne olanlar lafım size, erkek çocuğunuz bebeklerle oynamaya, içinden geldiği gibi ağlamaya, bilgisayar veya futbol yerine yün kazaklar örmeye, kanaviçeler işlemeye yönelse NE YAPARDINIZ?

Hemen arkadaşlarınıza telefon edip müjde mi verirdiniz? “Ahh benim oğlan neler neler yapıyor, maşallah teyzesi, bak bu dantelleri oğlum yaptı” diye.

Yoksa panik bir şekilde babasını arayıp, “Cemil, Cemil, ay düşüp bayılacağım şimdi. Neydi senin şu psikolog arkadaşının adı? Murat’ı hemen ona götürmemiz lazım. Oğlan sapıttı” mı derdiniz?

Eğer dürüstseniz, yüzde 99’unuz oğlunda bir gariplik olduğunu düşünecektir.

Yaptığı şeyleri normalde kim yapmalı? Bir kız çocuğu. Oğlan bunları yapıyorsa, kız halini alıyor demektir. Yani kötü bir yerlere gidiyor demektir bu olay.

Verdiğiniz mesajdan memnun musunuz?

Ama kız çocuğu askerlerle oynamaya kalksa veya futbola ilgi duysa, evde bir bayram havası sorma gitsin:

– Maşallah bizim kız oğlan çocuğu gibi. Tam Erkek Fatma ayol.

Yıllarca hiç anlayamadığım şeyler oldu toplumda;

– “Oku, oku da adam ol” denildi. Niye, “Oku, oku da kadın ol” denilmedi?

– Büyükleri kızdırdıysak, “Efendi ol, adam ol” denildi. Niye, “Efendi ol, kadın ol” denilmedi? Hatta belki daha bile iyisi, “İnsan ol insan” niye denilmedi?

Ahh annelerimiz ahh!.. Bütün olay sizin başınızın altından çıkıyor, farkında bile değilsiniz. Babalarımız, erkekler bunu niye yapıyor belli, garibim seviyesi o kadar AMA siz buna niye izin veriyor, kendi cinsinizi bu kadar aşağılatıyorsunuz? Eğitim seviyeniz ne olursa olsun, oğlunuzu hangi sınavlara, yarışlara hazırlıyor olursanız olun günün sonunda kaçınılmaz bir yere doğru gidiyorsunuz. Bu şekilde yetiştirdiğiniz oğlunuz ya diplomalı bir öküz olacak ya da diplomasız.

Elbette kadın ile erkek arasında farklar olacak ama bunlar son derece içsel farklar. Ben de oğlumun ruj sürüp ortalıklarda dolaşmasını çok sıcak karşılamayabilirim ama kadın gibi görüldüğü için DEĞİL. Ruj dünyanın en zararlı kimyasallarından biri olduğu ve gün içinde sürekli yemek zorunda kaldığınız için. Anlayacağınız gibi, 8 yaşındaki kızımı da boyalı maymun gibi görmekten çok zevk alacağımı söyleyemem.

Güçlü olmak konusuna yine değineceğim, merak etmeyin, şimdi gelin büyük pazarlama zincirinin diğer maddesine göz atalım.

Gücün ne demek olduğunu yeniden tanımladılar. Güç ÖF-

KE demekti. Sert olmak demekti ama planda hâlâ eksiklikler vardı. Kadının en önemli üstünlüklerinden birine daha bok atmamız gerekiyordu, yoksa ileride sorun yaşayacaktık.

2. Duygusal olmak

İçinde yaşam oluşturabilme yetisi olan kadın bu gücü ile birlikte başka donanımlara da sahipti. Bir bebeği, bir CAN'ı, YAŞAM'ı içinde oluştururken duygularını kullanması gerekecekti. Duygular bir erkeğin asla kadın kadar derine indiremeyeceği şeylerdi.

O zaman ne yapmak lazımdı?

Duygusal olmaya, duygulara bok atmak!

Duygusal olmak, duyguları ile bir bütün içinde olabilmek, hissettiklerini açık açık, filtresiz bir şekilde dışarı ifade edebilmek demektir. Verici olabilmek, koruyucu olabilmek, sevgiyi, sevinci, paylaşabilmek demektir. Kadınların eskiden çok güzel ve rahatça yapabildiği gibi.

Yine size daha net açıklayabilmek adına sözlükleri karıştırmaya başladım.

Kelimeleri bilmediğimden değil, toplum olarak bize neler öğretiliyor, farkında bile olmadan nelere inanıyoruz, onu görmek, göstermek istedim. Günün sonunda her şey bir öğrenilmişlik, siz fark etseniz de, fark etmeseniz de.

Yine sevgili sözlüğümüzden bir alıntı:

Duygu:

1. Duyularla algılama, his.
2. Belirli nesne, olay veya bireylerin insanın iç dünyasında uyandırdığı izlenim.
3. Önsezi.
4. Nesneleri veya olayları ahlaki ve estetik yönden değerlendirme yeteneği.
5. Kendine özgü bir ruhsal hareket ve hareketlilik.

Söz veriyorum bir daha bakmayacağım sözlüğe! Baktıkça benim sinirim bozulduğuna göre, okudukça sizin de bozuluyor olmalı. Kim yaptı bu tanımları? Gece kafalarını yatağa koyduklarında nasıl rahat uyuyabiliyorlar bilmiyorum.

Ayrıca, bu nasıl bir tanımlama?! Ben hiçbir şey anlamadım, siz anladıysanız inanın ben geri zekâlı olduğumu kabul etmeye dünden razıyım.

– Duygu nedir?

– Duyularla algılamadır!

Umarım, “duygusallık meziyeti”ne sahip kadınlarımız niye bugün bu halde olduklarını yavaş yavaş anlamaya başlamışlardır.

Baktım sözlüğümüz bana gereğinden fazla yardım ediyor, Esra’ya sormaya karar verdim. Esra ayaklı sözlük olduğundan değil, kadınlığını, DİŞİL tarafını TAMAMEN sahiplenebilmiş biri olduğu için. Yanına gittiğimde bilgisayarının başında çalışıyordu. Böyle derin bir konu uzun sürer diye lafa aynen şöyle başladım:

– Bi tanem, vaktin olduğunda senden bir şey isteyeceğim.

– Söyle canım.

– İşin bitince bana “duygu, duygusallık” ne demektir bir iki cümle ile tanımlarsan sevinirim. Senin tanımını istiyorum, kitaba yazmak için.

Böyle söyledim ve ofisime doğru yürümeye başladım. Ee ne de olsa zamana ihtiyacı olacaktır. Arkamdan seslenirken bilgisayarından başını kaldırmaya bile ihtiyaç duymadı:

– Hissedebilmek, hissetmeye sonuna kadar izin vermek ve bu sayede daha derin algılamaktır.

Biraz daha zorlansaydın cevap verirken şeker. Ben iki gündür kafa patlatıyorum güzel bir tanım bulabilmek için.

Sözlük değilim ama duygu ve duygusallığı yeniden tanımlama cüreti göstereceğim. Kitaplarınızda yazan tanımını değiştiremeyebilirim ama kalplerinizde yatan tanımını değiştirmenize yardımcı olmayı umabilirim.

Duygu, duygusallık;

– **Hissedebilmek, hissetmeye sonuna kadar izin vermek ve bu sayede daha derin algılamaktır.**

Hissetmeye ne kadar izin veriyorsunuz?

Kaçınız gözyaşlarınızı hep gizlemeye çalışıyorsunuz?

Ağlamamaktan kaçınız gurur duyuyorsunuz?

Çok beğendiğiniz bir şeyi ifade etmekten çekindiğinizi hiç fark ettiniz mi?

Niye duygularınızı hep kapalı kapılar ardında yaşamayı seçiyorsunuz?

En son ne zaman tanımadığınızı birine gidip, “Ne kadar güzel gözleriniz var” dediniz?

Daha da önemlisi, en son ne zaman birinin gözlerinin son derece güzel olduğunu fark ettiniz?

Binlerce yıl önce!

Duygu denilen kısmımızı bir çeşme gibi düşünün.

Her gün biraz daha kısıtığınız ve sonunda suyun akmamaya başladığı bir çeşme.

HAYAT, o çeşmenin etrafında yeşermesini durdurdu.

Yaşam su olmadan nasıl var olamıyorsa; insan, duygu çeşmesinin duygusallığı olmadan derinlemesine var olamadı.

Kadının en büyük meziyetlerinden birinin daha önü tıkanmıştı.

Duyguların en güzel ifade şekillerinden biriydi ağlamak. İçimizde sıkışan enerjilerin dışarı açılımıydı ağlamak.

Hissedebilmenin en derin anlarından biriydi.

Duyguların maddi hale, elle tutulur hale gelme durumuydu gözyaşları. Duygularına dokunabilirdiniz karşınızdakinin gözyaşlarına dokunarak.

Ama ayıplandı ağlamak!

Erkeklerin yapmaması gerekiyordu artık.

Yazarken bile utanıyorum ama yazdığım için benim ayıbım değil, kullandıkları için onları ayıbı:

“Karı işi” idi ağlamak.

“Ne ağlıyorsun karı gibi?” DENİLDİ ilk defa.

Duyguların incisi, duyguların doğum anı olan gözyaşları artık ayıptı.

Biten bir ilişkimin ardından çok acı çekiyordum. İlişkiyi bitiren ben değildim ama buna rağmen hissettiklerimi ifade etmek, karşımdaki insana son derece dürüst olmak istemiştım. Bir kahve içmek için buluştuk. Kendisine onu çok sevdiğimi, ayrıldığımız için çok üzgün olduğumu, eğer isterse yeniden başlamaya hazır olduğumu, hatta bunu çok istediğimi anlattım.

Ona olan sevgimi anlatırken gözlerim doluyordu. Elbette biraz acı, biraz sevgi karıştı. Bütün bunları onunla paylaşırken istediğim şey, tekrar birlikte olmanın çok daha ötesindeydi. Ona kendimi dürüstçe ifade etmek istemiştım. Beni görsün, anlasın, maskelerimiz olmasın istemiştım.

Bütün arkadaşlarım yapma demişti. Ben yine de yaptım.

Beni uzun uzun dinledikten sonra verdiği cevap tam olarak şöyleydi:

– Ayy Aykut, evde kalmış, gözü yaşlı, evlilik teklifi bekleyen karılar gibisin.

İnanın gerçek hikâye. Bana bunları bir kadın söyledi!

Kendisine şöyle bir soru sorsaydınız eminim cevabı hayır olurdu:

– Duygularını belli etmeyen, seni anlamayan, seni hissedemeyen bir odun ister misin hayatında?

Ama aynı soruyu farklı açıdan soracak olsanız cevabı çok daha değişik olurdu:

– Erkek gibi bir erkek, seni koruyacak kollayacak, ota boğa ağlamayacak bir adam ister misin?

– Duygularını hissetmeyi reddeden biri, senin duygularını nasıl anlayacak?

– Kendini anlayamayan bir erkek, seni anlamayı nasıl becerecek?

– Kendini hissetmeye izni olmayan biri, seni hissetmeyi nasıl deneyimleyecek?

Bu satırları okurken bazılarınızın rahatsız olduğundan eminim. Ağlayan bir erkek imajı sizlere bile batmış olabilir. Duygular öyle bir şeydir ki, orta noktası yoktur. Ya açıktır ya da kapalı.

– Ağlamayacağız, duygusallaşmayacağız ama sevgiye gelince sonuna kadar ifade edeceğiz.

– Zayıflık etmeyip hep “güçlü” olacağız, ama siz duygularınızı anlatırken dinleyip paylaşmayı bileceğiz.

– Sizi koruyup kollayacağız ama bizim ihtiyacımız olduğunda torbadan, “Ben senin annen değilim” lafını çıkaracaksınız.

Bizi siz manyak hale getirdiniz ama şekerler!

Sapıtmış bilgisayar programı gibi olduk. Bir komut, bak buraya git diyor; diğer komut, yok yok oraya gitme diyor.

Etimiz budumuz ne bizim yahu? Kaslar, bıyıklar, kara kaşlar sizi kandırmasın, hepimiz koca vücutların içine sıkışmış 5 yaşında çocuklar gibiyiz.

Yıllarca ağlamanın kötü bir şey olduğuna inandım. Güçsüzlük göstergesiydi benim için ağlamak. Sorunun olduğunun, sorun karşısında çaresiz olduğunun en basit ispatıydı ağlamak. Ancak zayıf, yetersiz, beceriksiz olanlar ağlardı.

Sevgi, ilgi dilenciliğiymiş ağlamak. Duygu sömürsüydü.

Ağlamayı da Esra'dan öğrendim, ağlamayla gelen muazam duyguların tadına varmayı da. Esra'dan öğrendim derken yanlış anlamayın. Ne bütün gün oturup ağlardı, ne de günlerce beni ağlatırdı. Birlikte ilk yaşamaya başladığımızda, gün içinde köşelerimize çekilir, bilgisayarlarımızda işlerimizi yapardık. Küçücük tek odalı bir evin mutfağını çalışma odamız haline getirmiştik. Masanın bir tarafında ben, diğer tarafında o çalışırdı. Bazen kafamı kaldırıp baktığımda gözlerinin dolduğunu görürdüm. Aklıma ilk gelen şey şu olurdu: "Neye üzüldün?"

– Hiçbir şeye üzülmедim. Gel gel şu videonun güzelliğine bak.

– Güzel bir video için niye ağlıyorsun yahu? Tamam işte, adam balınayı misinalardan kurtarmış, balina da teşekkür etmek için zıplamış durmuş. Eee?!

İşte ağaçla odun arasındaki fark.

Ağlamak duyguları ifade etme yöntemlerinden sadece bir tanesidir. Duygularımızı renk yelpazesi gibi düşünün. Ağlamak ile gülmek arasında gidip gelebildiğimiz binlerce renk olduğunu farz edin. Kadın bütün renkleri tuvalinde kullanabilen bir ressam, erkek ise sadece siyah ve beyazla bir şeyler yapmaya çalışan boyacı. Elbette çıkan eserler çok farklı olacak.

Kadın, duyguları, duygularını o kadar güzel ifade edebilir ki, her seferinde şiir okuduğunuzu zannedersiniz. Elbette – DİŞİL– gücünü, üstünlüğünü elinden bırakmış olanlardan bahsetmiyorum.

Annem defterler dolusu günlük yazmıştı ama zaman zaman peçetelere, hatta bir defterden yırtılmış sayfalara yazdıklarını da buldum. Bazılarının ne başı var, ne sonu. Erkeği anlattığı bir paragrafı paylaşmak istiyorum. Kendi satırları mı bunlar, yoksa birinden alıntı mı yapmış, inanın bilmiyorum. Tanıdığı veya hayal ettiği birini mi anlattığı ise meçhul.

... Kendini beğenmiş olmaksızın güzel,
Küstah olmaksızın kuvvetli,
Yırtıcı olmaksızın cesur olan.
Kendisinde insanların kusurlarını değil,
Bütün meziyetlerini bulundurmak isteyen...

Bir erkek duygularını ifade edemez mi? Eder, niye edemesin. Eğer DİŞİL yanına özgürlük verdiyse elbette eder. Niçe erkek şairler, romantikler, yazarlar, sanatçılar, ressam- lar, âşıklar var. (İster kızın, isterseniz oflayın poflayın; ARA-BESK, sanat değildir.)

Ortak yanları, DİŞİL-FEMİNEN olmaları. Maskülen enerjiyle duygularınızı tarif etmeyi bırakın, onları HİSSEDE-MEVSİNİZ bile.

Hiç şöyle diyen, şu durumlardaki bir şair tanıdınız mı?

– Karı, getir şu leğeni. Ben şiir yazarken ayaklarımı yıka- lan. Galk kız, sen de sofrayı gur.

– Baba, vurma yaaaa.

– Şu şiir bi bitsin, ben sana gösteririm hurmayı vurmayı. Yürrüü.

3. Muhteşem bir “içsel rehberlik” kapasitesi

En basite indirgeyecek olursak hayatı iki şekilde yaşayabilirsiniz. Mantığınızla veya içsel rehberliğinizle. Mantıkla nasıl yaşandığını zaten hepiniz biliyorsunuz, çünkü hepimize mantığımızla yaşamak öğretili.

Mantık, “ $2 \times 2 = 4$ ” diyendir.

İçsel rehberlik, “ $2 \times 2 = 4$ olması sana iyi geliyor mu?” diyendir.

Mantık der ki:

- Etrafında var olana bak, işe yarayanları yap, yaramayanları yapma.
- Oku, koca bul, çocuk yetiştir.
- Sevmesen de işini yap, paranı kazan.
- Biraz dişi ol, erkekler seni beğensin.
- Piyasa bu ara böyle, ben de böyle yapmak zorundayım.

İçsel rehberlik ise, duygularınızla hareket edebilmektir. İçinizdeki çağrıya kulak verebilmektir. Mantığınız her ne kadar tersini söylese bile.

- İşim fena değil, idare eder ama aslında ben hep resim yapmak istedim.
- İlişkimde süper mutlu değilim ama ne yapalım bunu bulamayan da var.
- Ayrılmak istiyorum ama şimdi çocuk da var, artık ayrılmamak lazım.
- Taşınmak istiyorum, daha mutlu, huzurlu bir eve çıkmak istiyorum ama...

İçsel rehberinizi dinlemediğiniz için belki de;

- Bir ressam hiç doğmamış oldu.
- Henüz mutlu bir ilişkiye adım atamadınız.
- Çocuğunuz daha huzurlu bir ortamda yetişemedi.
- Hâlâ aynı huzursuz ortamda yaşıyorsunuz.

İçsel rehberlik elbette hem feminen enerjide, hem de maskülen enerjide var AMA feminen enerjinin içsel rehberini takip etme kapasitesi çok daha fazla. Kadın-erkek diye ayıracak olursak, KADIN doğuştan daha büyük bir potansiyelle doğuyor içsel rehberini takip edebilme konusunda. Erkek ise, bu potansiyeli kullanabilmek için daha büyük bir çaba sarf etmek zorunda, çünkü lineer düşünmek, mantıkla hareket etmek erkeğin asıl gücü.

Mantıkla hareket etmek kötü bir şey mi? Elbette değil. İçsel rehberlik ile yola çıkıp onu mantıkla yöğurabilmek en verimli şekli olurdu ama “kadını devirme” operasyonu sırasında en büyük güçlerinizden birini elinizden almamız gerekiyordu ve içsel rehberinizi son derece değersiz, gereksiz, saçmalık haline getirme uygulaması başladı.

Duygularla hareket etmek,
Canınızın istediğini yapmak,
Gönlünüzden geldiğince yaşamak,
Arzularınızın, heyecanlarınızın peşinden gitmek,
Hislerinizi dinlemek,
İçinizden gelen sese kulak vermek...

Artık kabul edilebilir şeyler değildi.

Erkeğin mantığı, düz mantığı gerekiyordu size. Toplum düz mantığı kabul eder hale gelince ufak ufak sizler bile içsel rehberinizi dinlemeyi bıraktınız. Bu arada çok büyük bir

ironi yaşamaya başlamamıza rağmen kimse duruma uyanamadı. Hayran olduğunuz, yerinde olmayı isteyeceğiniz bütün idolleriniz size aynı şeyi söyledi durdu:

- İçimden geldiği gibi yaptım.
- Tek amacım zevk almaktı ve birdenbire işler harika gitmeye başladı.
- İçimden bir ses yap dedi, ben de yaptım ve başardım.
- Etrafımda bulunanları dinlemedim ve...

Bu cümleleri hiç duymadınız. Sadece başardım, becerdim, yaptım, hayallerimi yaşıyorum kısımlarını duydunuz ve erkeksi MANTIKLA bunların nasıl gerçekleştiğini anlamaya çalıştınız.

Daha çok çalışırsınız!

Yukarıda yazdıklarımdan, sadece kadınlar başarılı olabilir, mantık ile ilerleyen erkekler başarılı olamaz gibi bir sonuca lütfen varmayın. Biraz önce dediğim gibi erkekler de içsel rehberlerini dinleyebilir. Dinleyenler zaten başarıyor ne istiyorlarsa, benim lafım dinlemeyen kadın ve/veya erkeklere.

Sadece mantığı ile hareket edenler bir kutu içinde yaşamaya mahkûmdurlar, çünkü mantık güvenli olanı, sonuçları belli olanı sever.

Uzun yıllarımı mantığımla hareket ederek yaşadım AMA bütün büyük değişimlerim içsel rehberime izin verdiğimde gerçekleşti. Bir erkek olmama rağmen, belli seviyede içsel rehberimi dinlemeyi Esra'dan öğrendim ama ilk tohumlarını yine annem atmıştı.

Çocukluğumda yapmak istediğim veya istemediğim birçok

şey vardı. Annemle arkadaş gibi olduğumuz için fazla sorun yaşamıyordum ama yine de bir şeyi sadece annem söylediği için yapmak bana garip geliyordu. Gözlük takmak istemiyordum, çünkü çocuklar dalga geçiyordu. Mokasen ayakkabı giymek istemiyordum, çünkü ayakkabıları beğenmiyordum. Ders çalışmak istemiyordum, çünkü hoşuma gitmiyordu.

Günün birinde annemle bir konuşma sırasında, o zaman ki aklımla son derece güzel bir argüman geliştirdim. Benim yaşımda olanlar *Arı Maya* çizgi filmini hatırlayacaktır. Minicik yavru bir arı, hayatı kendi deneyimleyebilmek adına kovanasından ayrılır ve büyük bir maceraya atılır.

– Anne, bak sen bana bi karışma. Arı Maya nasıl kendi keşfediyor, ben de öyle kendim keşfetmek istiyorum. Bırak ben karar vereyim neleri yapıp yapmayacağıma.

Tek istediğim özgür olmaktı.

Yine annemin günlüklerinden bir paragrafı aktarmak istiyorum sizlere:

Yıl 1979

Bugün özgürlüğünü ilan etmeye karar verdin. Arı Maya çizgi filminden çok etkilenmiş olmalısın. Artık kendi kararlarını kendin almak istiyorsun. Benim için elbette zor bir durum bu. Başına gelebilecekleri şimdiden görebiliyorum ama içimden bir ses, “Sema, bırak yapsın, şu an ihtiyacı olan bu. Sen bugün var-sın yarın yoksun, kendi kararlarını sonuçları ile birlikte almayı öğrensin” diyor. İçimdeki sesi dinleyeceğim. Zor bir dönem bizi bekliyor sanki ama sana izin vermeye karar verdim, 8 yaşında minicik koca adam. Artık istediklerini yapmaya başlayacaksın. Hayırlısı olsun. Bakalım bizi neler bekliyor?

Keşke sonrasında olanları da daha detaylı yazsaymış. Buradan sonra nedense 1983 yılına kadar hiçbir yazı yok. Size hatırladığım kadarıyla ben aktaracağım neler olduğunu.

Bazı konularda çuvalladım.

Gözlük takmadığım için görme konusunda ciddi sıkıntılarım oldu. Annem beni hep şık giydirdi. Kendi istediğim gibi paspal giyindiğim için bazı durumlarda alay konusu oldum. Ders çalışmadığım için daha sonra daha fazla çalışmak zorunda kaldım. Arkadaşlarım yaz tatili yaparken ben ders çalışıyordum.

Hayatımda birçok konuda ise son derece keyifli sonuçlar aldım.

Anneme sormadan okulun bando takımına girdim. Sadece izin kâğıdını götürdüm ona. Trampet çalmak istiyordum, boyum kısa olduğu ve trampet yere çarptığı için beni borazan ekibine verdiler. Borazan çalmayı öğrendim ama sonra o ekipten çıktım, folklor ekibine girdim. Folkloru o kadar sevdim ki 5 yıl boyunca vazgeçilmezim oldu. Basket oynamaya karar verdim, denemelere katıldım ama takıma alınmamış olmama rağmen katılmış olmanın zevkini yaşadım. Okuldan eve yürüyerek gelmek istedim, birçok arkadaşımın yaptığı gibi; servisi bıraktım. (İstanbul ve bizim yaşadığımız semt son derece güvenli bir yerdi o yıllarda.)

Bir gün bahçede bir arkadaşımınla kavga etmiştik. Yanlış hatırlamıyorsam o bana vurmuştu. Ağlaya ağlaya eve koştum ve anneme şikâyet ettim. “Anne, Ahmet bana tekme attı.” İstedğim, annemin Ahmet’i cezalandırmasıydı. Balkona çıktı ve Ahmet’ten yukarı gelmesini rica etti.

– Bakın, iki arkadaşsınız. Arada kavga edeceksiniz, olur böyle şeyler.

– Sema Teyze, ama ilk o başlattı.

– Önemli değil Ahmetcim, ben buraya seni veya Aykut’u suçlamak için çağırmadım. Bunu siz başlattınız, siz bitireceksiniz. Aykut artık kendi kararlarını kendi alıyor. Sadece ikinize bir uyarıda bulunmak istiyorum, hepsi o. Fiziksel olarak birine el kaldırdığınız zaman, daha sonra çok pişman olacağınız sonuçlar doğabilir. Kaba kuvvet yerine anlaşmak, hatta tartışmak için bile başka yollar bulabilirsiniz. Hadi bakalım oynamaya devam edin.

Olay apartmanda hemen duyulmuştu. Annem ikimize son derece barışçıl bir yol çizerken, Ahmet’in babası onun artık benimle oynamasını ve hatta konuşmasını bile yasaklamıştı. Babası ölene kadar Ahmet benimle hiç konuşmadı.

Çuvalladığım zamanlar annem hep yanımda oldu. Bir ke-re bile, “N’aber Arı Maya, iğnen kaçtı mı bi tarafına?” gibi bir laf etmedi. Evet, kıymayı bana yoğurttu; evet, gömleklerimi ben ütülerdim ama duygusal dünyamda hep onun kanatlarını üzerimde hissettim. O benim, sadece gerektiğinde sığınabileceğim güvenli limanımdı. Onun dışında açık denizde tek başımaydım. Limanın, oralarda bir yerde var olduğunu bilerek.

Size, “Bakın işte çocuk böyle yetiştirilir” demiyorum, diyemem. Siz nasıl isterseniz öyle yetiştireceksiniz. Sadece içsel rehberini sonuna kadar dinleyen annemi –bir kadını– ve o sayede bugün olduğum kişiyi –bir erkeği– anlatmaya çalışıyorum.

Kendi kararlarımı almayı ve yeri geldiğinde çuvallamayı öğreniyordum. Duygusal olarak güvenli ama deneyimler adına son derece çalkantılı bir yolculuktu benim için.

Zamanda geri dönsem yine annemden içsel rehberini takip etmesini dilerdim çünkü:

- Kendi kararlarımı kendim verip, sonuçlarını göğüslemeyi,
- Hayatta korka korka da olsa ilerleyebilmeyi,
- Yere düşmemeyi değil, düşüp tekrar kalkabilmeyi,
- Dalga geçilebilmeyi, dalga geçildiğimde gülümseyebilmeyi,
- Başaramamayı, başaramayınca kimseyi suçlamamayı,
- Başarmayı, başarınca kimseyi ezmemeyi,
- Üzülmeyi, sevinmeyi öğrendim.

Her kararı ben aldığım için, ne suçlayabileceğim, ne de pişmanlıklarım yüzünden suçu üstüne atabileceğim biri vardı karşımda.

Bir şeyin başlangıcı da bendim, bitişi de.

İşte o yüzden;

– Amerika’da yapamazsın dediklerinde kimseyi dinlemedim.

– Okulu bitiremezsin dediklerinde dinlemediğim gibi.

– Oyuncu olamazsın dediklerinde güldüm geçtim.

– Sen bu kafayla zor adam olursun diyen babama sadece kafa salladım.

– Hatta ilk kitabımı yazdığım da, otorite olabilecek isimler bana, “Bu kitap satmaz, hata yapıyorsun” dediklerinde, “Ol-sun, en azından DENEYİM diyebilmek bile çok güzel” dediğim için *Evrenden Torpilim Var* sizlere ulaşabildi.

Tekrarlayacağım biliyorum ama gerekiyor:

“En en en önemlisi, KADINI, benim özgürlüğümü elimden alan, ileride özgürlüğünün elinden alınması gere-

ken, içten içe öfke duyduğum bir varlık olarak değil, özgürlüğüme kavuşabilmenin yegâne yolu olarak gördüm.”

Bütün hayatımı bunları uygulayarak mı geçirdim? Elbette hayır. Dedim ya, 14-15 yaşında lale devrim sona ermiş ve hayatıma bir erkek girmişti. Bazı şeyler rayından çıkmaya başlamıştı ama temel sağlamdı.

Kadının gücünü, üstünlüğünü, duygusal olabilmenin, hissedebilmenin ve en önemlisi içsel rehberini dinlemenin ne kadar önemli olduğunu anlamamda Esra koydu son noktayı.

Şimdi anlatacağım olayları son derece dikkatli ve üstü kapalı anlatmak durumundayım, çünkü olayda adı geçen kişileri suçlamak veya zor durumda bırakmak gibi bir niyetim asla yok. Tek amacım, kadınsal olmanın bütün güzelliğini tam manasıyla anladığım olayı sizlerle paylaşabilmek.

Yıllar önce Esra Türkiye’ye birini getirecekti. Organizasyon hazırlıkları başlamıştı. Türkiye’ye birlikte gidecekler, orada bazı dergi röportajları yapılacak ve bu sayede çalışma duyurulacaktı. Her şey son derece basit ve güzel ilerliyordu. Derken Esra’nın getireceği kişinin bir başka kurumla da anlaşma yaptığını öğrendik. Çalışmayı duyuracak olan dergilerden biri röportajı önceden yayınlamak istedi ve bizden şöyle bir ricada bulundu:

“Siz resimleri çekin, röportajı yapın, biz burada sizin adınıza yayınlayalım.”

Olur, niye olmasın! Bu şahsın Los Angeles’ta bulunan yerine gittik ve ben elimden geldiğince fotoğrafları çektim, Esra da sorularını sordu. Bizim ölçülerimize göre güzel bir röpor-

taj olmuştu. Fotoğrafları ve yazıyı dergiye gönderdik.

Bir süre sonra yazı yayınlandı. Yalnız bir gariplik vardı. Yazıda Esra'dan ve yapacağı çalışmadan hiç bahsedilmediği gibi, tanıtımı yapılan çalışma diğer ekibin yapacağı çalışmaydı. Yani biz resmen diğer ekip için çalışıyor konumuna düşmüştük.

Bu arada diğer ekip, Esra ile de çalışma yapılacağını duymuş ve sanki bu Esra'nın suçuymuş gibi kendisine ve getireceği kişiye terbiye sınırlarını biraz zorlayan *e-mail*'ler göndermeye başlamıştı.

Dedim ya, biraz karışık anlatıyorum ama kusuruma bakmayın, kişileri zor durumda bırakmak istemiyorum.

Bu *e-mail*'ler karşısında Esra'nın getireceği kişi son derece rahatsız olmuştu ve Esra'dan şöyle bir ricada bulundu: "Lütfen çevirileri sen yap ve hep yanımda ol."

Esra da olur dedi.

Ben kafayı yedim!

Kendisine yapılan bunca hakaretin karşısında hiçbir cevap vermediği gibi, bir de bütün bunlara yol açan insanlara hâlâ yardım edecekti.

Daha önce size dedim ya, "Erkek yıkıcı güçtür" diye, canım ortalığı yakıp yıkmak, kasıp kavurmak istiyordu. Minicik mutfak masamızın etrafında deli gibi, sinir içinde tur atıyordum. Bağırıp çağırmak, insanlara yaptıklarını ödetmek, hatta pişman etmek istiyordum. Esra ise sadece düşünüyordu. Üzüldüğü belliydi ama içinde bir öfke yoktu.

– Bir şey yapmayacak mısın? Bir *e-mail* bile yazıp canlarına okumayacak mısın?

– Aslında yapabilirim ama içimden bir ses, yapma diyor. Önemli olan bu çalışmanın en güzel şekilde insanlara geçmesi benim için. Bir *e-mail* yazacağım, nasıl hissettiğimi ifade etmek ve anlaştığımız şeklin bu olmadığını anlatmak için.

Şimdi çıldıracağım! Hâlâ nasıl hissettiğinden bahsediyor. O akşam herhalde saatler geçirdi bilgisayarının önünde. Yazdı, sildi, sonra tekrar yazdı, tekrar sildi. En sonunda büyük bir huzurla kalktı bilgisayarının başından. *E-mail*'i bittirmiş ve göndermişti. Size *e-mail*'in tamamını burada aktaramam ama bir cümle ile içeriğinden bahsedebilirim. Bu durum karşısında ne kadar üzüldüğünden, çıkan röportaj kendi çalışmasından hiç bahsetmediği için nasıl hayal kırıklığına uğradığından, aralarında yaptıkları anlaşmanın çok daha farklı olduğundan bahsediyordu. Sadece duygularını paylaşmıştı. Çünkü içsel rehberi ona sakin olmasının en iyisi olacağını söylüyordu.

Ulan kırk yılda bir âşık olduk, o da saftirik çıktı iyi mi?

Garibim güller, çiçekler ve şiirlerle dünyayı kurtaracağını sanıyo, yazıık.

Gece boyunca uzun uzun içsel rehberliğin ne olup ne olmadığını konuştuk. Yaptığı şeyin sadece korkaklık olduğu konusunda saatlerce ikna etmeye çalıştım onu ama beceremedim.

– Aykutcum, hiç merak etme, bir şekilde bizim yapacağımız çalışma da en iyi biçimde duyurulacak, bunu içimde hissedebiliyorum.

Ertesi gün bir *e-mail* geldi.

Esra'nın yazdığı kişi olanlardan dolayı ne kadar üzüldüğü-

nü, bazı aksaklıklar yüzünden bunların olduğunu söylüyor ve Esra'dan bir araba dolusu özür dilerken, kendisinin yaklaşımlarına ne kadar hayran kaldığını anlatıyordu.

– Bak Aykutcum, ne kadar güzel bir *e-mail* yazmış, görüyor musun?

– Kuru gürültü. Özür diledi de ne oldu? Senin çalışma hâlâ gümbürtüye gitmiş vaziyette.

– Daha bitirmedim *e-mail*'i.

Bu kişi o kadar üzgündü ki, özrünün bir ifadesi olarak, aynı yazıyı başka yerlerde, son derece popüler gazetelerde de çıkaracağını, hem de bu işi Esra'nın çalışmasını tanıtarak yapacağını yazıyordu. Adı geçen yayınlar, bir önce çıkan haberdan çok daha büyük kitlelere ulaştıracaktı haberi.

Bilmiyorum bende mi bir delilik var ama bazen yanılmış olmayı çok seviyorum, çünkü bana hayatı bambaşka bir açıdan görmeyi öğrenebilme fırsatı veriyor. Eğer olayları ben yönlendirseydim giden *e-mail* hakaret dolu, öfke dolu, yıkıcı bir *e-mail* olacaktı ve karşımızda bulunan kişi, bize hak verseyse bile, sözel saldırıya uğradığı için, bırakın bize anlayış göstermeyi, bir de iyice hırçınlaşacaktı.

O gün şunu çok iyi anladım:

Bir erkek, kadının daha güçlü olduğunu ne kadar çabuk fark ederse, kendi potansiyelinin doruklarına o kadar çabuk ulaşır.

Her kadın böyledir, her erkek de benim gibidir demiyorum sizlere. “Kadınsal” olabilmenin, DİŞİL enerjiye kendinizi bırakabilmenin nasıl muazzam bir şey olduğunu anlatmaya ça-

lışıyorum. İçinizde bazı kadınlar vardır, eminim benimle aynı tepkileri verir. Ya da bazı erkekler vardır –ki sayıları çok az– Esra gibi yaklaşmayı tercih eder.

İşte size muhteşem bir olay, gerçek bir hikâye ve kadının nasıl güçlü, duygusal ve içsel rehberliği gelişmiş olduğunun en güzel örneği. Esra aynı anda üç özelliği birden barındırıyordu içinde.

4. Seks ve cinsellik

İşte oyunu esas burada kaybettiniz. Güç dengelerinin bozulduğu ve erkeğin sizin üstünüzde olan egemenliğinin kendini en güçlü şekilde gösterdiği yer burası. Bu bölümde kitap biraz ayıplaşabilir, şimdiden özür diliyorum. Dozu kaçırma-
dan, olabilecek en saygılı şekilde anlatmaya çalışacağım söz veriyorum.

Kadın ve erkek arasında bulunan farkların en büyüğü seks-i yaşama biçimi ve cinsel organlar idi. Seks olayının erkeğin tekeline geçmesi gerekiyordu ki, kadının en büyük özelliklerinden biri olan “yaşamı oluşturabilme yetisi”ne darbe vurulabilsin.

Öncelikle seks tabulaştırıldı. Bekâret denilen şey ulvileştirildi. Lütfen araştırın, yalvarıyorum. Bekâret zarının ne olduğunu, ne işe yaradığını mutlaka okuyun, çok şaşıracaksınız.

Sizlerin de bildiği gibi doktor değilim. Size biyolojimizle ilgili bilimsel bilgileri veremem AMA verilen bilimsel bilgileri aktarabilirim. Gelin bazı yanlış anlaşılımları hemen ortadan kaldıralım.

– Bekâret zarı sadece seks yolu ile değil, bisiklete binerken bile yırtılabilir, çünkü tıpkı bizim penislerimiz gibi, sizin zarlarınız da model model. Farklı kalınlıklar, farklı çaplarda oluyor.

– “Aman Aykut, biz seni okuyan insanlarız. Artık bu kadar abuk sabuk şeylere takıldığımızı sanmıyorsun umarız” demeyin.

Ben de takılmıyorsunuz sanıyordum. Binlerce insanla çalıştım bugüne kadar. Yaşları 20-50 arası değişen, okumuş, kültürlü, bilinçli kaç kadın bana bu konuyu açtı aklınız durur.

– Aykut, bakire değilim ve bu durum sevgilimi çok rahatsız ediyor. Sürekli bu konuyu açıyor ve çok üzülüyorum.

– Mesleğin neydi canım senin?

– Avukatım.

– Kaç yaşındasın?

– 28.

Çüş!

– Bekâret zarı dediğiniz şeyin, sizleri küçük bir kız iken bakterilerden ve olabilecek bazı dandik durumlardan korumak için var olduğunu biliyor muydunuz? Bekâret zarı sayesinde oranıza buranıza plastik oyuncaklarınızı sokmanızın imkânsız olduğunu biliyor muydunuz?

“Sen de şimdi Aykut, ne yani, küçücük kız çocuğu orasına bir şey mi sokacak?” demeyin. Çocukken kaç kere burnuma soktuğum oyuncaklar yüzünden hastanelere gittiğimizi bir ben bilirim, bir de annem. Çocuğuz işte, oraya buraya bir şeyleri koymak istiyoruz.

Gelin ne niye oldu, “bekâret zarı lazım mı değil mi”yi tartışmayalım. Onun yerine, siz kendinizi nasıl bir duruma düşürüyorsunuz onu görelim. Gelin bir erkek olarak size neler döndüğünü anlatayım.

Dedim ya, öncelikle seks tabu haline getirildi. Evlilik denilen –insan yaratımı– kurum dışında yapılması yasaklandı. Hayat erkeğe güzel. Yapıp yapmadığınızı anlamamanın yolu yok ama sizin yaptığınızı anlamamanın yolu var. Binlerce yıl önce nasıldı inanın bilmiyorum ama sanırım oral ve anal seks o zaman henüz keşfedilmemişti. Her delik, sadece kendi görevine uygun şekilde kullanılıyordu. Bakın öyle güzel bir formül zinciri kuruldu ki, erkeği sizin SAHİBİNİZ yapma propagandası başlamış oldu.

- Bekâretin çok önemli.
- Sana sadece kocan dokunabilir.
- Kocandan önce başka bir erkekle olamazsın.
- Paketini ilk defa kocan açacak.

Güzel. Buraya kadar sıkıntı yok. (Aslında var ama yok diyelim şimdilik.)

Ben de birinci el sevenlerdenim, her şeyin fabrika çıkışını kullanırım:

- Satın aldığım gömleğin benden önce giyilmiş olmasını istemem. İkinci el gömlek giymem. Paketini ben açmalıyım.
- Kullanılmış mutfak robotu almam. İlk ben kullanacağım.
- Başkası tarafından kullanılmış çorap asla giymem. İğrenç. İlk benim ayağım girmeli o çoraba.
- Daha önce içilip, yarısı kenara bırakılmış kutu kolaya hatırla dokunmam. Kapağını ben açıp, gazını ben patlatmalıyım.

– Kullanılmış koltuk bile almam, alırsam da hemen yüzlerini değiştiririm. Benim popomdan başka popo değmiş olmalı o koltuğa.

Ehh bu mantıkla devam edersem, kadını da orijinal ambalajında gelmeli di mi?

Eğer kadın benim için sadece bir MAL, bir OBJE ise evet.

İşte erkeğin malı böyle oldunuz.

Saydığım maddelerin hemen hemen hepsi ile, sizler de belli oranda hemfikir olursunuz. Eğer içinizde, “Ben sadece yarısı bırakılmış kola içerim” diyen manyaklar yoksa.

Maddelerin hepsinin ortak özelliği ne sizce?

Hepsinin bir mal, kullanılacak bir obje olması.

Siz de farkında bile olmadan kendinizi bu kategoriye yerleştirdiniz.

Valla çok akıllıca. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi, kadını bu şekilde bir MAL haline getirebilmek. Kim bulduysa bu pazarlama taktiğini takdir etmek lazım. Son derece rahatsız edici ama dâhice yahu.

Hani içine işediğinizde rengi değişen havuzlar var ya sizi ele vermek için. Çok merak ediyorum, erkeğin penisi de ilk seksle birlikte renk değiştirseydi neler olurdu? Bir açıyorsun kırmızı çıkıyor. Söylediğim cidden olabilseydi, acaba kadınların bekâret olayı hâlâ gündemde olabilir miydi?

Bence düşünülmesi gereken bir durum bu!

Bu konularda da anneme teşekkürler. Beni son derece rahat yetiştirdi. Elbette bana, “Git onunla bununla yat oğlum, erkek adamsın, ne yapsan yanına kâr kalır” demedi. Bana kadının bir mal, bir obje olmadığını öğretti.

İlk defa 18-19 yaşlarındayken bir sevgilim olmuştu. Annemle her şeyi konuşurduk. Neler hissediyorum, neler konuşuyoruz sevgilimle, neler yapıyoruz vs.

Bir gün sevgilim bize geldiğinde odamın kapısını kapattık ve saatlerce içeride kaldık. Kendisi gittiğinde annem yanıma geldi. Konuşacağımız konunun farkındaydım. O benim en iyi arkadaşımdı evet ama konuşmanın gidebileceği yer bana kendimi hiç de rahat hissettirmiyordu. Sonuçta annemin sadece arkadaşım, annem değil, bir kadın da olduğunu fark edeli bayağı zaman olmuştu.

– İkiniz de yasal olarak artık özgür yaşıtasınız. Size neyi nasıl yapacağınızı kimse söyleyemez. Sadece paylaşmak istediğim bir iki şey var hepsi o.

Bütün konuşma daha dün gibi aklımda. İleride olacağım insan, olacağım erkek, o an şekilleniyordu.

– Sadece yatabilmek için asla bir kadına yalan söyleme.
– Sevmiyorsan, seni seviyorum deme.
– Evlenmeyi düşünmüyorsan, yatağa atmak için, evet evleneceğim deme.

– Bekâret olayına takılma. Sen nasıl başkaları ile olmak istiyorsan ve olacaksan, onun da aynı hakkı var.

– Ve sakın bir kadını seninle birlikte olmaya zorlama, her ne şekilde olursa olsun. Yalvarmak bile zorlamanın duygusal şeklidir.

20'li yaşlarımda bile hep söylediğim bir laf vardı: “Ben özellikle bakire olan kadınlardan uzak duruyorum, istemiyorum. İleride bakire biri ile asla evlenmem bile.”

Arkadaşlarım çok şaşırır ve sorarlardı neden diye?

– Kendini mal yerine koyan bir kadına saygı duymam ve onu aslında benim malım olmadığına ikna etmem mümkün olamaz da ondan!

5. Evrensel saygıyı, sevgiyi verebilme ve yaratabilme

Yine kadınların özünde yaradılıştan var olan bir özellik saygı ve sevgi duyabilme. Bunu sizin içinizden çıkartmak mümkün değildi AMA yönünü değiştirmek mümkündü. Tıpkı bir nehri yok edemeyeceğiniz ama gittiği yönü değiştirebileceğiniz gibi. İçinizde var olan, evrensel saygı ve evrensel sevgi aslında ama bunu erkeğe, SADECE ve ÖNCELİKLE erkeğe kanalize etmeniz gerektiğine ikna edildiniz.

Evrensel sevgi ve saygı ne demektir?

Ortada aslında fark yok. Hepimiz yaratıldık ve hepimizin bir kaynaktan yaratılmış olduğunu sanıyorum. En azından öyle olduğunu ara ara da olsa hissedebiliyorum diyelim. Bu kaynağın ne olduğu ile ilgili polemiklere girmeyeceğim. Siz kaynağın ne olduğuna inanıyorsanız sizin için öyle olsun. Günün sonunda kaynağa verdiğimiz ismin ne olduğu, kaynağın var olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Gelin şimdilik şöyle bir tablo çizelim:

Çiçekler, hayvanlar, gezegenler, yıldızlar, ağaçlar, insanlar, toprak, sebzeler, güneşler, galaksiler, hepimiz aynı ailenin parçalarıyız. Mükemmel bir makine gibi. Farklı parçalar, farklı işlevler var. Farklı görünüyoruz, farklı işliyoruz ama bir bütünün ufak parçacıklarıyız.

İşte bir kadın bunu zaten doğuştan hissedebiliyor, çünkü YARATIM gücüne sahip. İçinde bir can, ruh var edebilmenin ne demek olduğunu biliyor. Erkek ise, çok uğraşırsa, yıllarca üzerinde çalışırsa bunu ancak gıdım gıdım hissediyor, çünkü yaratım gücümüz sizinki gibi değil. Biz dışarıda yaratmayı becerebiliyoruz. Kariyer yaratıyoruz, para, ev, araba, resim, yemek, bina yaratabiliyoruz AMA içimizde bir canlı yaratamayız. Hücrelerimizden bir başka canlı meydana getiremeyiz.

O yüzden yaratımın ne demek olduğunu;

Duyabiliriz, anlayamayız.

Kabul edebiliriz, hissedemeyiz.

Şahit olabiliriz, deneyimleyemeyiz.

Görebiliriz, yapamayız.

Parçası olabiliriz, kendisi olamayız.

Zaten sadece bu bile kadını bizden milyon kat daha üstün yapmaya yetiyor.

**Bir erkek, kadın tarafından YARATILDIĞINI bir görse;
bir kadın, erkeğin YARATICISI olduğunu bir fark edebilse, sorunlar ortadan kalkacak.**

Hep yapılan bir geyik vardır, hemen yeri gelmişken ona bir açıklık getirelim. Hepinizin bir şekilde hayatında karşı-

laştığı bir tartışmadır. Erkeklerin yaratım olayından hisse kapmaya çalışmalarının çok zavallı bir örneğidir.

– Bizim spermlerimiz olmasa kadın nasıl doğuracak.

Hatta ardından bir de çikolata makinesi örneği verirler gevrek gevrek gülerek. Makineye para attığında, alttan çıkan çikolata sana mı aittir, makineye mi?

Eminim bunu veya benzeri fuzuli örnekleri sizler de duymuşsunuzdur.

Ben size şöyle bir açıklamaya çalışayım. Kadın, hayatı YARATAN'dır, erkek ise TETİKLEYEN'dir.

– Ee Aykut, bu bizi kadınlarla eşit yapmaz mı?

Hayır, yapmaz. Olayın bir parçası yapar evet AMA asla kadınla eşit bir yere koyamaz bizi, çünkü sadece tetiklemek yetmiyor. Yetseydi kadın bizi aylarca karnında taşımaz ve beslemek zorunda kalmazdı.

Şöyle örnekleyeyim:

– Araba son derece komplike bir makinedir. Marşa basılabilmesi için bujilerin ateşleme yapması gerekir. Buji ateşlemeyi yaptığı an işi biter. Şimdi araba bujiye mi ait?

Araba olmadan buji tek başına sadece çakar durur.

– Bir ressam düşünün. Önünde boyaları ve beyaz bir tuvali var. Muhteşem ötesi bir eser yaratıyor. Duyguları, bedeni, düşünceleri her şeyi ile başlıyor boyaları kullanmaya. Bazen günler, aylar, yıllar sürüyor eserini tamamlaması.

Bu eser kime ait? Ressama mı? Boyalara mı?

Ressam olmadan boya sadece boyadır.

– Bir mimar düşünün. Eğitimi, bilgisi, kültürü, duyguları ile bir bina yaratıyor. Binlerce, yüz binlerce tuğla tek tek, üst üste konuyor ve sonunda ortaya inanılmaz bir bina çıkıyor.

O mimar olmadan tuğla sadece tuğladır.

– Bir aşçı düşünün. Bütün malzemelerini bir araya getirerek hayatınızda yediğiniz en lezzetli salatayı hazırlıyor. Hatta sanatçı yanını kullanıp, son dokunuş olarak bir salatalığı bıçağı ile oyup minik bir heykelcik haline getiriyor. Tadından parmaklarınızı yiyeceğiniz bu salata kimin yaratımı?

Aşçı olmadan hıyar sadece hıyardır.

Yaratım gücü verilen kadına, yaratımı taşıma, koruma ve besleme gücü verilmiş olan kadına, elbette yaratıma saygı ve sevgi duyma yetisi de verildi. Her birine tek tek hem de. Hiç ayırım yapılmadan.

Annem çiçekleri çok sevdiği için evimizden çiçek hiç eksik olmazdı. Bunu anlayabiliyordum, çünkü gerçekten çok güzel görünüyorlar. Anlayamadığım kısım, onlarla konuşuyor olmasındı. Tek tek sulardı hepsini ve sularken, “Güzel kızlarım benim” diye yumuşak yumuşak konuşur, daha büyük ve dayanıklı yaprakları olanlara ise yanaklarını sürerdi, okşardı onları elleriyle.

Çiçeklerine niye kızlarım diye hitap ettiğini ancak bugün anlayabiliyorum. Çünkü onlar da yaratım gücüne sahipti. Tohumlarından kendilerini tekrar tekrar üretebiliyorlardı. Dışarıdan bakınca, annem sadece çiçek sulayıp, deli gibi kendi kendine konuşuyordu. Aslında olansa, evrenin yaratı-

mı kendi güzelliğini bir kere daha hatırlıyor, kendini bir diğerinin içinde hissedebiliyordu.

Ancak bir kadın anlayabilirdi saksı çiçeklerinin bile hissedebildiğini.

Bahsettiğim zamanlar 70'li yıllardı. Kimse inanmazdı çiçeklerin hissedebildiğine. Sonra sonra, teknoloji geliştikçe ortaya çıktı çiçeklerin etraflarında olan olaylara reaksiyon verdiği gerçeği.

Doğanın aslında bizlerle nasıl konuştuğunu, bize nasıl yardım ettiğini, nasıl iç içe var olduğumuzu dişil enerji son derece güzel hissedebiliyor. Eril enerji içinse bazı şeyler “deli saçması”ndan öteye gidemiyor.

Elimden geldiğince anlamaya, hissetmeye çalışıyorum. Bazen çuvalıyorum anlamakta. Ne de olsa ben eril enerji ile yaratıldım, dişil olmayı öğreniyorum.

Şu an yaşadığımız eve taşınalı 1 yılı geçti. Dağların tepesinde, doğa ile iç içe yaşıyoruz. Kurt, çakal, geyik, tilki ne isterseniz var buralarda. İlk taşındığımızda bizi en çok çingiraklıyılanlara karşı uyardılar. Hatta yan komşumuz, kendi köpeğinin ve bir arkadaşının nasıl sokulduğunu anlattı. Belli ki sürekli geliyorlardı buralara.

Neredeyse 1 yıl boyunca tek bir yılan bile görmedik.

Bu kitabı yazmaya başladığım haftaya kadar.

KADIN ve DİŞİL enerji ile ilgili bu kitaba başladığım hafta, bir gün bahçeye adım attığımız an, o korkunç sesle irkil-

dik ikimiz birden. Sadece iki adım önümüzde, herhalde boyu benden daha uzun bir çingiraklıyılan vardı.

Dışarısı zaten serindi, içerde oturmaya karar verdik.

Esra'nın ilk söylediği şu oldu:

- Yılan neyin sembolü biliyor musun bi tanem?
- Bu evden taşınma vaktimizin geldiğinin.
- Hayır deli şey. Dişil enerjinin. Ezoterik bütün bilgilerde, yoga dahil, dişil enerji yılan ile temsil edilir. Çünkü yılan, kendi derisinden kurtulup tekrar doğmayı, eskiyi atıp yenilenmeyi bilir.

Tevekkeli yılanı sürekli bok atıp durdular. Ben de niye diye merak ediyordum. Yok elmayı zorla yedirdi, yok kandırdı vs. diye. Şimdi anlaşıldı. Erkekler DİŞİL enerjiyi yok etmenin başka bir yolunu daha keşfetmişlerdi. Elçiye, temsilciye bok atmak.

Esra'ya göre, gelen yılan bir göstergeydi. Bir temsilciydi. Dişil enerjinin bana verdiği bir destekti.

Etkilendim. Kafam karıştı doğru ama bir parçam buna inanmayı da çok istedi. Ne yalan söyleyeyim, DİŞİL enerjinin temsilcisi, ördek, kurbağa falan olsa daha az korkabilirdim ama olsun buna da razıyım.

Bu olaya farklı açılardan bakabiliriz elbette.

- O yılan bana gelen bir hediye idi.
- Doğru yolda olduğumun habercisi idi.
- Doğanın, dişil enerjinin benimle haberleşme yoluydu.

Veya şöyle de bakabiliriz:

– Yılan lan o. Soktu mu gebertir oğlum. Al eline bir odun, vur kafasına.

Hayvanları hep severdim ama belli bir sınırim da vardı. Sadece kedi, köpek, kuş benim için –maskülen enerjide olduğu gibi– kabul edilebilen hayvanlar arasındaydı. Günün birinde kapının aralığından Esra’yı izleyene kadar.

– Canım aşkım benim. Bi tanem. Seni çok çok ama çok seviyorum.

Bu seslerle koltuğumdan sıçradım. Evet, kıskançlığımı hallettim ama her şeyin de bir sınırı var kardeşim. Çaktırmadan kapıya doğru ilerledim ve kiminle konuştuğunu anlamaya çalıştım.

Bahçede oturmuş, etrafını seyreden bir kertenkele ile konuşuyordu. Hem de neredeyse burun buruna.

Bir kertenkelenin bile ruhunu ancak DİŞİL enerji hissedebilirdi. Eril enerji –eğer kendi ile barışıkça– hissetmeyi öğrenebilirdi.

Kertenkele ile konuşmak marifet mi? Belki öyledir, belki değildir bilemem. Bildiğim tek şey, kertenkelenin hiç kaçmadan Esra’yı izlediği ve daha sonra Esra şehir dışına çıktığında, hiç korkmadan evin içine kadar girip etrafa bakındığı.

Hayatı nasıl yaşayacağınız tamamen size ait. Önemli olan tek soru şu: “Yaşamayı seçtiğiniz şekil size huzur, mutluluk ve zevk veriyor mu?”

Esra'nın kertenkeleyle olan ilişkisine, anlattığım olaya farklı açılardan bakabiliriz.

- Kertenkele gerçekten Esra'yı aramaya geldi.
- Gelen aynı kertenkele idi ve Esra'nın enerjisinin yokluğunu hissetmişti.
- İkisi de VAROLUŞ'un ortak parçalarıydı ve aralarında kurulan bağın ikisi de farkındaydı.

Veya şöyle de görebiliriz:

- Aman Aykut, abartıyorsun.
- Binlerce var onlardan. Başka bir tane girmiştir eve.
- Ay ayol, onların kulakları mı var duysun? Boş boş bakmıştır işte Esra'ya. Âlemsin yani. Bir de ciddi ciddi kitabına yazmışsın bunu.

Hangisi sizi daha mutlu kılıyorsa,
Sizi daha evrensel hissettiriyorsa,
Özünüzün varlığını hatırlatıyorsa,
İçinizi titretiyorsa,

O bakış açısını seçin.

Ben, “Keşke kadın olsam. Keşke dişil enerjiyi deneyimleyebilsem” diyorum.

O kertenkele Esra'yı arıyordu...

Birbirinizi sevin ama aşkın sizi
BAĞLAMASINA müsaade etmeyin.

Halil Cibran

İlişkilerde kadın ve hataları

Dişil enerji bu kadar muazzam, bu kadar güzel. O zaman bütün sıkıntıları niye yaşıyoruz?

Kendiniz olmaktan, dişil enerjinizden vazgeçtiğiniz, erkekten daha üstün olduğunuzu unuttuğunuz en önemli alanlardan biri İLİŞKİLER.

Özellikle romantik ilişkilerden bahsetmek istiyorum. Ne kadar güçlü olduğunuzu hissederseniz hissedin, iş romantik ilişkiye geldiği an yelkenler suya inmeye ve gemi batmaya başlıyor, çünkü son derece basit hatalar yapıyorsunuz. Aptal olduğunuz için değil, size bugüne kadar böyle öğretildiği için. Nice kadınla tanıştım, kendi hayatlarında son derece başarılı, kariyerlerinde ayakları üzerinde duran, hatta kendi başlarına çocuk yetiştirmeyi bile mükemmel becerebilmiş kadınlar bunlar; AMA romantik bir ilişkiye girdikleri an olay tamamen çamura saplanıyor.

Bu bölümde sizlere, ilişkilerde yaptığınız hatalardan bahsedeceğim. Aynı hataları ben ve eski sevgililerim de yaptık ve hâlâ bunları tekrarlayan, gerek yakın çevremde, gerek öğrencilerimin içinde binlerce kadın görüyorum.

Bu kısma başlamadan önce gelin bir noktayı açıklığa kavuşturalım ki bahsedeceklerim tam yerine otursun. Sizlere bir sürü OLAY'dan bahsedeceğim, yaptığınız veya yapmadığınız şeyleri anlatacağım, çünkü size örnekler vermek istiyorum, anlattıklarım elle tutulur olsun istiyorum.

Bütün bölümü okurken aklınızdan çıkartmamanızı istediğim bir prensip var sadece:

Ne yaptığınız DEĞİL, nasıl bir ENERJİ ile yaptığınız sonuçları değiştirecektir.

Biliyorum, EYLEM odaklı bir dünyada yaşıyoruz. Enerji bugüne kadar sadece elektrik için kullanıldı ama artık bunun dışında birçok alanda da var olduğunu biliyoruz. Bazıları kabul etse de etmese de, kuantum fiziği –inanmayan cahiller için tekrarlayayım– bir bilim dalıdır; her şeyin, eşzamanlı bir şekilde hem enerji, hem madde olduğunu kanıtlamıştır. Bazılarının okuyup tek kelimesini bile anlayamayacağı kitapları hatmetmiş profesörler tarafından, dünyanın en büyük üniversitelerinde öğretilmektedir.

Bir şeyi eylem olarak yapmak ile arkasında yatan enerji arasındaki farkı size bir iki örnekle şöyle açıklayabilirim:

– Arkadaşlarınızla güzel bir içki sofrasına oturduğunuzu düşünün. İçinizden biri alkolik. İçtikçe sapıtıyor, sapıttıkça daha çok içiyor ve gecenin sonunda oldukça tatsız bir şekilde dağıttı kendini. Diğerleri ise belki çakırkeyif, belki sadece bir kadeh içtiler.

Şimdi sormak istiyorum:

Olanlar, içkinin, içkiyi içmenin, yani yapılan eylemin suçu mu, yoksa bu eylemi yapanların “arka planda” var olan motivasyonları, enerjileri mi olayın gidişatını belirledi? Alkolik insanın enerjisi sadece keyif almak için içmek miydi, yoksa arka planda bastırıldığı büyük duygusal çöküntüler mi vardı? Suç eğer içkinin ise, size neden aynı etkiyi yapmadı?

– Bugüne kadar hiç mi sizinle dalga geçen olmadı şaka yolu? Bazen bozuldunuz, bazen siz de arkadaşlarınızla birlikte güldünüz geçtiniz. Aradaki fark neydi? Niye esprilerden biri sizi son derece rahatsız ederken, diğeri size hiç dokunmadı?

Yapan insanın, şakasının arkasında yatan enerjisinden dolayı. Olay birinin sizin hakkınızda şaka YAPMASI veya YAPMAMASI değildi, arkasında yatan enerjiydi. Bir tarafta son derece yoğun bir aşağılanma, diğer tarafta ise belki yoğun bir sevgi hissettiniz.

Olay hiçbir zaman, eylemler, söylenen sözler, davranışlar DEĞİLDİR. Yapan kişinin arkasında hangi ENERJİ ve NİYETLE yaptığıdır.

Çalışmalarımızdan birine geldiyseniz, benden seans aldığınız veya videolarda izlediyseniz, bizi çok net gözlemlemişsinizdir ki, ağzıma geleni söylerim, lafımı hiç sakınmam. Çalışmalarımızdan birine bir hâkim gelmişti. Hâkim bu, boru değil, kellifelli, ağırbaşlı ve OTORİTE. Hayatını hükmetmekle geçirmiş biri. Aynı alışkanlığını seminere de taşımıştı ve hiç susmuyordu. Bence anlattığım şeyler çok iyi ve sakın kafayla dinlenilmesi gereken şeylerdi ama kendisi konuşmakla –ortaya konuşmakla– meşgul olduğu için bir türlü dinleymiyordu.

Hiç üzerime alınmadım. Bana saygısızlık olsun diye de yapmıyordu. Sadece farkında değildi. Çalışmanın orta yerinde durdum ve kendisine –herkesin rahat rahat duyacağı şekilde–, “Kız, Allah belanı versin, bi sus be. Tomarla para ödedin burada olmak için. Normal şartlarda, iki kısa gün içinde kafana bu bilgilerin girebilmesi bile bir mucize, sen ise konuşarak işini iyice zorlaştırıyorsun” deyiverdim ve şaka falan da yapmıyordum, son derece ciddiydim söylediklerimde.

İlk kahkahayı kendisi attı, ardından bütün salon gülmeye başladı. Söylediklerimi ciddiye almasına rağmen niye ÜZERİNE alınmamış veya HAKARET olarak algılamamıştı?

Niye hiç kimse, “Aa, ne kadar terbiyesiz bu adam!” dememişti?

Çünkü ona hakaret etmek ENERJİMDE ASLA olmayan, onu küçümsemek MOTİVASYONUMDA ASLA olmayan bir şeydi. Tek amacım vardı, kendisine YARDIM edebilmek. Bunu kendi bildiğim şekilde, kendi tarzımla yapıyordum, hepsi o. Tarzımın doğruluğu elbette sabaha kadar tartışılır ama motivasyonum çok netti. Enerjim zaten onunla çok dürüst bir şekilde konuşmuştu.

Bütün bunların ışığında birazdan sizlerle paylaşacağım bilgileri, örnekleri lütfen sadece EYLEMLER olarak görmeyin. Bu eylemlerden yola çıkarak size arka planda yatan enerjinizi anlatabilmek tek amacım. Siz yaptıklarınızı değiştirin veya değiştirmeyin, sonuç değişmeyecek. Esas değişmesi gereken içsel dünyanızda yaşadıklarınız. Dışsal dünyanızdan yola çıkarak içsel dünyanızı çok rahat bir şekilde keşfedebileceğinizi bildiğim için size önce dış dünyanızdan ve bugünlere nasıl geldiğinizden bahsetmek istiyorum. Kendinizden, DİŞİL enerjinizden, EYLEMLER ile nasıl vazgeçme-

ye başladığınızı ve bunun karşılığında İÇ DÜNYANIZI ufak ufak nasıl değiştirmeye başladığınızı görmenizi istiyorum.

Dış dünyanızı çok net anlayabilerseniz, iç dünyanızın haritasını çizmeye başlayabilirsiniz.

Bir KADIN'ın kadınlığından vazgeçmesine sebep olan beş büyük hata:

1. Erkeği kazanılmış veya kazanılması gereken bir kupa olarak görmek.
2. Erkeklerle birlikte kendinden vazgeçmeye başlamak.
3. Erkek adına öne çıkarılan dişiliği yanlış tanımlamak.
4. Erkeği bankamatik olarak görmek.
5. Erkeğin sizi ve duygusal dünyanızı anlamasını beklemek.

1. Erkeği kazanılmış veya kazanılması gereken bir kupa olarak görmek

Yaşam koçluğu yapmaya başlayana kadar bunun farkında bile değildim, çünkü bize söylemediğiniz, hatta arkadaşlarınızla bile paylaşmadığınız büyük bir sır bu. Bir erkekle birlikte olabilmek AMA hayat boyu birlikte olabilmek, beyaz atlı birini bulabilmek adına yapmayacağınız şey yok. 15 yıl önce bunu bilseydim, o zamanki aklımla kendi çıkarlarım için öyle bir kullanırdım ki şaşırırdınız. Tıpkı bunu fark edebilen erkeklerin hiç çekinmeden kullandıkları gibi.

Zaman içinde hayaliniz gerçekleşmedikçe standartlarınızı da giderek azaltıyorsunuz:

- Beyaz atlı bir prens dörtnala gelsin ve beni kurtarsın.
- Beyaz atlı bir prens gelsin de, nasıl gelirse gelsin.
- Bir prens gelsin, o da yeter.
- Bir adam gelsin, ruh ikizim gelsin.
- Beni üzmeyecek bir adam gelsin yahu.
- Ee bir at gelseydi bari.

Belki başka bir kitabımda şu cümleyi yazmışımdır, emin değilim: “Biz sünnet olurken sizleri bir kenara çekip, bak bunlardan bir tane bulmazsan YARIM KADIN OLURSUN” mu dediler size, ne yaptılar?

Bugüne kadar binlerce kadınla tanıştım ve içinizden sadece bir tanesinin erkeği “kazanılması gereken kupa” olarak görmediğini fark ettim. Ne mutlu bana ki o da benimle evlenmeyi kabul etti. Beni kupa olarak gördüğü, kadınlığını ispatlamanın yolu olduğumu sandığı veya kendindeki eksiklikleri yamama yolu olduğum için değil, benimle olmak hoşuna gittiği, yolculuğuna

beni de dahil etmek istediği için.

İnanın bana abartmıyorum. Arkadaşlarımdan tutun, öğrencilerime kadar tanıdığım bütün kadınlar o ya da bu şekilde hayatlarında bir erkek olmazsa EKSİK olacaklarına, toplum tarafından kadın olarak kabul edilmeyeceklerine inanıyorlar. Bazıları toplumun ne dediğini takmıyor. Çok güzel, toplumu takmıyorlar ama kendi düşüncelerini daha çok takıyorlar.

- Bir erkek beni SEÇMİYORSA bende bir gariplik var demektir.
- Bir erkek beni beğenmiyorsa, layık olmadığım içindir.
- Zaten sevilebilecek biri değilim ki.

- Ben olsam bana âşık olmazdım ki.
- Bir aile kuramıyorsa, kadın kadın değildir.

İşte bu noktada ikiye ayrılıyor kadınlar. Bir kısmı erkek budalasını alıyor, kalanlarsa erkek düşmanı. Böyle bir paniğin içindeyken nasıl bir erkek bulacağınızı zannediyorsunuz?

Sohbet arasında bunlar konuşulduğunda, birçoğunuzun inkâr vitesine geçtiğinden ve bahsedilen tip kadınların “köylü” olduğunu düşündüğünden eminim. Ne yazık ki gerçek çok daha farklı.

Bu düşünce tarzının sadece köylü kadınlara ait olduğunu falan sanmayın. Torbada her türlü var. Ses sanatçısı, oyuncu, üst düzey yönetici, holding sahibi, avukat, mimar, doktor, eczacı, psikolog, bilgisayar mühendisi, küçük iş sahibi, öğrenci ve hatta bir “hayat kadını” bile çıktı karşıma seans almak için. Onun bile en büyük sıkıntısı, “onu kurtaracak, hayatının erkeğini bulamamaktı.”

Erkek sizden daha üstün olarak tanıtıldığı için, sizden daha üstün bir varlık tarafından istenilmek, arzulanmak ve SEÇİLMEK istiyorsunuz. Dünyanın en büyük psikolojik oyununa alet oluyorsunuz, haberiniz olsun. Hepimiz bizden daha üstün gördüğümüz biri tarafından onaylanmak, beğenilmek isteriz, buna hiçbir itirazım yok. EĞER, bu durum gerçekleşmediğinde bir anda hayatınızı karartmıyorsanız.

Size bu alandan nasıl çıkacağınızı inanın anlatamam, çünkü nasıl yapacağınızı bilmiyorum. Ne de olsa ben diğer takımın oyuncusuyum. Tek bildiğim, size nasıl anlamsız bir oyun oynadığınızı göstermenin, bir ihtimal sizi gerçeklere uyandırabileceği.

Ya tam tersini yaşıyor olsaydık ne olurdu? Toplumda kadınlar daha üstün olsalardı? Zaten öylesiniz ama bu bütün toplum tarafından kabul görmüş bir gerçeklik olsaydı neler olurdu?

Erkekler bunu yapınca kızamıyorum, çünkü daha iyisini bilmiyorlar ve egemenliği devam ettirmeye çalışıyorlar ama anneler veya kız arkadaşlar bunu yapınca tüylerim diken diken oluyor.

– Kızım kaç yaşına geldin, hâlâ bir koca bulamadın.

– Bak evladım, ne de olsa o senin kocan. Olur böyle şeyler.

Yuvanı yıkmaya değmez.

– Aklın fikrin kariyerinde Arzu. Sen bu kafayla zor koca bulursun.

– Ay kız, evde zaten özgür değilsin, bir an önce evlen gitsin.

– Aman, buldun bi tane kaçırma.

– Yaşım geçiyor artık, çocuk doğurmam lazım.

– En önemlisi evlenip bir aile kurmak.

– Yalnız olunca kendimi geri zekâlı gibi, kimse tarafından istenmiyor gibi hissediyorum.

– İlişki olmadan nasıl mutlu olayım ki?

Şöyle bir sıralama yapmak istiyorum. Bakalım kendinizi nerede göreceksiniz.

Zır cahil:

– Goca bulmam lazım ayol, goca. Anamgil torun istii zati, yoghusam gemiklerimi gırcaklar.

Normal cahil:

– Koca bulmazsam evde kalcam kız anne. Hem sana da bi torun vermek istiyorum artıkın.

Vasat:

– Ayy bilmiyorum yaaa, şöyle beyaz atlı prensim bi gelseee.

Sıradan eğitimli:

– Evlenmek lazım canım. Biyolojik saatim de ilerliyor valla.

Bayağı eğitimli:

– Şöyle işi işime, parası parama, ailesi aileme uygun biri olsa keşke.

Sosyetik:

– İyi bir ailenin çocuğu olsun, anneme babama, arkadaşlarıma saygı göstereyim. Toplum içinde nasıl davranacağını bilirsin. Marka giyinsin.

Toplum tarafından eğitileni:

– Her erkeğin bir kadına ihtiyacı var onu çekip çevirecek.

Bir de son yıllarda türediler, spiritüel eğitilmişler:

– Ruh ikizim olsun, astrolojimiz tutsun, ikimizin Merkür’ü aynı anda Plüton’un yanından geçsin. “Ayy kız, onun adının harflerini toplayınca da 6 çıkıyo, benimkinin harflerini de.” “Senin doğum saatin neydi Hilmi?”

Siz hangisine dahilsiniz? Lütfen kendinize dürüst olun. Bana itiraf etmek zorunda değilsiniz, etseniz de zaten duymam. Kendinize itiraf edin. Kendine itiraf bence gücünüzü geri alabilmenin ilk adımı. Yolcuğun tamamı değil ama muhteşem bir ilk adım.

Erkek sizin için öyle bir “kupa, ödül” halini almış vaziyette ki, bir tane kapmak için elinizden gelen her şeyi yapmaya hazır hale geliyorsunuz. Bu arada bir de izlediğiniz filmler-

den öğrendiğiniz “romantik” kavramı işin içine giriyor. Kendinizi adamayı, sevmeyi, seilmeyi, âşık olmayı öyle bir hale getirdiniz ki, Eros bile okunun üzerinde zıp zıp tepiniyor sinirinden.

Uzun süreli çalıştığım bir öğrencimle iş dünyasını konuşuyorduk. Kendi mesleğinde güzel adımlar atıyor, parasını kazanıyor, kariyerinde ufak ufak yukarı doğru ilerliyordu. Günün birinde bir adamla tanışana kadar. İlk tanışmalarında aralarında hoş bir elektrik başlamıştı. Tanıştıkları hafta büyük bir keyifle anlattı olanları. Bir iki hafta boyunca bir daha adı geçmemişti, çünkü görüşmemişlerdi. Bir gün son derece bozuk bir şekilde başladı seansa.

- Bu hafta süper dağılmış vaziyetteyim, özür dilerim.
- Arada olur öyle şeyler, sıkma canını. Ne oldu, anlat.
- Ahmet vardı ya hani, üç hafta önce tanıştığım (gerçek adı değil tabii ki). Onunla barda karşılaştık geçenlerde.

Şimdi yazacaklarım elbette benim hatırladığım kadarıyla aramızda geçen diyalogun cümleleri. Elimden geldiğince değiştirmeden aktaracağım sizlere. Uyarıyorum, çünkü anlattığımda şaka yapıyor zannettim ve bir iki dakika inanamadım bile.

- Bütün gece birbirimizi seyrettik durduk. Zaten barda adım atacak yer yoktu, onun yanına gitmem çok zordu. Arada gözlerimiz kenetleniyor ve dakikalarca birbirimize bakıyorduk. Sonra inanılmaz bir şey oldu. Sanki evren beni ona gönderiyormuşçasına dans pistinin tam ortası açıldı ve yavaş yavaş onun yanına doğru gitmeye başladım. Yanında durdum. Dakikalarca hiç konuşmadık. Sonra sarıldı bana, ben de ona sarıldım. Gecenin sonunda evine gittik. Birlikte ol-

duk. Sabah uyandığımda kendimi nasıl mutlu hissettiğimi sana anlatamam.

Sonra yine bana sarıldı ve aynen şöyle dedi: “O kadar mü-kemmelsin ki, seni hak etmiyorum.” Hayatımda hiç bu ka-dar duygusal, bu kadar dürüst bir erkekle karşılaşmamıştım. Sonra bir daha da görüşmedik.

– ...

– Aloo, orada mısın Aykut?

– Buradayım buradayım. Şaka yapıyorsun. Lütfen şaka yapıyorum de bana.

– Hayır, ciddiym. Kendimi bu yüzden çok kötü hissediyorum. Tamamen dağıldım. Bu hafta işyerinde doğru dürüst çalışmadım bile.

– Dur, olayı baştan bir de ben aktarayım sana, anlayıp anlamadığımı anlayalım.

Bir oğlanla tanıştın.

İki hafta sonra barda karşılaştınız.

Gece yattınız.

Sabah oğlan sana, “Seni hak etmiyorum” dedi.

Bir daha görüşmediniz.

Sen bana bunu, hayatının en büyük aşk hikâyesi olarak anlatıyorsun.

Doğru anlamış mıyım olayı?

– Şimdi sen böyle tekrarlayınca bi garip oldu ama.

– Daha nasıl tekrarlayayım! Aynı olduğu gibi anlamışım işte.

Amacım burada Ahmet’i kötülemek değil. Sonuçta kızın kafasına silah dayamadı. Yalan söyleyip söylemediğinin bir kanıtı da yok elimde. Burada altını çizmek istediğim, “Bi oğlanla tanıştım, hoşuma gitti, birlikte olduk, sonra o yoluna ben yoluma devam ettik” şeklinde anlatılabilecek bir olayı **“Hayatımın aşkını kaybettim”** şeklinde değerlendirmeniz.

- Onun hayatının aşkı olduğunu ne ara anladın?
- Hayatında kaç aşk yaşadın kıyaslama yapabilecek?
- Adam senin bu kadar mükemmel olduğunu nereden anladı? Tek deneyimlediğiniz şey seks oldu.
- Sabah uyandığınızda senin doğum tarihini, en sevdiğin rengi, hobilerini biliyor muydu?
- Seni hak etmediğini düşünen, özgüveni yerlerde sürünen 30 yaşında bir adam zaten nasıl senin için bu kadar önemli oldu bir gecede?
- Bir gecede birdenbire hep aradığın MUTLULUĞU nasıl buldun? Mutluluk tamamen içsel bir seçenekken hem de.
- Evrenin işi gücü kalmadı, dans pistini niye boşalttı? Orada mutlu mutlu dans edenlerin ne günahı vardı?

O kadar çok soru var ki cevaplanması neredeyse imkânsız olan, bana egonun oyunundan başka hiçbir şey değilmiş gibi geliyor. Tamam, adamı çekici buldun. O da seni çekici buldu ve birlikte romantik, ateşli bir gece geçirdiniz, HEPSİ BU!

Hangi filmi tekrarlamaya çalışıyorsunuz?

Esra'nın çok bayıldığım bir gözlemi var, sizlerle paylaşmak istediğim:

– İyi ki erkek değilim. Erkek olsam cidden bir kadına çıkma teklif etmekten veya onunla yatmaktan çok korkardım. Onlardan kaçacak delik arardım. Elini verince kolunu kurtarıyorsun bu kadınlardan. Bir kere beraber oldun mu, sanki bütün dünyayı borçlusun onlara.

Kendisine sonuna kadar katılıyorum, çünkü bir erkek olarak AYNİ şeyi 20'li yaşlarımda ben yaşadım. Hoşlandığım, belki sadece cinsel bir çekim hissettiğim birine, niye ilişki-

ye girmek istemediğimi, tek istediğim şeyin cinselliği paylaşmak olduğunu bir türlü anlatamazdım. Bir de tabii o zamanlar, *e-mail*, twitter, SMS falan olmadığı için, saatlerce oturup yüz yüze dert anlatmak zorunda kalırdım.

İlişki denilen kavramı gereğinden fazla ciddiye alıyorsunuz. Romantikleştirmek adına, işleri iyice arapsaçına çeviriyorsunuz. Olayı tamamen kendi kafanızın içinde, olduğundan çok daha farklı bir şekilde yaşıyor, birdenbire aşk filmlelerinden çıkmış sahnelere çeviriyorsunuz.

Birçok farklı sebebi olabilir ama genel olarak iki başlık altında toplamak istiyorum bir erkeği nasıl “kupa, madalya” olarak gördüğünüzü:

1. Bulduğunuz erkek sizi içinde bulduğunuz bütün sıkıntılardan kurtaracak.
2. Daha beteri, siz onu kurtarma rolünü üstlenmeye başlıyorsunuz. Annelik damarınız kabarıyor.

Hangi madde size uygun olursa olsun, ikisi de sizi aynı noktaya götürüyor: **ERKEĞİN UYDUSU OLUYORSUNUZ!**

Hayatınız erkeğin etrafında şekillenmeye başlıyor ve bir süre sonra, tıpkı Ay'ın Dünya'nın etrafında dönmesi gibi siz de erkeğin etrafında dönenmeye başlıyorsunuz. Bütün davranışlarınızın merkezini erkeğin arzuları, istekleri, istemedikleri almaya başlıyor. Bir kere UYDU olduysanız, artık özgür olmanız mümkün bile değil.

Bir sonraki bölümde uydu olabilmek adına kendinizden nasıl vazgeçtiğinizi anlatacağım. O yüzden şimdi gelin ikinci maddeye bir göz atalım:

Erkeğe anne rolü oynamak

Bu kitap boyunca, “Erkeği eğitmeniz gerekiyor” cümlesini birçok defa duyacaksınız. Bu eğitimi, erkeğin annesi olmakla sakın karıştırmayın.

Bir erkeğin annesi olmak demek, “tıpkı bir olayı yanlış anlamış anne gibi, onun her türlü karpisine boyun eğmek, ne isterse yapmak, onun için kendinizi feda etmek ve onun kur-tarıcı rolünü üzerinize almak” demektir.

Bir insanı kurtarmak, ona yardım etmek çok mu yanlış bir davranış? Elbette değil. Sadece kadın-erkek ilişkilerinde işe yaramayacak, ÇÜNKÜ siz annesi gibi davrandıkça, o da size, annesine davrandığı gibi davranacak.

Kurtarılma ihtiyacı olan insanlarda şöyle bir zihinsel yapı vardır: “Lütfen biri beni kurtarsın.”

Esas istedikleri ASLINDA, “gerçekten kurtarılmak DEĞİL, kurtarabilecek birinin, sürekli kurtarma eylemini tekrarlamasıdır.”

Çok garip gelmesin size. Hiç mi yardım edemediğiniz, yardım istemesine RAĞMEN yardım edemediğiniz bir arkadaşınız olmadı? Sizden nasihat alıp, gidip yine bildiğini okuyan ve geri gelip tekrar nasihat isteyen HİÇ Mİ OLMADI?

Eğer olduysa, işte bu nedenden dolayı oldu. “Onlar kurtarılmanın değil, sürekli kurtarılma çabası gösterilmesinin peşindeler.”

Biraz kaba bir tabir olacak ama aklıma başka bir şey gelmiyor. Erkeği TORNA’dan geçirir gibi eğitmek durumundası-

nız. Bir iki defa torna kullandım hayatımda ve tahtaya, tahtanın var olan kıvrımlarına boyun eğen bir tanesine hiç denk gelmedim:

– Sen nasıl istersen öyle olsun tahtacım.

Torna tahtayı ZORLAR, yontulup şekil alabilmesi için. Tahta direnirse eğer, kırılacaktır. Başka yolu yok.

2. Erkeklerle birlikte kendinden vazgeçmeye başlamak

Bu madde aslında hem erkek, hem kadın için geçerli ama ben sadece kadınlar tarafından ele almak istiyorum olayı, çünkü bu tuzağın içine düşen bir erkek, bir süre sonra “güya üstün” olduğu için paçayı kurtarabiliyor ama kadın bu batıklığa saplanıp kalabiliyor.

Diyelim uzun bir süredir ilişkiniz yok ve kendinize, kendi rutinlerinizin olduğu bir hayat kurdunuz. Dans dersleri alıyorsunuz, yoga yapıyorsunuz, hafta sonları farklı farklı arkadaşlarınızla buluşuyor, belki birileriyle flört ediyorsunuz. Arada bir ailenizle görüşüyor, tekrar anne evinde olmanın keyfini sonuna kadar çıkartıyorsunuz. Bir yandan özel hayatınız, bir yandan iş hayatınız son derece güzel gidiyor. Yani tamamen özgürsünüz.

Sonra biriyle tanışıyorsunuz. Hoş bîr çocuk. Siz ondan hoşlandınız, o da sizden hoşlandı. Belki direkt, belki arkadaşlar aracılığıyla telefonlar alınıp verildi.

İşte büyük tuzağın ilk belirtileri şimdi başlayacak...

Aramasını bekliyorsunuz!

Pazartesi oldu aramadı, salı oldu aramadı. Başlıyorsunuz içten içe düşünmeye: “Niye aramıyor?”

O kadar çok kadın bana, “Niye aramadı Aykut?” sorusu ile geldi ki, artık espri yapmaktan başka çarem kalmadı, “Ver telefonunu, arayıp sorayım niye seni aramamış.”

– Sen niye aramıyorsun hayatım?

– Aa olur mu öyle şey ayol. İlk önce erkeğin araması gerekir.

BRAVO SİZE!..

Daha ilişki başlamadan YÖNETİCİ’nin kim olduğunu ses-siz bir şekilde belirttiniz.

Erkek sizi ararsa, ilişki ihtimali var...

Erkek sizi aramazsa, ilişki olmayacak...

Erkek isterse, sizinle olacak...

Erkek istemezse, sizinle olmayacak...

Erkek isterse, görüşeceksiniz...

Erkek istemezse, görüşmeyeceksiniz...

Bir iş başvurusu yaptığınızda da aynı şey olur, farkında mısınız?

Firma sizi ARARSA ancak görüşebilirsiniz.

Firma sizi İSTERSE, orada çalışmaya başlarsınız.

Firmanın paşa gönlüne göre olur her şey. ÇÜNKÜ ORASI BİR ŞİRKET ve karar veren kişi sizin patronunuz olacak. İş dünyasında elbette böyle AMA ilişkide DEĞİL.

Sonra erkek neden patron oldu diye şaşırmayın.

- Sen arasana hayatım, o seni aramadıysa!
- Yok canım daha neler. Sonra beni âciz, muhtaç mı san-sın? Çok ucuz bir kadın olmaz mıyım?
- Şu an aramayı çok ister miydin?
- Evet, isterdim ama arayamam.

İlişkiye nasıl başladığınızı görün yeter:

- Patron sensin.
- Ben sahtekârım, çünkü sana karşı hislerimi göstermek zorundayım.
- Evde kuzu kuzu telefonumun çalmasını beklerim. Sesini ne zaman duyacağıma SEN karar vereceksin.

Sonra ilişki başlayınca sakın bana EŞİT olmaktan, ÖZ-GÜR olmaktan falan bahsetmeyin, çünkü dakika bir gol bir hepsinden SİZ VAZGEÇTİNİZ.

Eğer birbirinizi arama olayı doğal bir şekilde geliştirse ne mutlu size. Benim lafım evde MAL gibi aranmayı bekleyenlere. Hem de günlerce, haftalarca.

Niye ilk adımı erkek atar?

Tamam, size çok romantik bir davranış gibi gelebilir. Belki de gerçekten öyledir, bilemiyorum. Bildiğim tek bir şey var, ilk adımı ÖZELLİKLE erkekten beklediğinizde ONU PATRON ilan ediyorsunuz, haberiniz olsun.

Esra'yı da ilk ben aradım kabul, AMA bakın neler oldu:

Pazar akşamı tanışmıştık ve hemen telefon numaralarımı-

zı vermiştik birbirimize. Ertesi sabah kalktığımda içim içime sığmıyordu. Onunla tekrar görüşmek istiyordum. Sabah işlerimi hallettikten sonra Santa Monica'da hep gittiğim restorana oturdum ve hemen telefon ettim. İlk çalışta açılmıştı telefon ve bana aynen şunu söyledi: "Ben de tam seni aramak üzereydim, sen önce davrandın."

Konuşmanın devamı da çok önemli:

- Santa Monica'dayım, yemek yemek üzereyim.
- Aaa, ben de oraya doğru yoldayım şu an, ama orada işlerim var.
- İptal etsene n'olur. Gel birlikte yemek yiyelim.
- (Kahkaha) Tamam, anlaştık. İptal edip 10 dakika sonra oradayım.

Ne kadar ucuz bir kadın bu. Ne kadar muhtaç. Bir telefon ettim hemen yumoş yumoş oldu. İşlerini bile iptal etti, yanıma geliyor. Yaramaz bu, yaramaz.

KESİNLİKLE DEMEDİM!

Aksine dürüstlüğü, duygularını bu kadar açık ifade edebilmesi, benimle abuk sabuk 12 yaşında kız çocuğu oyunları oynamaması, beni ona bir kere DAHA HAYRAN BIRAKTI.

Esra'nın yaptığıı siz bir erkeğe yaptığınızda, sizi ucuz, basit görmesi ve ilgisini kaybetmesi mümkün mü?

Evet, mümkün...

Eğer böyle bir durum varsa, yani hemen aradığınız için sizi çok yapışkan, ucuz, basit gören bir erkek varsa karşınızda,

yatın kalkın dua edin, ilişki daha derine gitmeden insan kötümü giymiş bir öküzden kurtuldunuz demektir.

Kimseniz “O”sunuz. Kim olduğunuzdan utanarak başladığınız bir ilişkide hiçbir zaman olduğunuz kişiye dönemezsiniz. Dönseniz bile karşınızdaki bu sefer sizi çekici bulmayacak, çünkü başından beri bir rol oynuyorsunuz, hepsi bu.

İlişkilerime hep dürüst başladım. Karşımda bulunan kişiden de aynı şeyi bekledim. Evet, bu yüzden kısa süreli devam edebilecek bazı ilişkilerim başlamadan bitti. Olsun, en azından abuk sabuk tiplerle vakit kaybetmemiş oldum.

Esra’dan hemen önce biriyle tanışmıştım. Tanıştığım an bir elektrik hissettim açıkçası. Çok güçlü olmasa bile, bir iki defa birlikte çıkmaya, birbirimizi daha fazla tanımaya yetecek kadar bir akım vardı aramızda. Kendisini yemeğe davet ettim, o da kabul etti. Sonraki günlerde SMS mesajları *e-mail*’ler başladı. Dediğim gibi, ben içi dışı bir olmayı seven bir insanım, bana neye mal olursa olsun.

Bana verilen en büyük hediye, kendim olabilme özgürlüğü. Bunu bile deneyimleyemeyeceksem, yaşamamın ne anlamı var?

Her gün dört beş defa haberleşiyorduk bir şekilde. İkinci defa yemeğe çıktık. İki gün sonra birdenbire bana attığı mesajlar ve *e-mail*’ler kesiliverdi. Attığım mesajlara cevap vermiyordu. Bir iki defa telefon ettim, mesaj bıraktım ama ses seda yoktu. Ertesi gün yine aradım, yine cevap vermedi. Beşinci günün sonunda iyice meraklanmaya başlamıştım. Ciddi ciddi başına bir şey geldi zannettim ve şöyle bir *e-mail* gönderdim:

– ... Eğer farkında olmadan yanlış bir şey söylediysem ve seni kızdırdıysam özür dilerim. Bana sadece iyiyim diye bir cevap yazsan bile yeter, çünkü gerçekten merak etmeye başladım.

O akşam cevap geldi:

– Sen de amma yapışkan çıktın. Alt tarafı dört beş gün ortadan kayboldum, ne var yani?

Almayayım, alana hiç engel olmayayım.

O kadar *e-mail* ve mesaja en azından bir cevabı hak ediyorum. Günün sonunda bu tarafta seni merak eden biri var. Bana sadece bir satır bile yazabilirdi: “Dört beş gün irtibata geçemeyeceğim.”

Bir daha ne aradım, ne sordum. Kendim olmama izin verecek bir ilişki değildi bu.

Bunu bir erkek daha kolay yapabiliyor, çünkü kadın yaptığı zaman UCUZ damgası yiyeceğine ikna edilmiş. Tekrar ediyorum, “EVET, bazı erkekler bunu UCUZLUK olarak görecekler ve görsünler de zaten. Bunu karşınızdaki erkeği test etmek için kullansanıza. Bakalım insan mı, odun mu? Sizi sevginiz, ilginiz yüzünden aşağılayacak bir erkeği erkekten bile saymayın. Tamam, onlara ODUN demek benim tanımlamam. Gelin daha nazik olup, ÇOCUK BUNLAR ÇOCUK diyelim ve geçelim.

Gerçek ERKEK;

**Sevgiyi, sevginin her türlü ifadesini yüce tutan,
Duygusal dünyası ile barışık yaşayan,**

Kadın enerjisine, kendinden daha büyük saygısı olan, Ve en önemlisi, ASLINDA kadınsal enerjiyi DESTEK-LEMEK için yaratıldığını bilendir.

Evet, bu tanımlamadan sonra kitabı okuyan erkeklerin yüzde 99'u kitabı bıraktığına göre, gelin biz baş başa sohbetimize devam edelim.

Diyelim, “Ben aradım sen aradın, dayım aradı, araya arkadaşım girdi o arattı” oyunlarından başarılı bir şekilde geçtiniz ve bir şekilde ilişkiniz başladı. Facebook hemen güncellendi. Hepimiz artık ilişkide olduğunuzu öğrendik. Eski erkek arkadaş resimleri gitti ve yerine yeni enişte ile aceleyle çekilmiş *selfie*’ler geldi. İkinizin ellerinden yapılmış kalp fotoları konuldu. Hâlâ anlamadığım bir nedenden dolayı, birbirinin içine geçmiş ayak fotoğraflarınız da instagram’landı. Tamam güzel. Biz de tıkladık, *poke*’ladık, paylaştık; altına, “Allah mesut etsin” yazdık, çeşit çeşit ikoncanlar koyduk yorumlara. Yani dünya kurtuldu, nükleer saldırılar durduruldu ve hepimiz bayram yapıyoruz.

Daha ilk haftalar, yani canım cicim zamanları. Birlikte zaman geçirmekten son derece memnunsunuz. Kim olmaz ki? Ona dokunmak, onu daha yakından tanımak, onun sizi tanıması, birbirinizi keşfetmeniz muhteşem bir duygu.

Arkadaşlar ile DOĞAL OLARAK daha az görüşülmeye başlandı. Dans dersleri azaldı, çünkü o gelmek istemiyor ve siz de onunla olmayı tercih ediyorsunuz. Hafta sonu yürüyüşler hemen hemen bitti, çünkü o yürümeyi sevmiyor ve siz onunla olmak istiyorsunuz. (Elbette verdiğim örnekler ilişkiden ilişkiye değişecektir. Ben sadece size genel bir resim çizmeye çalışıyorum.) Şu an zaten onunla olmak dışında başka yapmak iste-

diğiniz bir şey yok. Tamam, çok güzel. Fakat ufak ufak bekâr hayatınızda yaptıklarınızı yapmamaya, mecburi işlerinizin dışında kalan tüm zamanınızı erkek arkadaşınıza ayırmaya ve kendinizi unutmaya başladınız. Belki bir iki haftada unutmayacaksınız ama hiç merak etmeyin en fazla üç ay içinde, eskiden kim olduğunuzla ilgili en ufak bir fikriniz bile kalmayacak. İşte o noktadan sonra kafanızda otomatik bir formül oluşacak:

Onunla mutluyum.

Onsuz mutsuzum.

İşte size bağımlılık.

Böylece bakın erkeğe bütün gücü nasıl veriyorsunuz. Bir öğrencim ilişkisinde sorunlar yaşıyordu. Ayrılma zamanı gelmişti ama bir türlü bunu gerçekleştirecek gücü kendinde bulamıyordu.

– Tek başına kalmaktan bu kadar korktuğun nedir?

– Aslında eskiden korkmuyordum. Biz çıkmaya başlamadan önce arkadaşlarımla bol bol gezer, süper vakit geçirirdim. Onlarla yoga derslerine falan giderdik.

– Peki. Demek yalnız olmakla ilgili daha önce bir sıkıntın yoktu. Sonra ne oldu?

– Yoga derslerine gitmemeye başladım.

– Neden?

– Oraya erkekler geliyor mu diye sordu sevgilim. Bundan çok rahatsız olduğunu söyledi. Ben de ara ara yalan söyleyerek gidiyordum ve sonra da bıraktım.

Ben içimden değil, dışımdan ÇÜŞ dedim bütün insanlık adına. Belki şu an sizler bile, “Yok canım, o kadar da değil” dediniz.

Ama şimdi kendinize dürüstçe sormanızı istiyorum:

- Kaçınız çok sevdiğiniz bir arkadaşınızla görüşmeyi kestiniz, erkek arkadaşınız istemiyor diye?
- Kaçınız gerçekten harika vakit geçirdiğiniz, cinsiyeti erkek olan bir arkadaşınızla görüşmeyi bıraktınız, ilişkisi olan bir kadın başka erkekle yakın arkadaş olamaz diye, sevgiliniz buna bozuluyor diye?
- Kaçınız yoga derslerine katılmayı bıraktınız, erkekler var orada diye?
- Kaçınız çok istemenize rağmen arkadaşlarınızla bir tale çıkmadınız, sevgiliniz darılır ve daha kötüsü kızar diye?
- Kaçınız harika bir iş teklifini geri çevirdiniz, nişanlınız istemediği için?
- Kaçınız istememenize rağmen erkek arkadaşınızın arkadaşları ile takıldınız? Sadece sizi daha çok sevsin diye?
- Kaçınız dekolte giymek hoşunuza gitmesine rağmen, kolunuza taktığınız herif istemiyor diye vazgeçtiniz?

Adım adım kendiniz olmaktan vazgeçiyorsunuz.
 Kaybetme korkusu, kadın olamama korkusu içinde,
 Kadın olamama korkusu YÜZÜNDEN,
 Kadın olmaktan vazgeçiyorsunuz.
 Yavaş yavaş bırakıyorsunuz gücünüzü elinizden.

Uzun bir karanlık başlıyor ardından.
 Neden olduğunu anlamadığınız,
 Nerede hata yaptığınızı bir türlü keşfedemediğiniz,
 Sorularınızın cevapsız kaldığı, sessiz bir karanlık.

Gözleriniz gülümser gibi yapıyor.
 Ruhunuz sessizce izliyor olanları.
 Merak içinde.

Kendinize döneceğiniz zamanı sabırla bekleyerek.

Hayat içten içe gittikçe sessizleşiyor.

Evrenle ilişkinizin, özünüzle ilişkinizin mesafesi giderek açılmaya başlıyor.

Yakın bir iki arkadaşın omuzlarına dayıyorsunuz başınızı, hâlâ etrafınızda kaldılarsa.

Kendinizi inkâr ediyorsunuz. Gücünüzü inkâr ediyorsunuz.

Evrenin EN muhteşem varlığı olan kadını, evrenin EN âciz varlığı olarak deneyimlemeye başlıyorsunuz.

Ruhunuz sessizce izliyor sizi,
Her şeyi sizin başlattığınızı,
Bu oyunu oynamayı sizin seçtiğinizi bilerek.

Çünkü hiç kimse, hiçbir erkek,
Bir kadının gücünü elinden alamaz.
Kadın kendi arzusu ile gücünden vazgeçer sadece.
Adım adım, yavaş yavaş.
Her nefes alıp verişinde.

Tıpkı zamanında annemin de yaptığı gibi.

Evlendikten sonraki aylar ve yıllar içinde nasıl kendi gücünden vazgeçtiğini adım adım izledim. Sonuçlarını gözlemlerimle gördüm. Annem aynı kadındı, karakteri, bilgisi değişmemişti ama gittikçe yok olmaya başlamıştı. Gücünü önce erkeğe vermiş, sonra ne olduğunu bile anlayamadan yaşamaya devam etmişti. Artık üvey babam ne derse o oluyordu. Evde yapılan yemekten izlenecek TV programına kadar o karar

veriyordu. Televizyonun ve hayatın uzaktan kumandası üvey babamın ellerindeydi.

Adına sevgi dediler.

Adına aşk dediler.

Tutku dediler, fedakârlık dediler, anlayış dediler.

Ama gerçek adını hiçbir zaman söylemediler.

Kölelik diyemediler.

Modern kölelik başlamıştı annem için. Zincirlerini kendi takmış, anahtarını da denize atmıştı.

5 yıl içinde, ne bir arkadaşı, ne de sosyal bir hayatı kalmıştı. Yanlış anlamayın, evden çıkması yasak falan değildi. Öyle cahil bir aile değildi bizimki. İki de üniversite mezunu, yüksek bilmem ne diplomalı insanlardı. Elbette rakı sofraları kurulur, fasıllar yapılır, tatillere çıkılırdı. Ama annem bir yolcunun taşıdığı bavul gibiydi artık. Yolcu nereye giderse, tekerlekli bavul oraya gidiyordu.

Bütün arkadaşlar ya ortak arkadaşlarıydı ya da üvey babamın arkadaşları. 1990-1995 yılları arasında bir kere bile yalnız veya kendi arkadaşları ile bir şey yaptığını görmedim.

Kendime bir köpek almıştım. İрма. Bir iki günlüğüne şehir dışına çıkmam gerekiyordu ve İрма'yı annemlere bırakmak istedim. Üvey babam son 10 yıldır böbrek hastasıydı. Böbrek nakli geçirmişti ama nakilden sonra da sürekli dikkatli olması gerekiyordu. Köpekleri de fazla sevmezdi. Annemse bayılırdı hayvanlara, hem de her türlüşüne.

“Baban hasta Aykutcum, biz alamayız” dedi annem.

Hasta bir insana saygısızlık, düşüncesizlik edeceğimi sanmayın. Elbette sağlık her şeyin başı.

AMA cevabını alamadığım tek bir soru vardı:

– Her gece rakı içerken bir şey olmuyor böbrek nakli geçirilmiş hastaya DA, iki gün köpeğe bakınca mı sağlık tehlikeye giriyor?

Sadece canı istememişti köpeği, hepsi bu. Neden kimse ona, “Sen karışma” diyemiyordu? Ne olurdu bir erkeğe, “Sen karışamazsın” denilirse? Kıyamet günü mü gelecekti?

Bütün bu olaylar karşısında, annemin basireti bağlanmış tutumunu bir türlü algılayamıyordum. Sonra sonra çözdüm her şeyi. Günlüklerini okudukça ortaya çıktı içinde kopan fırtınalar. Sadece dışarı belli etmiyordu. Belki kendisini son derece çaresiz hissettiği için, belki de erkeğinin bir gün değişmesini umarak yaşadığı için. Bilemiyorum. Hayatta olsa hemen sorardım ama artık çok geç. İçten içe kendi kendini nasıl yedi bitirdiyse, vücudu da aynı şeyi yaptı ve ufak ufak kemirmeye başladı onu. Sonunda bir gün, kanseri mazeret ederek aramızdan ayrılmayı seçti ve böylece bütün acılarını dindirdi.

Yıllar içinde sevgililerime ben de aynı şeyleri yapmaya çalıştım. Her ne kadar yanlış olduğunu bilsem bile, bir şekilde toplumdaki gördüğümüz şeyleri uygulamayı öğreniyoruz. Açıkça söylemek gerekirse işime geldi. Düşünsenize, karşınızda bulunan insana her istediğinizi yaptırıyorsunuz ve o da şu ya da bu sebepten dolayı sizi dinliyor.

Acıdan korunmanın en güzel yoluydu bu...

Çok bilinçli yaptığımı söyleyemem. Sabahları yataktan kalkıp, “Hadi bakalım, bugün sevgilime nasıl modern köle olarak davranabilirim?” demedim hiç. Sadece bol bol talepleri olan bir erkektim. Bence hepsi haklı taleplerdi.

- Ahmet’le niye bu kadar çok görüşüyorsunuz?
- Sinemaya kimlerle gidiyorsunuz?
- Ayşe’yi anladık ama kuzeni Salih niye geliyor sizinle?
- Eski erkek arkadaşının aldığı kolyeyi niye hâlâ takıyorsun?
- Ne demek eski erkek arkadaşınla buluşmak? Şaka mı yapıyorsun?

Bazı isteklerim gerçekleşti. Karşımdaki kadınlar bazılarına istemeye istemeye de olsa boyun eğiyor, bazıları içinse kavga ediyorduk. O ya da bu şekilde istediklerimi alıyor veya ilişkinin dışına çıkıyordum. İnanın masumudum. En ufak bir art niyetim yoktu. Sadece kendimi acıdan korumaya çalışıyordum, hepsi bu.

- Sevdığım kadını kaybetme acısı.
- Başka bir erkeğin benden daha çok sevillebilme ihtimali karşısında hissedeceğim acı.
- Çocukluğuma ait, içime attığım, bastırdığım bütün duygusal ezikliklerin acısı.
- İstenilmediğimi hissetme acısı.

Hepimizin taşıdığı acılar var. Üstünü örttüğümüz ve asla yüzleşmek istemediğimiz acılar.

AMA bunların bedelini neden KADIN ödemek zorundaydı?

Çünkü erkek aslında 5 yaşında bir çocuktan farksızdır ve sürekli korku içinde yaşar.

Ben de korku içinde ama korktuğumu bilmeden, kadını kontrol etmek isteyerek ama kontrol etmeye çalıştığımı hiç itiraf etmeden yaşadım.

Elimi elektrik prizine sokup, tepeden tırnağa çarpıldığım güne kadar.

Elektrik prizi mi dedim? Pardon, pardon. Esra ile tanıştım demek istemiştım.

Alışkanlıklarımız, otomatik pilotta devam ettirdiğimiz davranış biçimlerimizdir. Elbette eski halimi Esra ile de devam ettirmek kaçınılmaz bir durumdu. Canım cicim aylarının hemen ardından ona da karışmaya başlayacaktım. Onu yakından tanıdıkça kafamda bir resim belirmeye başlamıştı. Bazı isimler –erkek isimleri– gereğinden fazla tekrarlanıyordu sohbet sırasında. Hatta bazı arkadaşları ile bence fazla sık görüşüyordu. Yoga moga ayaklarına ha bire erkek gurular görölmeye gidiliyordu.

Her erkeğin ayrı bir yöntemi vardır sanırım. Kimisi hır çıkartır, kimi açık açık bağıırır çağırır, kimi ise benim yaptığımı yapar, duygusal sömürü.

Burada size uzun uzun kıskançlık hikâyelerimi anlatmayacağım, zaten birçoğunuz önceki kitaplardan detayları biliyorsunuz. Uzun lafın kısıası, kıskanç bir erkektim ve kaybetme korkum yüzünden tek bildiğim yöne doğru gidiyordum: “Esra’yı kontrol etmek!”

Bir defa bile beceremedim.

Çok ciddiylim. Bunca yıl sonra –bu satırları yazarken– geriye dönüp derin derin düşündüm: “Acaba bir tane örnek var

mıdır ki, Esra'ya onun istemediği bir şeyi yaptırabildiğim veya onun istediği bir şeyi yapmasını engelleyebildiğim?"

Bir tane örnek bile bulamadım.

Aramızda çıkan ilk sürtüşmelerde Esra bir şeyi çok net belirtmişti bana.

Onun bir alanı, bir hayatı, bir özeli vardı ve benim oraya girmem tamamen YASAK'tı!

Her denediğimde elimi prize sokmuştan beter oldum.

Ben gücünü elinden almak için teşebbüslerde bulunuyordum AMA Esra bir duvar gibi kendi alanını koruyordu. Güünün sonunda karşımda duran tablo, bana verilen mönü şuna benziyordu:

- İstedğim herkesle görüşürüm.
- İstedğim her şeyi yaparım.
- İstemediğim hiçbir şeyi yapmam.
- İstedğim her yere giderim, istemediğim hiçbir yere gitmem.
- Bana sakın karışmaya kalkma, beni son görüşün olur.

Elbette beni karşısına alıp tek tek robot gibi bunları saymadı veya suratıma bunları madde madde haykırmadı ama enerjisi tam olarak bu resmi koruyordu. Onu bir anarşist gibi görmeyin, ona buna sürekli hayır diyen. Alakasız bile yok. Son derece sevecen, anlayışlı, sevgi dolu VE prensipleri olan bir kadın vardı karşımda. Esra'nın olduğu kişiden vazgeçmek gibi bir niyeti yoktu.

Formül son derece basitti:

Esra'ya karışmak = Onu kaybetmek.

Belki bu durumda birçoğunuz karşınızdaki erkeği kaybedeceksiniz. Umarım kaybedersiniz. Sizin için en büyük temennim onu kaybetmeniz olur zaten. Kendinizi büyük bir kâbusun içinden çıkartmış olursunuz.

– Ama Aykut, biz âşıktık birbirimize ama yaaa.

HAYIR. Buna aşk diyerek lütfen aşkı aşağılamayın. Bunun tek bir adı vardır, BAĞIMLILIK. Sizi yönetmeye kalkan, size ne yapacağınızı söyleyen bir adamla olmak AŞK olamaz.

Olur da, sadece düşük seviyeli arabesk Türk filmlerinde olur.

Elbette sizin kim olduğunuzu seçme hakkınız var. İsterse-
niz “mutluluk beklenti çitasını” alçaltabilirsiniz. Sırf bir er-
kek tarafından seçilmiş olmak adına. Hayat size ait, kimse
karışamaz kabul AMA o zaman bu kitabı niye okuyorsunuz?

Esra'ya karışırsam, hatta karışmaya yeltenirsem bile onu kaybedeceğimi anlamıştım, evet, ama ilişkide kalıp ayrılma-
mamın sebebi, onu kaybetme korkusu değildi.

Annemin evliliğinde yaptığı hatanın ne olduğunu, bunun nasıl çözüleceğini ve olur da çözülsün, nasıl mutlu bir ilişki-
ye fırsat olabileceğini görmüştüm. Yapmam gereken şey son
derece basitti. Yıllardır yapmadığım, çünkü yapmak için hiç-
bir kadının beni zorlamadığı şeyi yapmam gerekiyordu:

Büyümek!

Büyüme kararım ile birlikte yeni bir yolculuk başlıyordu. Durumu anladığımı ve değişmeye karar verdiğimi paylaşmak adına Esra'ya açtım kendimi.

– Artık büyümem gerekiyor. Özgürlüğünü tamamen sana vermeyi öğreneceğim, söz veriyorum.

Çok güzel bir cümle kurmuştum. Olgunluk yolunda muhteşem bir adım atmıştım. Kesin bana bir daha âşık olurdu şimdi.

“Benim özgürlüğüm sana ait değil ki bana veresin, o nasıl laf öyle?” dedi.

Tamam, ben kafayı duvara vuruyorum da, duvar niye bana geri vuruyor? En azından olayı hâlâ anlamadığımı anlamış oldum.

Size uzun uzun kendi gelişimimi, içsel yolculuğumu anlatmayı çok isterdim ama o zaman bütün kadınların şöyle bir sonuca varmasından korkuyorum:

– Gördün mü bak, işte adam dediğin Aykut gibi olmalı. Onun gibi değişmeli ki, BİZ ÖZGÜR OLALIM.

İşte o zaman bu kitap tamamen boşa yazılmış olur. Bütün bu yolculuk boşa yapılmış olur. Anlamanızı istediğim tek şey var: “Bu durumu Esra mümkün kıldı. Ben sadece açığa çıkarılmayı bekleyen bir potansiyeldim o kadar.” Evet, ben de üzerime düşeni son derece güzel bir şekilde yaptım ama oyunu başlatan ve sonuçları alınana kadar vazgeçmeyen Esra oldu.

Özgürlüğünden hiç ödün vermedi. Özgürlüğüne BEN izin vermedim, ben anlayana kadar o özgürlüğünden VAZGEÇ-

MEDİ. Elbette bana her zaman destek oldu, anlamama yardımcı oldu, yanımda oldu ama sonuçta hiç ödün vermedi ve günün birinde ben hayatımı değiştirecek cümleyi buldum.

Esra'nın özgürlüğüne en ufak bir müdahalede bulunmama cüreti göstererek, KENDİMİ ÖZGÜRLEŞTİRİYORDUM.

Benim özgürleşmem gerekiyordu.

Üvey babamın yaptığı her şeyi anlamaya başlamıştım.

Kendi duyguları içinde, kendi acıları içinde hapis hayatı yaşıyordu ve yanına bir hücre arkadaşı bulmuştu: Annem!

Sevgi ve fedakârlık adı altında annem kendini yavaş yavaş yok etmeye, birey olmaktan çıkıp, bir erkeğin KARISI kimliğine bürünmeye başlamıştı. Kendi olduğu zamanlar, yani evlenmeden çok daha önceleri nasıl muhteşem bir anne, arkadaş, kadın olduğunu sizlere de aktarmaya çalıştım. O sorunun yıllarca veremediğim cevabını artık biliyordum.

Kendiniz olamazsanız, bir başkası olmak zorundasınız VE hiçbirimiz bir başkası olmak için yaratılmadık.

Bir başkası olmak bir yana, bir de sevgiliniz veya kocanıza YANİ BİR ERKEK'e bütün gücü verdiğiniz için ve onun gibi olmaya çalıştığınız için, kendinizi daha alt bir seviyeden deneyimlemek zorunda kalıyorsunuz.

Durumunuz tıpkı şuna benziyor:

- Gözünüz bağlı koşmaya çalışmak,
- Ağzınız bağlı yemek yemeyi denemek,
- Kulaklarınız kapalı müzik dinlemeye çalışmak,

– Elleriniz kelepçeli birine sarılmak gibi.

Potansiyelinizin çok altında performans göstermeye başlıyorsunuz.

Birini kontrol altında tutabilmek, manipüle edebilmek istiyorsanız, yapmanız gereken tek şey var: O kişiyi ne kadar zayıf, güçsüz, değersiz, yetersiz olduğuna inandırın. Erkeklerin kontrolü ele alabilmeleri için, kadınların güçsüz, yetersiz, değersiz, zayıf olduklarına ikna edilmeleri gerekiyordu ve bunun en güzel yolu da, erkekleri taklit etmelerini sağlamaktı. Onların düşünce ve fikirlerine göre davranarak.

Şimdi paylaşacağım örnek size süper itici ve yanlış gelebilir. Olsun, en azından sadece beyin jimnastiği olarak okuyun ve lütfen sadece beş dakika üzerinde düşünün.

Kadını ailesinden İSTEMEK.

Görücü usulü evlenmekten falan bahsetmiyorum. Olay taa oradan başlıyor ama benim esas içimi yakan, MODERN ailelerde, SADECE GELENEK olduğu için, kültürümüzün bir parçası olduğu için yapılan, aileye SAYGI adı altında yapılan, kadının aileden istenmesi olayı.

Oğlanın ailesi veya kendisi kızın ailesine gidiyor ve kızı İSTİYOR!

Bundan daha büyük bir hakaret görmedim hayatımda. Anama, babama, yedi sülaleme küfredin daha iyi. Bundan daha büyük bir aşağılanma olamaz.

– Baba onurlandırıldı.

- Anne onurlandırıldı.
- Dede, annearne onurlandırıldı.
- Facebook kurdele kesme resimleri ile donatıldı, arkadaşlar çatlatıldı, internet onurlandırıldı.
- Erkek, kız ona VERİLDİĞİ için onurlandırıldı.

Ya size ne oldu?

Bir vazodan, bir mobilyadan, buzdolabından, bir apartman dairesinden farkınız ne şu an? Böyle başlayan bir İLK ADIM'dan sonra nasıl kendiniz olabileceksiniz? İki erkek aralarında anlaştılar, biri sizi diğerine verdi gitti.

– Aman Aykut, gelenek işte, anne baba mutlu olsun diye yaptık.

Enerjisel olarak yarattığınız kaosun farkında mısınız? Sizden sonra gelenlerin farklı olacağını mı sanıyorsunuz? Bir de siz resimleri paylaştıktan sonra altında yazılar görüyorum:

– Ayy, darısı bizim de başımıza.

Darısı değil, taş düşsün sizin başınıza.

– Allah bir yastıkta KOCAtsın.

Niye? Niye bir yastıkta KADINlatmasın?

Niye babanız, aileniz, büyükleriniz siz KADIN'ın geleceği üzerinde söz sahibi? NEDEN İZİN VERİYORSUNUZ BUNA?

– Canım kimse bana karışamaz. Âdet yerini bulsun, hepsi o.

Öyle mi?

O zaman size bir sorum var. Şu an ilişkisi olanlar veya olmayanlar. Erkek tarafı eve geliyor, evin uşağı olarak siz veriyorsunuz çayları ve biraz sonra aileniz diyor ki:

– Kızımızı vermiyoruz. Bu adam bizim kıza uygun değil. Tipini beğenmedik.

Şu soruma dürüste cevap verin:

Hanginiz şu an gönül rahatlığı ile, kahkahalar içinde, sanki KIZIMIZI VERİYORUZ denilmişçesine rahat evlenebilirsiniz?

Evet, eminim sadece âdet yerini bulsun diye yapmıştınız.

Esra'ya sorumuştum bir gün: “Seni gelip aileden isteseydim ne yapardın?” diye.

– Sen istediğinden gidip beni isteyebilirsin. Bu hiçbir şekilde benim kararımı değiştirmezdi. Kiminle istersem onunla evlenirim, bu kadar basit.

İlle ailelerinizi bu mutlu anınızda yanınızda mı istiyorsunuz? Evet, bence de ailelerin sizin bu mutluluğunuza ŞAHİT olmaları çok güzel, İZİN VERMELERİ değil.

Şimdi size bir önerim olacak.

Gelin, bu KIZ İSTEME uygulamasını değiştirelim. Bugüne kadar böyle gelmiş olması, bugünden sonra böyle gitmesini gerektirmiyor.

Oğlan alsın ailesini gelsin sizin eve. Sizin aileniz de kurulsun başköşeye. Evde şeker hastası var mı yok mu, tatlı severler mi sevmezler mi diye sorgulanmadan, sırf âdet yerini bulsun diye getirilen çikolata ikram edilsin. Siz çalışmayın. Siz bu akşam, ilk adımları atılacak yeni AİLENİN PRENSE-Sİ olacaksınız. Daha ilk akşamdan başlamayın resmi nikâhlı hizmetçi rolünü oynamaya. Bırakın, koca arayan, sizin oğlanın bi kardeşi vardır belki diye oraya gelmiş olan bir arkadaşınız yapsın bütün servisi. Zoraki hal hatır sorulduktan, ülke kurtarıldıktan sonra, damat adayı açsın konuyu:

– Sevgili... (Adınız her ne ise artık...)

Seninle bir süredir birlikteyiz ve kendimi seninle bir aile kurmaya hazır hissediyorum. Eğer sen de İZİN verirsen prensesim –size prensesim diyemiyorsa, geçirin çikolata kutusunu kafasına zaten ve anında gönderin–, seninle bir aile olabilmek istiyorum. Bunu yapabilmek için SENDEN izin istiyorum. Beni eşin, arkadaşın, dostun, ortağın olarak kabul eder misin?

– Evet, benimle olmana İZİN VERİYORUM... (Oğlanın adı her ne ise artık..)

Sen de, kuracağımız ailede benim DİŞİL enerjimi her ne pahasına olursa olsun koruyacağına, kadınlığıma SONSUZ saygı göstereceğine, ASLA evin reisi erkektir gibi bir öküzlük yapmayacağına, benim sana destek olduğum gibi bana destek olacağına, yaradılıştan eril enerjide olduğun –yani birazcık odun olduğun– için seni yontmama, güzel bir heykelcik haline getirmeme izin vereceğine söz veriyor musun?

Evet, anneniz fenalık geçiriyor, babanız muhtemelen sürünerek kalp ilaçlarına ulaşmaya çalışıyor. OLSUN. Şu an itibariyle bir MAL olmadığınızı, alınıp satılacak, ödünç verile-

cek, izinle gidecek bir YARATIK olmadığınızı her iki aileye de duyurmuş oldunuz. Bu arada, böyle bir geceden sonra, ileride kaynana sorunu falan yaşamayacağınızın da farkında mısınız?

Belki güldünüz bu önerime, belki saçmaladığımı düşünüyorsunuz kim bilir?

İçinizde biraz DİŞİL enerji kaldıysa eğer, bu tarz bir akşama içten içe hepinizin heyecanlandığından eminim.

Siz kendinize ne değer veriyorsanız, karşınızda bulunan, size o değer kadar değer verecek.

Siz kendinize ne kadar saygı duyuyorsanız, o kadar saygı göreceksiniz.

Siz kendinizden ne kadar eminseniz, karşınızdaki sizden o kadar emin olacak.

Siz kendinizi ne kadar seviyorsanız, o da sizi o kadar sevecek.

Siz kadınlığınızı, DİŞİL varlığınızı ne kadar koruyorsanız, o da o kadar koruyacak.

Siz kendinizden ne kadar vazgeçiyorsanız, boşalan yeri karşınızdaki o kadar çabuk dolduracak. Kendi maskülen enerjisi ile.

Diyelim böyle bir akşamı atlattınız. Tuzaklar henüz bitmedi. Daha yolun başındayız. Sadece güzel bir başlangıç yaptık.

Sonra evlilik aşaması geliyor. Bakın gümbürtünün büyüğü şimdi nasıl kopacak. Onun soyadını alacaksınız. Niye mi? Çünkü siz kadın tarafısınız ve kadın olduğunuz için sizin soyunuzun en en en ufak bir değeri bile yok. Bir kadın olarak

“soysuz”sunuz da o yüzden. Oysa biz erkekler o kadar değerliyiz ki, artık hayatınız boyunca BİZİM SOYUMUZ altında yaşayacaksınız.

Hadi şimdi kendiniz olun da göreyim.

Bizim takıma hiç kızamıyorum, çünkü yasalar gereği iki soyadı taşıyabilecekken bile, bundan SİZ vazgeçiyorsunuz. Sonra gelsin profil güncellemeler. “Bakın bakın, SOYadım değişti, artık Ahmet’in soyundanım. Evlendim ben, evlendim.”

“Hiç merak ettiniz mi?” diye merak ediyorum. Niye evlenince yüzük takılır? Yüzük tarihte ne zaman başladı? Daha da önemlisi, NİYE başladı?

Tarih dersleriyle canınızı sıkmayacağım merak etmeyin, sadece bir iki cümle ile bahsedeceğim, hepsi bu. İlk evlilik bantları milattan önce 4000'lere kadar gidiyor ama günümüzde o zamanlar ne amaçla takıldığını tam olarak bilmiyoruz. Bildiğimiz kısmı çok daha yakın tarihte, Romalılar ile başlıyor. Romalıların ilk zamanlarında evlilik yüzüğü *anulus pronubus* diye adlandırılıyordu ve erkeğin kadını sahip lenmesi anlamında kullanılıyordu. Daha önceleri sonsuz aşkın ifadesi olan evlilik bandı, artık bir markalama ifadesiydi. Nasıl mı?

Yüzüğün içine isim kazıma olayını ilk Romalılar icat ettiler.

Çünkü o zamanki evlilik çeşitlerinden birinin adı *coemptio* idi ve erkek kadını, kadının babasına PARA ÖDEYEREK alıyordu.

Size evlenmeyin, yüzük takmayın, ailelerinizle bunu kutlamayın ASLA DEMİYORUM. Bu uyarımın altını özellikle çizmek istiyorum, çünkü çıktığım programlardan birinde şunu söylemiştim: “Hiç anlamıyorum, Türk kadını evlenme delisi. Bayılıyorlar evlenmeye.” Hemen ardından internette, üstün zekâlı, maskülen vatandaşlarımızdan birinin şunu yazdığını gördüm: “Adam Türk kadını evlenme delisi diyo ama kendi de evli.” Hey Allah’ın geri zekâlısı, sanki ben EVLENMEYİN dedim.

Evlenin, yüzük takın, soyadınızı değiştirin, hiç sorun değil. Sadece bütün yakın tarihin ve gelenek göreneklerin, kadını nasıl erkeğin malı yapmak üzere kurulduğunu görün yeter. Siz gücünüzü elinizde tuttuktan sonra zaten dışarıdan ne yaptığınızın önemi yok.

Esra’nın da yüzüğü var. Çok nadir de olsa takar. Evliliğimizin sembolü olarak değil, tasarımını çok beğendiği için. Esra için bizim evlilik yüzüğümüz bir aksesuvardan daha ileriye gitmez.

Benim soyadımı aldı, yasal olarak ŞİMDİLİK öyle olması gerekiyordu AMA kendi soyadından asla vazgeçmedi ve geçmesin de zaten. “Esra Banguoğlu Oğut” yerine, sadece “Esra Oğut” olsaydı inanın çok rahatsız olurum.

Hep duyduğum bir cümle var:

“Aykut, biz bunları biliyoruz iyi güzel ama bilmeyen kadınlar var, erkeklerinin altında eziliyor, sömürülüyorlar.”

Eğer sizin de aklınıza bu geldiyse, KADIN OLMA’nın ne demek olduğunu henüz anlamadınız demektir. Kadın zaten yaradılıştan bütün bu güçlere sahip. Ortada BİLGİ eksikli-

ği olan kurbanlar yok. Erkekleri bu durumdan sorumlu tutmaktan vazgeçin yeter. Sizden çok daha güçsüz bir varlık sizi zaten güçsüz kılamaz, yapmayın etmeyin! Sadece kandırılıyorsunuz, hepsi bu.

– Peki uyanmaya karar verince ne yapacağız?

Ne yapmanız gerektiğini bulmanıza gerek yok. Zaten biliyorsunuz. Hatırlayın yeter. HATIRLAYIN!

Kapatın gözlerinizi ve kendinize sorun. İnandığınız yüce güce sorun. Evrene sorun. Cevap alana kadar durmayın ve sormaya devam edin.

– GÜCÜMÜ NASIL ANLAYABİLİRİM?

Cevabı bilsem, inanın sizinle paylaşırdım ama daha önce de söylediğim gibi son derece anlamsız olurdu. Size gücünüzü ben dahi veremem. Bir erkek bunu yapamaz. İçinizde bulacaksınız bunun cevabını. Yeter ki ananıza, ablanıza, babanıza, arkadaşlarınıza sormayın. Gücünü kaybetmiş diğer kadınlardan almaya çalışmayın ihtiyacınız olan rehberliği.

İçinizde zaten var. O kadar mükemmel varlıklarsınız ki.

Bu kitaba başlamadan önce kafamda şöyle bir plan vardı:
Size

feminen enerjinin ne demek olduğunu ve gücünüzü geri almanın

yollarını anlatacaktım. Anlatacaktım ama tıkanıyordum. Yazmak istediğim şeyler sürekli abuk sabuk çözümler gibi geliyordu. Tam o sırada karşıma çıkan birinden bir seans aldım. Uzun uzun içeriğini anlatmayacağım ama tek söyleyebileceğim, aldığım seansın bir enerji seansı olduğu.

Konuşma sırasında aynen şöyle bir cümle, bir soru çıktı ağzımdan:

– Feminin/dişil enerjiyi en güzel şekilde anlatmak ve nasıl kullanabileceklerini tarif edebilmek istiyorum ama bunun için oturup meditasyon yapıp üçüncü gözümü açacak falan değilim. Bana gelmez onlar. Dişil enerjiyi deneyimleyebilmek için başka neler yapabilirim?

Açıkçası beklediğim cevap şuna benzer bir şeydi:

– İçinden gelen sesi dinle, evrene güven, merak etme, bececeksin, zaten içinde aradığın her şey var, yürü koçum kim tutar seni, zaten harikasın vs. vs.

Oysa aldığım cevap çok daha aydınlatıcı, evrensel ve basitti.

– 2 yıl boyunca, sürekli, her dakikanı meditasyon yaparak geçirsen bile beceremezsin onu, merak etme.

Yalan yok, oturdum bütün gece ağladım.

Ben, koca Aykut Oğut, bu kitabı yazacak adam, sizlere gücünüzü nasıl geri alabileceğinizi bile söylemekten âcizdim. Sadece abuk bir seans sonucu inanmadım bu söylenenlere. Zaten içten içe farkındaydım. O yüzden kitabı, ilk başına oturduğumda yazmakta zorlanıyordum. Nasıl bir engelle karşı karşıya olduğumu çok net anlamıştım. Yıllar önce anemi bulunduğu durumdan kurtaramamıştım ama şimdi birçok kadına yardım edecektim hani? Annemin yaşadıklarını başka bir kadın bir daha yaşamayacaktı hani?

Saatlerce bir çocuk gibi ağladıktan, kitabı yazmaktan vaz-

geçtikten, dünya ile ilgili bütün umutlarımı kaybettikten sonra, sonunda jetonum düşmüştü. GERÇEK mesajı almıştım. Bu satırları bana sempati duymanız için yazmadım bu arada, olayı daha net anlamanız için yazdım.

Gücü nasıl geri alacağınızı söylemek benim işim ve hadim değildi. Ben sadece bir erkektim. Gücünüzü nasıl kaptırdığınızı açıklamaktı benim üstüme düşen. Gerisi size kalacaktı.

Bu sizin yolculuğunuz olmak durumundaydı.

Erkekleri bir türlü suçlayamıyorum.

- Akvaryum balıklarına saldırmaya çalışan kedinizi suçlayamazsınız.
- Altına yapan altı aylık bebeğinizi suçlayamayacağınız gibi.
- Diş çıkarırken ağlayan ufaklığın suçu değil olanlar.
- Gece dışarıda unuttuğunuz yemeğin kokmasının, yemeğin suçu olmadığı gibi.

Erkek, maskülen enerjisini ortaya koymaya ve kendini ispatlamaya çalışıyor, hepsi bu. Benim kızdığım, buna DES-TEK veren kadınlar. Erkeği olduğundan çok daha farklı –üstün– bir yere koyan, o ya da onun kölesi olmayı seçen kadınlar. Onlar için gerçekten hiç umudum yok ama merak etmeyin, bir kere gelmiyoruz bu dünyaya, birkaç yüz yaşamdıktan sonra anlarlar yaptıkları şeyi.

- Binlerce yıl önce iki üç delinin kuyuya attığı taşı çıkartmaya çalışmıyor, taşın arkasından kuyuya atlıyorsunuz.

İyi düşüşler dilerim!

Kendiniz olmaktan nasıl vazgeçtiğinizi anlamak istiyorsanız, çocukluğunuza iyice bir göz atın, çünkü bütün yolculuk orada başlıyor. Birileri sizi ikna etti, erkeklerin üstün olduğuna ve sizin değersiz, ikinci sınıf varlıklar olduğunuza. Sadece babanıza bakmayın suçlamak için ya da çocukken karşınıza çıkan erkeklere. Esas tehlike, sizden önce ikinci sınıf olduğuna zaten ikna edilmiş annelerimizde yatıyor. Çünkü BİR KADIN size ne kadar güçsüz ve değersiz olduğunuzu söyleyince, çok daha KOLAY İNANIYORSUNUZ.

Esra ile bir arkadaşımızın teknesinde güzel bir tatil geçiriyorduk. Çocukları 5-6 yaşlarındaydı. Biri kız, biri erkekti ve o yaşlarına rağmen çok güzel su kayağı yapıyorlardı.

Bütün gün gezdik, eğlendik ve akşama doğru kıyıya vardık. Kıyıya çıktığımız sırada, arkadaşımız ve kızı önden, Esra ile ben hemen arkalarından iskelenin üzerinde yürüyorduk.

Minik prenses annesinin elinden tutmuş, pıtık pıtık yürürken kafasını kaldırdı ve annesine bir soru sordu:

– Anne, ben de kardeşim gibi güzel su kayağı yapıyor muyum?

Biz Esra ile, “Ahh dünya tatlısı, yeriz seni” şeklinde kıza bakarken, annesi son derece doğal bir şekilde, yüreği hiç sızlamadan cevap verdi:

– Bak, unutma ki erkek çocuklar her şeyi daha iyi yapar.

Ufaklık üzgün bir şekilde kafasını önüne eğdi ve yürümeye devam etti

Minik bir prensesin tacı oracıkta elinden alınmıştı.

Minik bir prenses işte o iskelede öldürülmüştü.

Prenses olma yolculuğu sona erdirilmiş, sadece KADIN olma yolculuğu başlamıştı.

Büyüdüğünde dünyaları yaratacak, yaşama yaşam katacak olan DİŞİL enerji, bir hamamböceği gibi ezilmişti su kaynaklarının altında.

Erkekler bir gol daha atmıştı, gizli “kadın” forvetleri sayesinde.

Tribünler ayakta alkışlıyorlardı, kadınların kendine attığı bu golü.

Benim için hava hoştu. 20 yıl sonrasının öğrencisi hazırlanıyordu bana.

Sevgilisi ile sorun yaşayan veya kocasının onu anlamadığını düşünen, varlığının bir anlam ifade etmediğinden yakınan, toplumda ezilen ve kendini niye ezik hissettiğini bile anlayamayan bir kadın çıkacaktı karşıma büyük bir ihtimalle.

“Niye kendini bu kadar değersiz hissediyorsun?” sorusunu soracaktım 20 yıl sonra bir seans sırasında. “İlk defa ne zaman inandın değersiz olduğuna?”

Biraz düşündükten sonra bulacaktı cevabı:

– Beş yaşında falandım herhalde. Annemin arkadaşları ile bir tekne gezisine çıkmıştık. Kardeşimle birlikte su kayığı yapıyorduk...

Böyle diyerek anlatmaya devam edecekti, benim niye üzgün baktığımı anlayamadan.

Erkekler karşısında hissettiği ezikliği, ikinci sınıf olmanın getirdiği acıyı gidermenin yegâne yolu ile tanışacaktı çok erken yaşlarında. Kadın olmanın, kadınsı olmanın ne demek olduğunu farklı öğrenecekti paketlenmiş şekliyle. Yaşı geldiğinde ise, tam bir DİŞİ olacaktı.

Tam bizim –erkeklerin– istediği şekilde.

3. Erkek adına öne çıkarılan dişiliği yanlış tanımlamak

Dişi olmak, kadın olmak nedir diye sorsam önce bir durarsınız eminim. Daha doğrusu bugüne kadar kime sorduy-sam önce biraz durakladı. İki sebepten dolayı: İlk olarak, bu-güne kadar gerçekten oturup hiç düşünmedikleri için; ikin-cisi ise akıllarına ilk gelen tanımlar son derece garip olduğu için.

Şimdi sizlere de sormak istiyorum:

Dişi olmak, kadın olmak ne demektir? (Dişil enerji ile ka-rıştırmayın.)

Kadınsı olmak ne demektir?

İlişkiler üzerinde çalışıyorduk bir öğrencimle, istediği gi-bi bir ilişkiye girememekten, bir türlü hoşlanacağı birini bu-lamamaktan, bulsa bile o erkeğin kendisine yaklaşmamasın-dan yakınıyordu. Bana aynen şöyle bir soru sordu:

- Acaba arkadaşlarımdan söylediği doğru olabilir mi?
- Ne diyorlar?

- Hiç kadınsı değilsin. Erkek gibisin diyorlar.
- Valla hayatım, 1 yıldır seni tanıyorum, ben öyle bir şey görmedim. Daha doğrusu ne demek istediklerini bile anlamadım. Ne demek istiyorlar sana kadınsı değilsin derken?
- Ne bileyim, makyaj yapmadığım için, saçlarımı lüle lüle yaptırmadığım, etek falan giymediğim için herhalde.
- Bunları yapınca mı kadın, kadın oluyormuş?
- Ay ne biliyim, onlar öyle dedi işte.
- Bunu söyleyenlerin ilişkileri nasıl gidiyor?

Gücünüzü elinizden almanın bir diğer adımı idi sizi boyalı maymun haline getirip, boyanmadan, süslenmeden KADIN veya KADINSI olamayacağınıza ikna etmek.

Bu cümleme istediğiniz kadar itiraz edebilirsiniz. İlk duyan herkes ediyor.

- Aykut, ben öylesine makyaj yapıyorum valla.
- Yapınca kendimi daha iyi hissediyorum, hepsi bu.
- Yüzüme biraz renk gelsin istiyorum.
- Ayy, oje hiç sevmem ama tırnaklarım kırılıyor, kalsiyum eksiliği varmış, o yüzden oje sürüyorum.

Torbadan çıkarabileceğiniz bütün abuk sabuk mazeretleri duydum, hiç merak etmeyin. Orijinal bir mazeretle gelmeniz ve beni ikna etmeniz mümkün bile değil. Sizin mazeretiniz nedir bilemiyorum ama şöyle bir soru sorayım:

- Issız bir adada olsanız. Adada sadece siz, başka kadınlar ve makyaj çantanız olsa. Adaya hiçbir erkeğin gelmeyeceğini de kesin biliyor olsanız. Yani günün birinde, “Aman bir tane düşer gelir mi?” gibi bir olasılık olmasa. Sabahları, sazdan yapılmış kulübenizde uyanıp, nehrin içinde banyo yaptıktan sonra, makyaj yapar mıydınız?

Lütfen düşünerek cevap verin.

Dişilik, feminen enerji, kadın olmak her ne demekse, elbette siz benden daha iyi biliyorsunuz. En azından daha iyi bileceksiniz bir süre sonra. Benim bildiğim tek şey ise şu: Günümüzde bahsedilen kadınsı olmak, dişilik olmak, sadece seks referanslı bir tanım. Erkeklerin beğenisi doğrultusunda hazırlanmış ve size pazarlanmış bir konsept.

Çok ilginç iki noktaya dikkatinizi çekmek istiyorum eğer söylediklerimle ilgili şüpheleriniz varsa.

1. Arada bir şöyle bir cümle hiç duydunuz mu veya hiç kullandınız mı? “Ayy, o kadını makyajsız gördüm, nasıl doğal bir güzelliği var, anlatamam. Bir gıdım makyaj yoktu suratında ama nasıl muazzam bir güzelliği var, sorma.”

Bu nasıl bir çelişkidir anlamıyorum? Hem boyalı maymunu çeviriyor bir kadın kendini, hem de boyasız, son derece güzel olanı takdir ediyor?

Önemli not: Günümüzün koşullarından dolayı buraya bir uyarı düşmek durumundayım. Bahsettiğim konu ile ilgili lütfen, “Aa, bak bak, bu Aykut da onlardan. Giyim kuşamımıza, makyajımıza karışmaya kalkıyor” gibi saçma bir düşünce aklınızdan geçmesin. Evet, bir grup yobaz sizi siyah torbalara sokmak, kapalı kapıların ardına tıkmak istiyor. Aynı konudan bahsediyor gibi görünsek bile BEN ONLARDAN BİRİ DEĞİLİM. İsterseniz çırilçıplak dolaşın sokaklarda. Her gece ayrı biriyle yatın kalkın. Sabaha kadar sarhoş olun. Bunlar sizden –sadece sizden– başka hiç kimseyi ilgilendirmez.

Dişi olmayı, seksi olmak ile karıştırdınız gibi geliyor bana. Kadın olmak, erkeklerin hormonları ile harmanlandı sanki. Aslında çok da şaşırmamak gerek. Erkek tarafından seçilmeniz gerektiğine göre, bir erkeğin gönlünü o ya da bu şekilde kazanmanız gerektiğine göre (öyle inandırıldığınız için) ne yapsanız mubahtır. Formül son derece basit bir şekilde sunuldu sizlere, hem de minicik bir kız çocuğu iken başladı bütün hikâye. Önce parmaklara ilk ojeler sürüldü, sonra annenizin topluklu ayakkabıları giyildi, sonra hayatınızın ilk makyajını yaptınız anneniz veya ablanızın yardımıyla ve bütün momentum başlamış oldu. Konu komşuya gösterdiler sizi, “Ayy ne cici oldu” diyerekten.

2 kere 2 anında 4 ediverdi.

“Makyajlı, topuklu, ojeli bu kadar cici görünüyorsam, onlarsız pek de bir maharet yok demek ki bende.”

Alttan alta verilen subliminal bir mesajdı bu. Kimsenin suçu olmayan, yılların birikimi ile gelen.

Şaka gibi gelecek size ama her seferinde gülmekten kendimi alamıyorum. Güzelleşmek, kadınsı olmak, daha dişi görünmek için sürdüğünüz şeyin adını HİÇ Mİ FARK ETMEDİNİZ?

Maskara!

Hâlâ bu kozmik şakanın farkında değilsiniz ya ben en çok ona gülüyorum.

Kim olursanız olun, eğitim seviyeniz ne olursa olsun, toplum sizi ilk günden itibaren o kadar güzel işlemeye başladı ki,

farkında bile olmadan bu oyunun bir parçası haline geldiniz.

Size yine son derece eğitimli, kültürlü, görgülü, meslek sahibi bir öğrencimden bahsetmek istiyorum. Hayatta istediği şeyleri, kendi hızında becerebilen, kendi ayakları üzerinde rahat rahat durabilen bir kadın kendisi. Buraya kadar her şey iyi, güzel. Bir gün seansı şöyle bitirmek üzereydik:

- Haftaya kilo üzerinde biraz konuşalım mı Aykutcum?
- Olur hayatım.
- Yaz geliyor ya, biraz kilo vereyim istiyorum.

Cümlede bir şey bir anda dikkatimi çekti. Art arda gelince sorun yaratacak bir şeyler, bazı kelimeler vardı bu cümlede.

– Dur dur dur. Kilo verme arzunu anlıyorum. Yaz tatili arzunu da anlıyorum AMA yaza girmeden kilo verme arzusu nedir?

– Ee işte yazın tatile falan gidince yine bikini giyebilmek istiyorum, ondan.

– Niye bikini?

– Ee güzel duruyor.

– Tek parçalı mayonun veya BU HALİNLE bikini giymenin ne mahsuru var?

– Nası yani?

– Bak şurada biz bizyiz. Doğru söyle, neden yazın bikini giymek istiyorsun?

Biraz düşündü... Sonra biraz daha düşündü... Sonra daha da uzun düşündü.

– Off yaa, tamam anladık. Belki biri ile tanışırım diye umuyorum.

Öğrencimin bikini giyme arzusunda, bikiniye girebilmek için kilo verme arzusunda hiçbir yamukluk yok. Yamukluk bunların arkasında yatan motivasyonda.

Şöyle açıklamaya çalışayım:

Siz güzel fiziğinizle, tabiri caizse, poponuz, bacaklarınız ve memelerinizle bir erkeğin dikkatini çekme peşindesiniz. Tamam, buraya kadar da bir sorun yok ve biliyorum, size sorarsam, elbette kalbiniz ve aklınız fiziksel güzelliğinizden daha önemli (umarım cidden öyledir). AMA yola çıkışınız, kendinizi piyasaya açışınız, satış ve pazarlama stratejiniz ÖYLE DEĞİL. Bir malı nasıl pazarlarsanız, ona uygun müşteri kitlesi çekersiniz.

Siz bikiniyle kendinizi daha güzel hissederek nasıl bir mesaj veriyorsunuz? “Bak nasıl güzelim, nasıl dişiyim.” Eminim öylesinizdir, hiç şüphe yok. Kumsalda sizi gören 100 erkeğin 90’ı size bakacak, kalan 10’u baktığını belli etmeden, güneş gözlüklerinin arkasından bakacaktır. Şimdi en önemli soruyu sormak istiyorum:

– Bu satış pazarlama taktiğiyle kendinize çektiğiniz erkek için kadında en önemli şey ne olacak? Onu bir kadında en çok ilgilendiren ilk şey sizce nedir?

– Akli, zekâsı, kalbi, gücü, dişil enerjisi, duyguları, varlığı?

Elbette sadece seks!

Seks manyağı olmak zorunda değil, kabul ediyorum. Mutlaka ara sıra sohbet de edeceksiniz ama majör dürtü, dominant şey ne olacak?

Elbette seks!

Eğer siz sadece bir gecelik, bir haftalık bir şey arıyorsanız sıkıntı yok. Yazın keyfini çıkartın şekerler, hararetle tavsiye ederim. Çok keyifli zaman geçireceksiniz, hiç şüpheniz olmasın.

AMA iki hafta, iki ay sonra:

- Duygularımı anlamıyo ökü.
- Ha bire karışıyo bana.
- Bu hafta hiç aramadı beni.
- Bir çiçek bile almadı bana.
- Ayy, sanki duvara konuşuyorum.
- İletişim kuramıyorum.

Bu gibi cümlelerle kendinize acımaya SAKIN kalkmayın. çünkü satış pazarlama taktiğiniz sonucunda, sizin ürüne uygun müşteri geldi, hepsi bu. Ne ektiyseniz onu biçtiniz.

Çok ilginç bir teorim var sizlerle paylaşmak istediğim. Teori diyorum, çünkü ispatlayabileceğim bir şey değil, sadece bir gözlem. Binlerce defa yaptığım ve şimdiye kadar hiç farklı sonuçlarla karşılaşmadığım bir gözlem. AMA o kadar iddialı bir şey ki, bunları yazarken ne birilerini kızdırmak istiyorum, ne de kendimden çok emin bir şekilde sizi ikna etmek. Gelin ben sadece paylaşayım, siz kendiniz inceleyin ve kendi kararınızı kendiniz verin.

Tanıştıklarım arasında, kadınlığını, dişiliğini, GERÇEK anlamıyla eline alabilmiş ne kadar kadın varsa, daha az makyaj yaptıklarını, hatta hiç yapma ihtiyacında olmadıklarını gözlemledim.

Kendini ne kadar MAL, OBJE gibi gören, içten içe kadınlığının tüm gücünü dışarı, erkeğe vermiş kadın varsa, makyaj, botoks, estetik ameliyat ve süslenme miktarının arttığını gördüm.

Şu kuralı ise sizlere, zaten BÖYLEDİR diye vermiştim daha önce: **Sadece gerçekliğinden emin olmadığımız şeylerin ispatını dışarıda ararız ve kendimizi maskeleriz.**

Biraz üzerinde düşünülmesi gereken bir konu bence.

Kendinize bir bakın. Hatta önce arkadaşlarınıza bir bakın. Bahsettiğim iddialı teoriyi lütfen bir inceleyin. Her sabah boyanmadan önce kendinize şu soruyu lütfen sorun: “Şu an bunu niye yapıyorum?”

Elbette kendi cevaplarınızı kendiniz bulacaksınız.

Bu bölümden şöyle sonuçlar lütfen ÇIKARTMAYIN:

- Makyaj yapmamalıyım.
- Ruj sürmemeliyim.
- Topuklu giymemeliyim.
- Bikini giymemeliyim, aksine pazen donla denize girmeliyim.
- Güzelliğime kompliman yapan bir erkeğe tokadı patlatmalıyım.

Hayır hayır hayır, siz yine bunları yapın.

- Annem çok az makyaj yapardı ama yine de ilişkilerde canına okundu.
- Esra kadınlığının gücünü sonuna kadar sahiplenebilmiş

bir kadın ve ara ara makyaj yaptığını görüyorum.

– Çok güzel ilişkiler yaşayan model arkadaşlarım oldu. Biki, tango, mango, ne buldularsa giydiler.

– Bembeyaz suratına, domates fırlatılmış gibi sadece cart kırmızı ruj süren ve keyifli bir ilişkisi olan arkadaşım da oldu. Sadece bir tane ama olsun.

Bu anlattıklarım, 10 ADIMDA NASIL KADIN OLUNUR kılavuzu değil. Sizleri uyandırmak istediğim bazı toplumsal oyunlar, hepsi bu. Bahsettiğim maddelerin elbette istisnaları olacaktır. Size bunları anlatıyorum ki, belki kendinizden bir şeyler bulur ve düzeltmek istediğiniz bazı alışkanlıkları –istemeden edindiğiniz alışkanlıkları– değiştirirsiniz.

Makyajınız, bukle bukle saçlarınız, ojeniz, eteklerinizle ava çıkmaya hazırsınız. Zaten buraya kadar sizi ikna edip, bu seviyeye getirebildiysek başka hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Bundan sonrasını siz kendi kendinize yapacaksınız. Biz erkekler de oturup kendi kalenize attığınız golleri seyredeceğimiz büyük bir zevkle. Artık kıvamına geldiniz çünkü. Hanginizin eteği daha mini ise, makyajı daha havalı ise, hanginiz daha dişi ise, avdan en kazançlı o çıkacak. Sizin gibi birçok kadın da aynı anda ava çıktığı için artık takım arkadaşı falan değil, düşmansınız. Zaten birbirinizin ayağını o kadar güzel kaydıracaksınız ki, bizim takımın kaleciye bile ihtiyacı kalmayacak. Boş kale oynayacağız oyunu. Sizden biri bizim kaleye yaklaşırsa, zaten siz engelleyeceksiniz bizim adımıza.

Hayatınızın o kadar büyük bir zamanını harcadınız ki seksi olmaya, saksıyı fazla düşünmediniz bile. Bu hayatta nasıl var olabileceğinizi; bırakın KADIN olarak var olabilmeyi, insan olarak bile nasıl var olabileceğinizi düşünmediniz uzun zamandır. Onun yerini parfümler, makyajlar aldı.

İşin daha ilginç yanı, erkek denilince, kültür, zekâ, espri anlayışı, kendine güvenli duruşu vs. gibi zihinsel ve duygusal olarak gelişmiş özellikler aradınız durdunuz ama şu gerçeği hiç anlayamadınız:

Zeki, esprili, kültürlü, görgülü, kendine güvenen bir erkek, botokslu dudaklara, kepçe kepçe sürülmüş makyajlara bakan VE gözünü sizden alamayacaktır. Çünkü sadece bir tek şey hissedecektir: “Hey Allahım, ne geri zekâlılar yaratıyor-sun. Bir kadın kendine bu kadar kötülüğü aynı anda nasıl yapabiliyor?”

O sırada kadın ise şöyle zannedecektir: “Ayy kız, adam nasıl da bakıyo bana, gözlerini alamıyo benden. Ay tipi de çok hoş ayol.”

Şimdi sizlere kısaca FREKANS olayını anlatmak istiyorum. Olduğunuz yerle, aradığınız erkeğin olduğu yeri anlayabilmeniz için. İsteddiğiniz gibi bir ilişkiyi niye kuramadığınızı veya birlikte olduğunuz insanla niye istediğiniz gibi bir ilişki yaşayamadığınızı sanırım çok daha iyi anlayacaksınız bu bölümden sonra.

Frekansın ne demek olduğunu ilk olarak Esra’dan öğrendim, o da Frederick Dodson’dan öğrendi. Frederick ile çok kısa bir çalışmam olduğu için onun nereden öğrendiğini tam olarak bilemiyorum ama size tavsiyem, frekansları anlayabilmek için lütfen onun kitaplarını okuyun. Adam yüzlerce sayfa kitap yazmış frekansları anlatabilmek için. Ben size burada sadece ilkokul seviyesine indirip anlatacağım, çünkü zaten ben de o kadar anlayabiliyorum.

Frekansları 0-1.000 arasında rakamların olduğu bir tab-

lo gibi düşünelim. Bu frekansları lütfen ilk kitabımda 0-100 arası rakamlandırıdığım tablo ile karıştırmayın, ikisi birbirinden tamamen farklı şeyler.

En basit şekliyle frekansı sizlere bir radyo örneğinden yola çıkarak anlatabilirim. Bir radyo kanalı hangi frekanstan yayın yapıyorsa, siz de ancak alıcınızı o frekansa ayarlayarak o radyoyu dinleyebilirsiniz. Frekanslar sadece insanlarda değil, aynı zamanda eşyalarda, olaylarda, şehirlerde, ülkelerde var olan bir gerçeklik.

Frekansları en güzel, verilen örneklerle anladığım için, sizlere de örnekleri son derece basit bir şekilde aktarayım.

50 frekansında olanlar:

Hissetme kapasitesine tamamen kapalı olacaklardır. Duygular, duyguların yansıtılması onlar için imkânsızdır, çünkü kendilerini kapattıkları için artık hissettiklerinin farkında bile değildirler.

80 frekansında olanlar:

Kurban rolü oynayanlardır. Etraflarında olan her şey başkalarının suçudur. Sürekli ağlayıp sızlanırlar. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, onlar için hayat sürekli acı dolu, keder dolu bir yerdir. Her sohbetinizin ortasına, acı-keder bombası atmak onlar için nefes almaktan daha doğaldır.

“Ayy, hava bugün ne güzel” dediğinizde size cevap olarak, “Bermuda Adaları’na tayfun vurmak üzereymiş, haberler söyledi bugün” diye cevap vereceklerdir.

– Bugün işyerinde harika bir gün geçirdim. Beklediğim zammı aldım.

– Şefika’nın kocası işten dönerken kaza geçirdiydi. İki gün sonra da öldü adamcağız.

– Ayy, ellerine sağlık, kısır çok güzel olmuş.

– Rahmetli dedem kanserden ölmeden önce çok severdi yaptığım kısırı. Rahmetliye son bir tepsi yapmıştım, yiyemeden öldü garibim.

– Valla işe yarıyor Semiha. Beş kilo daha vermişim. Kendimi harika hissediyorum.

– Çok kola içiyorsun. Sağlığından çok endişeleniyorum, içim parçalanıyor.

Aklınıza gelebilecek her türlü kötü haber, her türlü keder onlarda veya yakın çevrelerinde vardır. Hiçbir şey bulamasa-lar, hayatları boyunca gitmedikleri ve bedava göndersen bile asla gitmeyecekleri Afrika’nın aç çocuklarından bahsetmek isteyeceklerdir.

100 frekansında olanlar:

100 niye KORKU frekansı bilmiyorum. Hatta “100 numara” ile bir ilgisi var mı onu da bilmiyorum ama ilginç bir yakınlık var.

100 frekansında yaşayanlar sürekli korku içinde, altlarına edecek şekilde yaşarlar. Burada korkuyu sadece titrek titrek dolaşmak olarak düşünmeyin, korkuyu en geniş anlamıyla düşünün. Örümcek korkusundan terk edilme korkusuna, hatta yapma korkusundan cehennemde yanma korkusuna kadar bütün KORKULAR 100 frekansında olan insanlara aittir. Hayatlarını değiştiremeyenler, gölgelerinden bile korkanlar bu grubun içinde kalırlar. Kendinden daha yüksek frekanslı birinin söylediği her şeye sorgusuz sualsiz inanırlar. Bir şeyi “doğru” yapabilmek onlar için var olmanın yegâne yoludur.

Çatalın nasıl tutulacağı,
 Nasıl etek giyileceği,
 Nerede nasıl davranılacağı,
 Aile büyüklerine neler söylenip söylenemeyeceği,
 Kaçta yatılacağı, kaçta kalkılacağı,
 Ne zaman nereye gidileceği,
 Kimlerle görüşülüp, kimlerle görüşülmeyeceği,
 Ona neler dediğiniz ve demediğiniz son derece önemlidir.

Kıyamet günü gelse, her yer tepelerine çöküyor olsa, tek düşünecekler şey, nasıl en doğru şekilde ölüneceği olur.

150 frekansında olanlar:

Korkuyu bir adım daha geçmeyi becermiş ama tamamen kurtulamamış olanlardır. Korkunun DOĞAL sonucu olan ÖFKE'ye yönelirler. Onlar için her şey öfke ile halledebilecek bir durumdur. Korkusundan dolayı öfkeye doğru giden birinin en büyük özelliği ise, SORGULAMACI olmasıdır. Korkusunun ve öfkesinin yatışması için DOĞRU cevapları alması gerekir.

Niye vaktinde gelmedin?

Kimlerle birlikteydin?

Facebook'una koyduğun fotoğrafta, en arkadaki oğlan kim?

Ne ayak yoga moga? Erkekler geliyor mu oraya?

Bi patlatırsam görürsün bana cevap vermenin ne demek olduğunu.

Her şey bir tehdit, herkes korkulacak bir canavardır onlar için. Varlıkları ve iç huzurları, neredeyse etraflarında bulunan herkesin kontrol altına alınması ile mümkün olacaktır onlara göre.

Şimdi hepinizin çok yakından tanıdığı bir frekansa gelelim.

190 frekansında olanlar:

“Benim dediğim olur. Sadece benim dediğim doğrudur. Benden başka herkes yanlıştır. Benim gibi düşünmüyorsan, bana karşısın demektir ve bu da seni tamamen yanlış yapar, o yüzden ortadan kaldırılmalısın” düşünce yapısı 190 frekansını temsil eder. Biliyorum daha fazla açıklamama gerek kalmadı bile. Hepiniz halihazırda tanıyorsunuz 190’ı:

Tipik erkek!

“İstiyorum, istediğim şey de benim olur” varoluş temalarıdır. Diktatör gibi yaşamaya bayılırlar. Kendilerini beğenmiş ve bunu sürekli ispatlama çabası içinde olurlar. “Sen büyük-sün” denildiğinde, görevi tamamlamış olmanın huzuruyla sakinleşirler. Olaylar istedikleri şekilde gitmezse eğer, 150 frekansına –ÖFKE’ye– doğru kısa bir yolculuk geçirirler.

Dünyayı sadece var olduğu şekilde görürler. Var olanın dışında hiçbir şeyle ikna edemezsiniz onları. Hormonları ile hareket ederler. 2 kere 2 sadece 4 eder. Bir saniye bile, “Ya-hu 2 ne? Niye ikisi yan yana gelince 4 ediyor?” sorusunu beyin fırtınası yapmak için bile sormazlar. Sorulduğunda ise feci sinirlenirler.

200 frekansında olanlar:

İlle düşük frekanslı birini seçecekseniz bari 200 frekanslı birini bulun derim. Etliye sütlüye hiç dokunmazlar. Ne birine zarar verirler, ne de birine yararları dokunur. Hayatın bibloları diyebiliriz onlar için. Sabahları pek anlam ifade etmeyen işlerine gider, işi bir makine gibi yapar, akşam eve gelip televizyonlarının başına geçerler. O an yer yarılrsa ve içine düşseler,

dünya fark etmez bile onların yok olduğunu. Dışarıdan bakıldığında “tembel” gibi görünürler. Çünkü öyledirler.

Çok fazla bir şey onları heyecanlandırmadığı gibi, çok fazla bir şey onları sinirlendirip kızdıramaz da. Duygularını hiçbir ekstremde yaşamazlar, çünkü hissetmek bile enerji gerektiren bir şeydir. Onun yerine, dizi seyretmeyi tercih ederler.

“Ruhsuz ayol bu” dediğiniz aslında ruhsuz değil, sadece hayatı 200 frekansında yaşayan biridir. Muhtemelen ruhlarının bile uykusu gelmiştir ama sabırla beklerler geri dönekleri günü.

250-270 frekans aralığında olanlar:

Aralarda bazı frekansları atlıyorum, çünkü amacım size uzun uzun frekansları anlatmak değil, bunu kadın-erkek ilişkilerine bağlamak.

Kurallara ve kuralların uygulanıp, güvenli bir şekilde yaşanmasına çok önem verirler. Onlar için hayaller, hedefler gibi kelimeler deli saçması, kişisel gelişim uydurması şeylerdir. Bunların doğruluğuna inanabilmek için, elle tutulur İSPAT'lara ihtiyaçları olacaktır. Onların var olabilmeleri için sadece bir kelime vardır: GÜVEN.

Toplum içinde kabul görürler, çünkü en güvenli işleri onlar yapar. Hayat boyu sağlık sigortası ve emekli maaşı garantisi verin, hiç sevmedikleri bir işi 30 yıl boyunca yaptırabilirsiniz onlara.

Bence hiç de fena olmayan bir frekans 250-270. Ne çok mutlu olacaklar, ne de çok mutsuz ama yüzeysel bir şekilde HUZURLU olacaklar, çünkü GÜVENLİ yaşayacaklar. Hu-

zurları, sadece yarattıkları güvenli kutunun varlığına endeksli olacak. Tabii bu arada lütfen şunu unutmayalım, GÜVENLİ alanı koruyabilmek için, kutularına sıkı sıkıya yapışacaklar, dik kafalı olacaklar. Güvenli kutunun dışı, size heyecanlı bir macera gibi geliyorsa, onlar için karşılaşacakları en büyük kâbus olacak. Güvenli alanlarını terk etmekten se, o an oracıkla ölmek onlar için daha iyi bir seçenek olacak. Tabii ölümün de GÜVENLİ olduğuna ikna edebilirsiniz kendilerini.

275-300 frekans aralığında olanlar:

Başarı ve cesaret kelimesinin ilk defa kendini göstermeye başladığı frekansa hoş geldiniz. En kısa şekilde şöyle anlatabilirim bu aralığı:

– Kurumsal hayatın, son derece çalışkan, işinde başarılı, takım elbiseli bireyleri. Kendi kendine daha ileri gidemeyeceğine inandığından, ileri gitmesi için FORMÜLLERİ olan yolculuğu seçenler.

Son derece aktif ve enerjiktirler. Haftanın beş veya altı günü işlerini yapıp, kalan vakitlerini, şarap tadım kursları, dans dersleri, sinema, tiyatro gibi aktivitelerle renklendirirler. Bu aktiviteler asla derine inmeyecektir. Yani esas arzuları bir hobiye geliştirip hayatlarının değerli bir parçası yapmak değil, fotoğraflarını internette paylaşmak ve TOPLUMA UYGUN yaşadıklarını gösterebilmektir.

İş hayatı, yani beş gün çalışmak onlar için kalan iki günü karşılayabilmek demektir. Son derece net bir şekilde onlara;

“İki gün rahat yaşamak için beş gün köle gibi çalışıyorsun” dediğinizde,

“Eee, ne yanlış var bunda?”

diye cevap verip, size de sanki deliymişsiniz gibi bakacaklardır.

320-400 frekans aralığında olanlar:

Ben sizin yerinizde olsaydım seçeceğim erkeğin minimum 320 olmasına çok özen gösterirdim. Birçok yanımız farklı olmasına, şartlarımız çok değişik olmasına rağmen sanırım Esra’nın zamanında benimle çıkmaya başlamasının, –daha doğrusu– benimle çıkmaya devam etmesinin yegâne sebeplerinden biri, o zamanlar benim 300 ve üzeri olmamdı.

300 ile birlikte ilk defa GERÇEK keyif, nezaket, arzular, tutku, yaşam sevinci başlar. İlk defa sadece ben ben ben yerine, hem ben, hem diğerleri konsepti başlar. Pozitif olmaya ÇALIŞMAK yerine, gerçekten pozitif olmak bu frekansla birlikte başlar.

Bu frekans aralığındaki insanlar yaşama karşı, EVET, BECEREBİLİRİM hissi ile doludurlar ve bunu gerçek aksiyona dönüştürüp, sonuçlarını alabilmeyi becerebilirler. Elbette korku, kaygı onlarda da vardır ama asla dominant duygu değildir.

Konuşmayı çok iyi becerebildikleri kadar dinlemeyi de becerebilirler. Kendilerini düşündükleri kadar, karşılarında bulunan insanların duygu ve düşüncelerini de ciddiye alırlar. Kendilerini geliştirmeye, öğrenmeye, öğrendiklerini paylaşmaya açıktırlar.

Alt frekanslarda bunlar yoktur ASLA demiyorum. Elbette vardır AMA ara sıra kendilerini gösterirler. 300 ve altında

ise sakın nezaket, sevgi, arzu falan aramayın. Bu tip duyguları ancak 300'ün üzerine çıktığınızda görebilirsiniz.

500-520 frekans aralığında olanlar:

“Kendi hayatımı kendim yaratırım” gerçekliğini tamamen DENEYİMLERLER. Bilirler demiyorum, çünkü BİLGİ, hemen hemen her frekansın sahip olduğu bir özelliktir. Herkes bir şeyler bilir. Bahsettiğim, bilgilerin hücrelerinize işlemiş olması, her nefesinizi o şekilde alarak yaşayabilme durumu.

Bir olay karşısında verdikleri tepkiler ve hissettikleri, alt frekanslardan çok daha farklıdır. Durumlar karşısında kurban rolü oynamazlar. Büyük bir akışın, büyük resmin farkındadırlar.

520'yi biraz daha geçip, 530'a geldiklerinde, mutlu olmak için dışarıya hiçbir şekilde bağımlılıkları kalmamıştır bile.

1.000'e kadar gidiyor frekanslar ama biz bu kadarını anlayalım yeter de artar bile.

Size yeni bir “burçlar haritası” gibi görünmesin lütfen anlattıklarım. Frederick Dodson koca iki kitap yazmış sırf bunları anlatabilmek için. Bense sizlere 5-6 sayfa içinde aktarmaya çalıştım. Arkasında koca bir bilim yatıyor bu söylediklerimin, sayfalarca örnekleri ve açıklamaları ile. Ayrıca Frederick kitaplarında kadın-erkek olarak ayırmıyor, şimdiden söyleyeyim. Sizlere bazı şeyleri aktarabilmek için o ayrımı benim yapmam gerekiyordu. Merak ediyorsanız mutlaka alıp okuyun o kitapları.

Frekanslar arasında yolculuk edebilir miyiz? Elbette edebiliriz. Dominant olan frekansımızın altına inip, üstüne çıkabilmek son derece mümkün. Anlık iniş ve çıkışlar son derece

kolay olmasına rağmen, dominant frekansınızı değiştirmek biraz zaman ve çaba gerektirir.

Gelelim bunların bizi ilgilendiren kısmına. Nedenini, niye böyle başladığını bilmiyorum ama ortalama bir erkek 150-300 arasında bir yerde başlar yolculuğuna. Özellikle Ortadoğu ülkelerine gelindikçe bu rakam 150-225 arasında bir yere iner ve 150-190 arası en yoğunlaştığı bölge olur.

Bana soracak olursanız KADIN, frekans olarak daha yukarı, daha HIZLI çıkabilme kapasitesine sahiptir. Yaratım gücünü içinde taşıyor olmanız size büyük bir artı olarak sunulmuştur. Dedim ya, frekanslar sadece insanlar için değil, olaylar, eşyalar için bile geçerlidir. Çocuk doğurmanın frekansı 600 olarak belirlenmiştir. 600 o kadar muazzam bir frekans ki, ben olur da günün birinde 600 olarak yaşayabilirsem gözlerimi kapamadan önce, herhalde zil takıp oynayarak giderim bu dünyadan.

Çocuk doğurma frekansının 600 olduğunu ilk duyduğumda aklıma köyde doğum yapan bir kadın geldi. Kız çocuk doğurduğu için son derece korku içinde olan bir kadın. Kendisinin korku içinde yaşaması, doğum olayı ANINDA frekansının 600'e çıkmasını asla engellemiyor, merak etmeyin. Evet, belki biraz sonra frekansı yine 100'e düşecek ama bir an için bile olsa 600'e çıkmayı becerebildi.

Bir anda durup dururken 600'e çıkabilmek, bir erkek için neredeyse imkânsızdır.

Tamam belki imkânsız değil, mümkündür AMA;

“Yolda yürürken kafanıza taş düşüp hastaneye gittiğinizde

yatağınızın altında bulduğunuz piyango biletine ikramiye çıkıp çıkmadığı anlamak için gazete almak üzere gittiğiniz büfede, bir kadınla çarpışıp birbirinize âşık olmanız ve onun biletine büyük ikramiye çıkıp, sizin de zengin olma olasılığınız daha yüksektir.”

Şimdi konumuza kaldığımız yerden devam edelim. Dişilinizden ve bunu erkek kapmak için kullanmanızdan bahsediyorduk.

Belli bir yaşa gelince gün gibi aşikâr bir gerçeğe karşılaşıntınız:

Vaktiniz geçmeye başlamıştı. Çünkü sizden daha genç olanlar daha seksi görünüyordu. Hemen bir erkek kapmanız lazımdı.

Tıpkı belli bir süre satılmayan malların –elde kalmaması için– İNDİRİME girmesi gibi, siz de standartlarınızı indirmeye başladınız – evde kalmamak için.

Buldunuz bir tane, bulamayacak ne var. Buldunuz da; Mevlanızı mı buldunuz, belanızı mı buldunuz, henüz belli değil!

Standartlarınızı düşürmeyi, daha düşük frekanslı bir adamla birlikte olmayı kabul etmek olarak düşünün.

Çünkü siz frekansınızı düşürdünüz bile korkularınız sayesinde. Artık evde kalma korkusu,

Beğenilmeme korkusu,

Arzulanmama korkusu,

Güvende olamama korkusu,

Konu komşu ne der korkusu,

Torun veremeyeceğim korkusu,
 Evde özgürlüğüm elimden gidiyor, bari evlenip kurtulayım
 dürtüsü,
 Anne olamayacağım korkusu,
 KADIN olamayacağım korkusu başladı.

Yani dominant frekansınız 100 civarında bir yerlerde artık.

Elbette siz 100 civarında dolaşırken, 300 ve üzeri bir adamın size bakmayacağı gün gibi aşikâr. Siz de biliyorsunuz karşınızda duranın beyaz atlı prens olmadığını, en azından şimdilik öyle görünmediğini AMA mecburiyetten, her şeye EVET demeye başladınız bile. Dişiliğinizi, kadınlığınızı kurtarma çabası ile, daha önce anlattığım bir tuzağın içine düştünüz ve elinizde bulunanı kaybetmemek adına KENDİNİZ OLMAKTAN VAZGEÇTİNİZ. Artık her şeye EVET diyorsunuz, çünkü HAYIR kelimesi 150-320 arası bir erkeğin duymaktan nefret edeceği bir kelimedir.

İstedığınız oldu ve artık biri ile birliktesiniz, hatta belki evlendiniz bile. İlişkinizin frekansı 150-250 arası bir yerlerde.

– Ee olsun Aykut. Bak 250 de fena değil ama di mi?

Yok yok, fena değil elbette. Sadece basit bir kuralı hatırlayın yeter: “100-300 arasında olanlar, toplumun doğruları ile yaşar, kendi doğrularını aramak yerine.”

Toplumun doğrularına göre:

– KADIN ikinci sınıftır.

4. Erkeği bankamatik olarak görmek

Şimdilik, dünyanın etrafında döndüğü yegâne olgu paradır. Bu bizim hoşumuza gitsin gitmesin böyle. Yine bizim hoşumuza gitsin veya gitmesin, inanalım veya inanmayalım, toplumun yüzde 95 gibi büyük bir kesimi parayı çok ZOR kazanıyor.

Çalışıyor, çabalıyorsunuz ve tabiri caizse “alın teri” ile para kazanıyorsunuz. Paranız için yorulmanız gerekiyor.

Durum böyle olunca kadın veya erkek fark etmiyor ve herkes para sahibi olabilmenin daha kolay yollarını aramaya başlıyor. Birçok insan kendince farklı yöntemler geliştirirken, kadınlarımızı büyük bir tuzak bekliyor. Koca bulmaya yöneliyorlar. Elbette koca bulmaya yönelenler, “Kocam olsa da bana para ödese” demiyor. Onun yerine daha romantik paketlere koyuyorlar konsepti:

- Hayatın yükünü paylaşabileceğim biri.
- Bana destek olacak biri.

İyi güzel, insanın bir yol arkadaşı aramasında hiçbir sıkıntı yok. Ne yalan söyleyeyim, erkek olmama rağmen ben bile eskiden bana bakacak bir kadın isterdim valla. Düşünsenize, artık çalışmak zorunda değilim. Sevgilim, karım, evin bütün masraflarını karşılıyor, bana bile para veriyor belki. Erkek böyle yaşamaz, AYIPTIR denildiği için ben de eşek gibi kendi hayatımı kendim yaratmak zorunda kaldım. Niye yaptım bunu? Çünkü ayıp kardeşim. Böyle erkek mi olur?

AMA kadın için bu son derece DOĞAL ve hatta OLMASI GEREKEN bir şey diye öğretildi bizlere.

Niye?

Para sayesinde erkek sizi kontrol altında tutabilsin diye.

Bir insanı kontrolünüz, egemenliğiniz altında tutmak istiyorsanız, kaynaklarına sahip olmanız yeterlidir. Eğer bir sonra yiyeceğiniz yemeğin parası, giyeceğiniz eteğin, alacağınız bir hediyenin parası BENİM CEBİMDE duruyorsa, size istediğim her şeyi yaptırabilirim.

Sınırlarınızı ultra zorlamadığım sürece de asla benim yanımdan ayrılamazsınız, çünkü dünyanın en büyük gücü ile sizi kelepçelemiş durumdayım. Para benim elimde.

Tanıdığım bütün kadınların arasında, kendi parasını kazanan, erkeğe muhtaç olmadan yaşayanların oranı yüzde 5'i geçmiyor, inanın bana.

Kulaklarıma inanamıyorum ama şunu açık açık söyleyenler bile var:

– Kocam bana baksın, ben de evde oturup çocuk falan bakayım.

Peki kabul. Elbette hayat size ait. Hayatınızı çöpe atmaya karar verdiyseniz kimse karışamaz. Sadece ileride başınıza gelecek olanlara şimdiden kendinizi hazırlayın Kİ, hayal kırıklığı ve paniğiniz daha az olsun.

Bunun en çarpıcı örneğine şahit olduğum, bir öğrencimin hikâyesini paylaşmak istiyorum sizlerle. Bazı seminerlerimde ve yazılarımda da paylaştığım bir hikâyedir bu.

Eskilerde son derece başarılı biriydi. Kendi hayatını kendi kazanan, meşhur, başarılı bir kadındı. Benimle seans yapmak istediğini duyduğumda şaşırmıştım açıkçası. Dışarıdan son derece güzel duruyordu hayatı.

“Para ve ilişkiler üzerinde çalışmak istiyorum” diye başladı söze.

İçinde bulunduğumuz malikâne yavrusu eve şöyle bir göz gezdirdim. Hatta içimden, “Allah gözünü doyursun yahu, daha ne istiyorsun?” bile dedim. Anlatmaya başladıkça durum daha da netleşmeye başladı.

Yıllar önce bırakmıştı çalışmayı. Bütün masrafları kocası karşılıyordu. Yaklaşık 10 yıldır kendi adına bir lira bile kazanmamış, sürekli kocasından aldığı para ile geçinmişti. Kocasının ona AYLIK verdiği para birçoğunuzun 4-5 yılda kazandığı miktar, inanın bana.

En büyük korkusu ise TERK EDİLMEKTİ.

– Niye bu kadar korkuyorsun terk edilmekten?

– Çünkü kendime ait sadece küçük bir evim var, hepsi bu. Hayat standardımı çok düşürmek zorunda kalacağım.

Kendi maddi yaratımını o kadar uzun yıllardır deneyimlememişti ki, refleksleri körelmişti artık. Daha da kötüsü, çalışmak ve para kazanabilmek konusunda tembelleşmiş, uyuşmuştu. Aslında ilişkinin dışına çıkmak istiyor ama bankamatığının başından bir türlü ayrılamıyordu.

Takip eden 2 sene içinde boşandılar ve kadın ortada kalıverdi.

Kendisine hiç kızmayın, kendi hayatlarınıza bir bakın. Kancınız erkeği bankamatik olarak görmek istiyorsunuz? Çok eski bir zihniyeti devam ettiriyoruz, bilmiyorum farkında mısınız? Bunları ailelerimizden, toplumdan öğrendik. Evet, belki 50 yıl önce durum böyleydi. Kadının çalışması durumu farklıydı ve erkeğe ihtiyaç vardı. Ama günümüzde internet üzerinden bile para kazanılabilen zamanlarda yaşıyoruz.

- Piyasada kadınlara yer yok.
- Kurumsal dünyayı erkekler ele geçirmiş vaziyette.
- Ahh Aykut, bilmiyorsun, Türkiye’de kadın olmak ne demek. Çok zor şeker, çokook.
- Kadınları hep eziyorlar iş dünyasında.

Bahaneler, bahaneler ve yine bahaneler...

Tembelleştiniz, hepsi bu. Erkek egemen dünya yalanına inandırıldınız. Sonra suçu bize atmaya kalkmayın. O kadar çok kadın var ki istediği yere gelmiş, kariyerlerinin doruk noktasına çıkmış, onlar nasıl becerdi?

Bu kitapla birlikte, fark ettiğiniz gibi Doğan Kitap’a geçtik. İlk defa *skype* aracılığıyla video konferans yaptığımız günü hatırlıyorum. Açıkçası toplantıdan önce biraz gergindim. “Ayy” dedim, “şimdi üç tane kellifelli, kurumsal mumya suratlı, birkaç yıl önce ölmüş ama hâlâ bunun farkında olmayan adam çıkacak karşıma. Canım dostum, eski yayıncım rahmetli Namık’tan sonra nasıl çekeceğim ben bunların suratlarını?”

Karşımda üç kadın duruyordu. Birbirinden güzel ve yaşam dolu üç kadın.

Nasıl şaşırdım ve sevindim size anlatamam. Ekрана baka-kaldım diyebilirim.

Konferans bittikten sonra Esra ile birbirimize baktık şaşkınlık içinde. “Esra” dedim, “kadınlarla ilgili kitap yazıyorum ve karşıma üç tane kadın yönetici çıktı.”

Peki onlar nasıl becerdi?

Becerdiler, çünkü erkekleri bir engel veya bir bankamatik gibi görmediler.

Çok sevdiğim biri var. Gencecik, 27 yaşında, pırlanta gibi bir kız. Koca bulup, evlenip çocuk doğurmak ve kocasının ona bakıyor olması EN BÜYÜK HAYALİ.

Hayatında neler yaratacak, neler deneyimleyecek bilemem. Bildiğim tek bir şey var. Eğer bu kafasını değiştirmesse, bundan 20 yıl sonra birileri kendisini bir video konferans sırasında, “yönetici, iş sahibi, başarılı, ayakları üzerinde durabilen, gururlu, hayatta dik durmayı öğrenmiş bir KADIN” olarak göremeyecek.

Bir şey elde edemiyor olduğunuz için her kimi suçlarsanız suçlayın, elde edemiyorsanız tek GERÇEK sorumlu sizsiniz. Fark edin veya fark etmeyin.

Sorunun çatallaştığı ve kendinizi bu duruma hiç fark etmeden soktuğunuz yer ise ANNELİK kısmı. Çocuk doğduğu an işler birdenbire karışıyor.

Şimdiden size söyleyeyim:

– Annelik bir meslek değildir. Anne olduğunuz için kiranızı ödeyemezsiniz.

Anne olmanın, çocuk bakmanın arkasına sığınmayın lütfen.

Erkek ile aranızdaki bütün dengeleri burada tam anlamıyla kaybediyorsunuz. İlişkinin, tuzağınız haline geldiği yer oluyor hamile kaldığınız an.

– Peki, ne yapalım Aykut, çocuk da mı doğurmayalım artık yani?

Doğurun canım, doğurmayın diyen mi var. Sadece hayatı birdenbire ikiye bölmeyin:

– BEN KADIN, çocuğa bakarım.

– SEN ADAM, bize bakarsın.

20 yıl sonra trene bakar gibi bakarsınız hayata. Ne oldu bana diye.

Çocuk, hem annenin, hem babanın ORTAK işidir. Kadının sırtına tek başına yüklenemez.

Şunun altını çizmeden geçemeyeceğim:

Elbette hamilelikte ve doğum sonrası, anne bir prenses gibi yaşatılmalı. Kolay değil, içinizde bir can yarattınız ve onu dünyaya hediye ettiniz. Benim diyen “erkek” beceremez bu işi. Bravo gerçekten. Minicik bir mucize yarattınız. Buraya kadar anlaşıyoruz.

Peki çocuk 2-3 yaşına geldikten sonra niye hâlâ adam bakıyor size?

– Ee ben anneyim, çocuğa bakıyorum.

Yok şeker, o dönem geçti, kusura bakma. Artık SEN, adamın eline bakan bir kölesin.

Rolleri ikiye ayıran sizsiniz. Ben çocuğa bakıyorum, sen git çalış, para kazan. Bir kumar oynadınız. Bunu yaparak mutlu olan yok mu? Elbette vardır. Bunun yapıldığı her ilişki bitecek diye bir kural söyleyemem size. Eğer erkek biraz merhametliyse devam edecektir veya siz mutluluk ve huzur standartlarınızı daha aza indirdiyseniz.

Size tek tek şöyle yapın, böyle yapın işte çözümünüz burada diyemem. Sadece sizinle çok önemli bir prensibi paylaşabilirim:

Maddi gücünüzü hep elinizde tutun. Geçici bir süre vazgeçtiyseniz bile, becerebildiğiniz ilk fırsatta elinize geri alın.

Arada internette görüyoruz, sağ olsun takipçilerimiz bizim için bir bebek temennisi içindeler, sormayın gitsin. Herkes Aykut’la Esra’nın nasıl bir şey dünyaya getireceğini merak edip duruyor. Biz de sizin kadar merak ediyoruz, merak etmeyin.

Beklememizin tek bir nedeni var:

Ben henüz çocuk bakmaya hazır değilim.

Psikolojik olarak, duygusal olarak baba olmaya dünden

hazırım, orada bir sıkıntı yok. Zamandan dolayı, AKTİF olarak bebek bezi değiştirmeye, süt ısıtmaya, yapılması gereken her ne ise, en az, EN AZ YARISINI yapmaya hazır değilim.

– Ee Esra baksın işte. Sen çalış.

Olur. Sonra Esra benim kölem haline, paralı elemanım haline gelsin. Yavaş yavaş “annelik mesleği”ne kaysın. Kendi parasını kazanma pratiğini iyice kaybetsin ve günün birinde, o ya da bu sebepten kapıyı çekip çıkmak, gitmek isterse YAPAMASIN.

Köle isteseydim köle satın alırdım. Daha bile ucuza gelebilirdi bana.

Gerçek Sevgi;

Sevdiğiniz kadının özgürlüğüne el uzatmamaktır.

Onun özgürlüğünü korunması gereken, desteklenmesi gereken bir hazine olarak görmektir.

Gerçek Sevgi;

ŞARTSIZ sevgidir.

Adı üstünde, içinde şartlar, zorlamalar, yaptırımlar olmayan sevgidir.

Gerçek Aşk;

Birlikte olduğunuz kadının özgürlüğü ile kendi şablonlarınız arasında seçim yapmak zorunda kaldığınızda,

ONUN ÖZGÜRLÜĞÜ’nü seçmektir.

Canınızın acıması pahasına bile olsa.

Gerçek Aşk;

Almadan önce, vermeyi bilmektir.

Yemeden önce, yedirmeyi bilmektir.
İstemeden önce, istediklerini öğrenmektir.

Gerçek İlişki;
Kendiniz olmaktan vazgeçmeden,
Sevginizin kendisi olmasına müdahale etmeden,
Birlikte VAR olabilmeyi öğrenme sanatıdır.

– Ahh ahh şekerim, böyle adam nereden bulunur ayol! Her eve bi Aykut lazım.

Kendimi övmek için söylemiyorum, çok duydum bu lafı, onun

için yazıyorum. İyi güzel de, bakın en önemli soru geliyor şimdi:

– Peki ben bu anlattıklarımı nereden öğrendim?

İki kadından!

Temeli annem attı, üst katları Esra çıktı.

İlkokul yıllarında bir kız vardı. Nilüfer. Belki adı başka kitaplarda geçmiştir ama bu sefer hikâyenin başka bir yönünü aktaracağım sizlere. Evin içinde bir Nilüfer fırtınası esiyordu. Eve gelip anneme sürekli onu anlatırdım. Bu arada ben Nilüfer'in farkındaydım ama o pek benim farkımda değildi. Olsun, onu uzaktan sevmek de güzeldi. Bir yılbaşı geldiğinde ona hediye almaya karar vermiştim. Anneme koşturdum hemen para istemek için. İlkokula giden çocuk eve gelip, “Anne, bana hemen para lazım, hem de çok para” derse, doğal olarak sorarsınız, annemin sorduğu gibi:

- Ne yapacaksın?
- Nilüfer’e kocaman bi hediye almak istiyorum. Çok pahalı bi hediye.
- Bunu düşünmen bile çok güzel ama niye ille pahalı bi hediye?
- Beni beğenmesini istiyorum.
- Seni böyle beğenmiyor mu?
- Bilmem. Hediye alırsam daha çok beğenir. Ama büyük olmalı ona göre.
- Peki bu sene çok büyük bir hediye alırsan, seneye ne yapacaksın?
- Daha büyüğünü alırız.
- Tamam, sana istediğin parayı vereceğim, hangi hediyeyi istersen alacağız, ama benim de bir şartım var. Hediyeyi verirken bir kartla vereceksin.
- Off tabii ya, ööle tek başına hediye mi vericem sandın. Elbette kart da yazıcam.
- Ama karta ne yazacağına ben karar vereceğim.

Fikir hoşuma gitmemiştii ama istediğim hediyeyi almak için ne gerekiyorsa yapardım.

Annem çekmecedden bir kart çıkarttı. Masaya oturdu.

– Gel sen yaz, senin elyazınla olsun.

O söylüyor, ben yazıyordum:

“Sevgili Nilüfer, seni çok beğendiğimi söylemek istiyorum. Beni ben olarak beğenme ihtimaline inanmadığım için, seni paramla ikna etme yolunu seçtim. Umarım benim paramı beğenirsin.”

Gerisini yazamadım bile. Böyle bir kartla elbette hediye veremezdim. Yaptığım, yapmaya çalıştığım tam olarak kartta yazıldı.

Nilüfer öyle bir hediye hiç alamadı.

Yamukluk hediye verme isteğimde değil, isteğimin arkasında yatan motivasyondaydı. Annem hediye alamazsın demedi. Para vermem de demedi. Sadece “kadın” ile olan ilişkimde bana çok güzel bir mesaj verdi.

Kadını “satın alınacak” bir şey olarak görmemin aslında ne demek olduğunu öğretiyordu bana. Kadının bir MAL, bir obje olmadığını anlatıyordu.

5. Erkeğin sizi ve duygusal dünyanızı anlamasını beklemek

Yine çok sık karşıma çıkan sorulardan, sorunlardan biri: Erkeğin, kadının duygularını, olaylara bakışını, olayları değerlendirme şeklini anlayamaması.

Anlayamadık, anlayamayız, anlayamayacağız!

Lütfen bu anlaşılabilme sevdasından vazgeçin.

Lütfen bizlerin sizler gibi var olabilmesini beklemeyin.
OLMAYACAK.

Bizim gibi olabilmek nasıl sizin yaradılışınıza aykırı ise, sizin gibi olabilmek de bizim yaradılışımıza aykırı. Birlikte son derece güzel var olabiliriz ama birbirimiz olamayız.

– İngilizce konuşan birini, İngilizce konuşmayan biri anlayamaz, ne kadar iyi niyetli olursa olsun.

– Tatile çıkan birini, tatile çıkmayan biri anlayamaz, her ne kadar tatile ihtiyacı olursa olsun.

– Gelişmiş bir oyunu, 1980 yılından kalma bir bilgisayara takarak çalıştıramazsınız, her ne kadar o oyunu oynamak isterseniz bile.

– Eski siyah beyaz televizyonunuz ile yeni teknoloji HD yayını üstün kalitede seyredeemezsiniz. Yayın HD olsa bile.

Erkek, her zaman kadından daha düşük model olmak durumunda. Elçiye zeval olmaz, bana kızmayın, ben böyle yaratmadım, o kadar istiyorsanız gittiğinizde yaratana hesap sorarsınız.

Bu durumda ilişkilerimiz hiç mi düzene girmeyecek, hiç mi birlikte var olamayacağız? Elbette olacağız. Biz Esra ile nasıl var olabiliyorsak.

Ben, onun tüm derinliğini kavrayacak işletim sistemim olmadığını anlamış ve kabul etmiş durumdayım.

Kadın daha abuk sabuk olduğu için değil. Çok daha kompleks ve derin olduğu için. Elbette burada hâlâ +1 ve +16 arası olanlardan bahsediyorum. -1 ve -16 arası olanlar biraz dağıtmış vaziyetler. Onları diğer kadınlar da anlayamıyor, hiç merak etmeyin.

Erkekler KARE gibidir. Basit, dört köşeli, her köşesi bir diğeri ile aynı uzunlukta. Çizmek de basittir, görmek de, anlamak da. Bizim için olaylar daha çok bir bilgisayar programı gibi işler. 0 ve 1'lerden oluşur. Karşılaştığımız bir olay bizim için iki basit seçenekten ibarettir: 1 veya 0.

Kadın ise 8 şeklinde olduğu gibi SONSUZLUĞUN temsilcisidir. Gerçekten nerede başlayıp nerede bittiğini kestiremezsiniz. Köşesi yoktur.

Ara sıra bizim de Esra ile başımıza gelebiliyor ve birilerini sıkıntı yaşayabiliyoruz. Yaşadığımız sıkıntı karşısında benim yaklaşımım son derece basittir. Çok basit sorular sorar ve DİREKT çözümlere giderim.

1- Ben bir hata yaptım mı?

2- Onlar bir hata yaptı mı?

– O zaman ya görüşelim ya da görüşmeyelim.

Kıvrımları yoktur sorularımın, derinliği, felsefesi, dişiliği yoktur. Ben yıkıcı gücüm. Yıkıcı gücün kesin ve NET olması gerekir. Tıpkı bir KARE gibi.

Öyle bir dünyada yaşıyoruz ki, benim yaptığımın MAHARET olduğu yutturuldu hepimize. İş bitirici, sorun çözücü, olayı halledici olarak kabul ettik erkeği. KARE bize “8”den daha değerli olarak yutturuldu. Halbuki DEĞİL.

Esra ise bambaşka sorular sorar aynı olay karşısında:

1. Niye olay bu şekilde gelişti?

2. Karşı taraf ne hissediyor?

3. Ben ne hissediyorum?

4. A yoluna gidersem karşı taraf ne hissedecek?

5. B yolunu seçersem karşı taraf ne hissedecek?

6. C yolunu seçersem ben ne hissedeceğim?

7. Acaba bir D yolu bulabilir miyim, herkesin hislerini koruyabileceğim?

8. Acaba A ile C yolunu birleştirsem, ortak AC yolunda, geleceğe yönelik çok daha yapıcı bir çözüm bulabilir miyim?

9. Alfabe Z harfine kadar gidiyor. Acaba başka yollar bulabilir miyim bu olayı halledecek?

10. Hepimiz özümüzde BİR olduğumuza göre, benim bu olayın gelişmesinde rolüm neydi?

Neredeyse 50 programlı, elektronik çamaşır makinesi gibi. Çamaşırı yıkamakla kalmıyor, bir de cinsine göre yumuşaklık derecesini bile ayarlıyor içindekilere zarar vermemek için.

Bense eski model, bir sağa bir sola dönen, sadece açıp kapama düğmesi olan, sıkma olayının bile, elle, bir silindirin içinden çamaşırların geçirilerek yapıldığı modeller gibiyim. Çamaşır yıkandı mı yıkandı. Yeter işte. Yırtılırsa yenisini alırsın.

Basit değersiz mi? Elbette değil, aksine çok değerli. Dedim ya, amacım kendim dahil erkekleri aşağılamak değil. Sadece FARKLIYIZ ve birbirimiz gibi davranamayız. Siz nasıl bizi tam anlamıyla asla anlayamazsanız, biz de sizi anlayamayız, bu kadar basit.

O zaman ortak bir noktada buluşmaya, birbirimiz gibi olmaya çalışmaktansa, ortak bir alanda yaşamaya çalışalım.

Bırakın erkek erkek gibi olsun, kadın kadın gibi. Sorun, birbirimizi anlayamadığımız konusunda ANLAŞAMADIĞIMIZDA başlıyor.

Aslında var olan resim bize o kadar tepetaklak gösterildi ki, aramızda olan farklar o kadar çarpıtıldı ki gözlerime bile inanamıyorum. Çok basit bir örneği paylaşayım sizlerle:

Kadınlar iyi araba kullanamazlar! Gerçekten kullanamazlar, sonuna kadar katılıyorum.

Evet, aranızda bir erkekten daha iyi araba kullanan ve bundan GURUR DUYAN kadınlar olduğundan eminim.

YAPMAYIN! Bundan gurur duymayın.

Araba kullanmak dünyanın en BASİT ve beyin gerektirmeyen işidir. Biraz eğitseniz bir mağara adamı bile kullanır o arabayı. Geçenlerde araba kullanan maymun bile izledim internette. Bu mu gurur duyduğunuz özelliğiniz yani? Bu mu sizi erkeklerle eşit yapan özellik?

– Bak Hüseyin, sen yapıyorsun, maymun da yapıyor, ben de yapacağım.

Elbette siz bir erkek kadar iyi araba kullanamayacaksınız, çünkü sizin beyniniz ÇOK DAHA KOMPLİKE durumlar için var. Aynı anda binlerce düşünce ve duyguyu analiz edebilmek için bu kadar özel yaratıldınız. Bir gaz, bir fren olmamalı sizin hedefiniz. Bırakın biz gariban erkekler övünelim harika bir şekilde gaza ve frene basabildiğimiz için, bizi sollayan arabaya çok güzel küfredebildiğimiz için yahu.

Ama size yutturmayı becerdik araba kullanmanın ÇOK ÖZEL bir durum olduğunu. Tıpkı minik bir çocuğa, “Aç ağzını bak uçak geliyor, aaa bak bak, ağzına konuyor” yalanını, sebze yesin diye yutturduğumuz gibi.

– Bak bak, ben erkeğim, nasıl güzel araba kullanıyorummm. Sen yapamazsın ki, yapamazsın ki.

Daha iyi araba kullanabilmek için ne yapmanız gerekiyordu?

Kapasitenizin ALTINDA fonksiyon göstermeye başlamanız.

Ben kadın olsam –keşke kadın olsam– ve güzel araba kullanamasam, övüne övüne anlatırdım herkese.

Bir erkek sizin duygusal dünyanızı anlayamaz. Karman çorman bir duygusal dünyanız olduğu için değil, bizim bunu algılayabilecek bir işletim sistemimiz, donanımımız olmadığı için. Evet, sizi anlayamayız ama bu saygı duymayacağınız anlamına veya siz bizim anlayabileceğimiz seviyelere –bizim seviyemize– ineceksiniz anlamına gelmiyor.

İşini çok iyi bilmeyen bir antikacı düşünün. Sizin elinizde de çok eski ve değerli bir antika olduğunu. Antikacıya gidiyorsunuz ve –sırf işini bilmediği için– elinizde bulunan son derece değerli parçaya, çok daha az bir değer biçiyor. Siz de kendisine inanıyor ve elinizdeki parçayı artık bir antika olarak DEĞİL, eski püskü bir şey olarak yok pahasına satıyorsunuz belki.

Kadınla erkek arasında aynı dinamik kuruldu. Sizi, aslında değersiz olduğunuza İKNA etmeyi becerdik. Muazzam değerli olan antika, eski bir vazodan bile daha ucuza gitti.

Şimdilerde ise oturup ağlanıyorsunuz ve antikacıyı suçluyorsunuz işini bilmediği için. Elinizde var olanın değerini ANLAMASINI, kabul etmesini, takdir etmesini bekliyorsunuz.

O değeri verebilecek olsaydı, en başında zaten verirdi.

O değeri siz vereceksiniz elinizde bulunan antikaya.

Peki bu durum
nasıl değişecek?

Evet, o ya da bu yüzden gücünüzden vazgeçtiniz ve şimdi geri istiyorsunuz, çünkü aklınız başınıza gelmeye başladı.

Gücü erkeklerden geri isteyemezsiniz!

Çünkü vermeye hiç niyetleri yok ve zaten isteseler bile veremezler. O gücün ne demek olduğunu bile bilmiyorlar. Tıpkı, kendisine neden küstüğünüzü bilmeyen bir arkadaşınızdan özür beklemeniz gibi bir durum olurdu bu. Garibim ne olduğunu bile bilmiyor ki özür dilesin.

Bu gücü siz geri alacaksınız!

Öncelikle neler yapmaktan vazgeçmeniz gerektiğinden bahsetmek istiyorum. Daha doğrusu şöyle itiraf edeyim, “Ben de Esra’nın gücünü elinden almaya çalıştım.” Boktan bir adam olduğum için değil, sadece öyle olması gerektiğini zannettiğim için. Esra çok basit bazı kuralları sürekli uyguladı ve bir an için bile olsa onları uygulamaktan vazgeçmedi.

1. Hiç kurban rolü oynamadı.
2. Gücünü bana hiç vermedi. Doğrularından asla ödün vermedi, kendisi değişmek istemedikçe.
3. İlişkinin üç temel prensibini hiç elden bırakmadı.

Bir ilişkide veya toplumla olan ilişkide KADIN olarak kurban rolünü oynamayı bırakmanız gerekiyor.

1. Kurban rolü oynamak nedir?

Bir şeyi neden elde edemediğiniz için bulduğunuz her türlü mazeret, sebep KURBAN ROLÜ oynamaktır.

- Mustafa izin verse ben yapacağım ama...
- Kadın başıma ortalıkta mı kalayım yani?
- Sevgilim çok bozuluyor, o yüzden yapmıyorum.
- Aman, yeter ki bi tatsızlık çıkmasın.
- Onu çok seviyorum, o yüzden.
- Bana söz verdi, karısından boşanacakmış, sadece zaman istedi.
- Beni bir şeye karıştırtmıyor ki ben ne yapayım?
- Beni bırakıp gitmesinden korkuyorum.
- Sırf çocuklar için katlanıyorum bu duruma. Onlar üzülmesin.
- Beni tehdit ediyor, çocukları sana göstermem diye.
- Dul kadının yerini biliyorsun toplumda. O yüzden yapmıyorum.

Mazeretler, mazeretler, mazeretler.

Umarım bu veya buna benzer cümlelerden birini sizler kullanmamışsınızdır. Eğer kullandıysanız lütfen kendinize DÜRÜST olun, KURBAN rolü oynadığınızı KABUL EDİN.

Mazeretiniz ne olursa olsun, eğer istediğiniz bir şeyi yapmıyorsanız kurbandsınız demektir. İstisnası yok!

Kurban –köle– olmaktansa bırakın başınıza korktuğunuz her şey gelsin, çok daha iyi. Korkunun içinde özgürlük vardır. Korkunun içinde güçlenme vardır. Korku büyümenizin en güzel yollarından biridir. Korkun, ne olacak? Mezar taşınızın üzerinde hangisinin yazmasını isterdiniz?

Ayşe...

Çok korktu... Her korktuğu başına geldi...

Korkularının içinden geçmeyi öğrendi.

Kendi hayatının kahramanı oldu ve özgür öldü.

Yoksa şöyle bir mezar taşını mı tercih ederdiniz?

Ayşe...

Mustafa'nın kızı, Hilmi'nin karısı, Ahmet'in annesi.

Sadece öldü.

Ne zaman kendimden şüphe etsem aynaya bakarım. Direkt gözlerimin içine. Suratıma değil, sadece gözlerimin içine bakarım. Kendi kendime, “Başarabilirsin, şu gözlerle bak, istediğin her şeyi yapabilirsin” diye tekrarlarım.

Sanırım 12-13 yaşlarındaydım ve şimdi hatırlayamadığım bir sebepten dolayı ağlıyordum. Annemden saklama gereği duymadığıma göre, dışarıda olmuş bir olay olmalı diye düşünüyorum. Banyoya koşmuştum. Bir taraftan yüzümü yıkıyor, bir taraftan kafamı kaldırıp aynaya bakarak ağlıyordum. Annem banyoya geldi. Arkamdan sarıldı bana ve hayatımı etkileyecek bir şey söyledi.

– İstersen bol bol ağla, hiç sorun değil. Sadece aynaya bakarak ağlama.

– Ne fark eder ki?

– Kafanda kendini böyle tanıma. Kendini böyle hatırlama. Yüzünü sürekli böyle zannetme.

Daha “olumlama, vizyonlama” kelimeleri bile icat edilme-mişti, annem bana vizyonlama tekniğinden bahsediyordu. O günden sonra ne zaman kurban rolü oynadığımı fark etsem hemen kendime çekidüzen vermek için bir aynanın karşısına geçerim.

İlişkimizde Esra’yı kurban rolü oynarken hiç deneyimlemedim, çünkü ilk günden bu satırları yazdığım bugüne kadar bir kere bile olsun kendinden, doğrularından vazgeçmedi.

Sonuçları her ne olacak gibi görünürse görünsün.

Bir veya iki defa ilişkimiz zor dönemlerden geçti. O zaman bile kendi doğrularından vazgeçmedi.

Esra’ya göre doğruları için yaşamak, evli yaşamaktan **ÇOK DAHA ÖNEMLİYDİ**. Hâlâ bugün bile öyle.

Karşımda Çin Seddi gibi durdu her zaman.

Eğer doğrularından benim için, benim hatırıma, benden korkusundan vazgeçseydi, ilişkinin gideceği iki yer vardı sadece:

1. Kurban rolü oynamak.
2. Esra’nın benim kölem haline gelmesi.

Burada köle haline gelmeyi sadece dayak yemek falan olarak görmeyin. Sırf karşınızdakinin duygularını incitmemek, kendisini üzmemek adına da **KÖLE HALİNE GELEBİLİR-SİNİZ**.

Buna “duygusal şantaj” diyoruz.

Sizi kölemiz haline getirmek için iki temel yol seçeriz.

1. Kaba kuvvet (bağırıp çağırmaktan, dövme kadar uzanır).
2. Duygusal şantaj.

Daha modern dediğimiz kadın elbette kaba kuvvet tuzağına düşmüyor. Şükürler olsun ki biraz geliştiniz ve aranızda dayak yiyenler olmasına rağmen, oldukça büyük bir çoğunluk artık kaba kuvvet karşısında hemen yanlış bir ilişki içinde olduğunu fark edebiliyor.

Kaba kuvvet konusu açılmışken bir noktayı açıklığa kavuşturmak istiyorum:

Kaba kuvvet, bağırıp çağırma ile AŞK'ın en ufak bir ilgisi YOKTUR.

Kafanızı, oranızı buranızı kumlardan çıkartın artık. Size bağırان, size el kaldıran bir erkek, sizi sevdiği için yapmıyor bunları. Öküzlüğünden yapıyor.

Ara sıra öğrencilerimiz seansları bırakır, arada biz de bırakırız çalışmalarını. Doğaldır bu tarz şeyler ama bir seansım var ki, aradan yıllar geçmesine rağmen gözümün önünden bir saniye bile gitmiyor.

Son derece modern, varlıklı bir ailenin kızı idi. Sanırım biz çalışırken 23-24 yaşlarındaydı. Bir gün seansa kolu mosmor bir şekilde geldi. Olabilir, belki bir yere çarpmıştır diyemedim bile, çünkü dört parmak izi son derece bariz belli oluyordu.

Bizim evde, annemle üvey babam arasında fiziksel şiddet sadece iki defa olmuş olmasına rağmen, 14-15 yaşımdan sonrasını hep korku içinde yaşadım. Her gece kulağımı odamın kapısına dayar ve içeriden gelen tartışma seslerinin derecesini, nereye kadar gidebileceğini, kötü bir yerlere giderse acil olarak neler yapabileceğimi kestirmeye çalışırdım. Benim için kadına şiddet, neredeyse gözümü döndüren ve en ufak bir toleransımın olamayacağı bir şeydi.

- Bu ne böyle? Bana doğruyu söyle.
- Sevgilimle tartıştık geçen gün.
- BU NE?
- Beni kolumdan tutup koltuğa doğru itti.

Buna kolumdan tuttu değil, öküz kolumu kopartıyordu denir.

“Neyse, olmuş bir kere, ne yapalım” dedim içimden. “Nereden bilsin ki adamın nasıl biri olduğunu. Önemli olan bu heriften kurtulmuş olması” diye düşünürken, beynime kan sıçramasına neden olan cümleyi sarf etti:

- Ama özür diledi. Beni çok sevdiği için birdenbire çok öfkelenmiş, o yüzden olmuş.
- Yani bu –adam diyemeyeceğim– yaratıkla hâlâ birliktesin.
- Evet.

Koçluğa başladığımda şu cümleyi bir gün söyleyebileceğimi hiç zannetmiyordum ama söyledim:

- Polise gitmek yerine, annene, babana gitmek yerine, elini kolunu sallayarak seansa geldiyse benim sana yapabileceğim hiçbir şey yok. Üzgünüm.

Evet, belki modern kadın bire bir meydan dayağı yemiyor ama tartaklanma, fiziksel en ufak bir darbe bile ASLA affedilebilecek bir durum değildir. Bunu size bir erkek olarak söylüyorum, bir kere oldu ise yine olacaktır, hiç şüphemiz olmasın.

İnsanlar değişemez mi? Elbette değişir.

Dayak atan bir koca düzelmez mi? Elbette düzelir.

Öfkeli bir adam sakinleşemez mi? Elbette sakinleşir.

AMA BİR TEK ÖZÜRLE DEĞİL!

Allah aşkına, yalvarıyorum, kendinizi kandırmayı bırakın. Bir insanın değişmesi zaman alır. Çaba gerektirir. Bir tek özürle olmaz bu iş. Kadın olsaydım kendime PRENSİPLERİM listesi yapardım. Bir kere bile yapılmasına ASLA tahammülüm olmayacak maddeler. Herhangi fiziksel bir eyleme karşı kesinlikle affedici olmamak listemin en başında yer alırdı. Üzerinize yürünmesi bile buna dahil.

İşte erkeklerin sizden gerçekten üstün olan tek yanları. Kas gücü. Evet, bu konuda her ne hikmetse sizlerden daha üstünüz ve bunun karşısında DUR diyecek olan sizlersiniz.

Gelelim kölelik için kullandığımız ikinci yola:

Duygusal şantaj

Özellikle bir erkeğin annesinden ilk öğrendiği şeylerden biridir, duygusal şantajın nasıl işe yaracağı ve istediklerimizi elde etmek için son derece güzel bir yöntem olarak kullanılabileceği.

Yine çok küçük yaşlarda annemden öğrendim duygusal

şantajın bir kadın üzerinde nasıl işe yaramayacağını. Şimdilik belki birçoğunuzda işe yarıyor olabilir ama umarım şimdi anlatacaklarımdan biraz olsun ilham alırsınız.

4-5 yaşlarımdaydım. Hâlâ şu salonunu yaktığım evde yaşıyorduk. Gündüzleri bana anneannem bakıyordu, annem işte olduğu için. O zamanlar video oyunlar olmadığı için bütün gün legolarımla oynar, dört gözle annemin gelmesini beklerdim. Bir gün evde uçuböceği buldum. Kendisini güzelce legolardan hazırladığım evin içine koydum. İlk defa evcil bir hayvanım olmuştu. Sevinçten havalara uçtuğumu, annem gelince büyük bir zevkle ona göstermek istediğimi hatırlıyorum. Akşama doğru annem eve geldi. Ben koridor kapısının arkasında oturmuş ağlıyordum. Öyle bir şekilde oturmuştum ki, kapı açılınca bana çarpacaktı. Ağlıyordum AMA bir yandan da annemlerin konuşmalarını duyabiliyordum.

– Sema, açma kapıyı Aykut arkasında, dikkat et.

– Aa niye yerde oğlan?

– Ağlıyor deminden beri.

– Ne oldu?

– Öğlen uçuböceği ile oynuyordu, sonra böcek öldü. Ne dediysem işe yaramadı. Bütün gün üzgündü, şimdi de ağlıyor.

Evet, ağlıyordum ama dün gibi hatırlıyorum niye sahte sahte ağladığımı. Eğer annem böceğimin öldüğüne bu kadar üzüldüğümü görürse belki bana civciv veya kedi alırdı. Böceğe üzüntüm geçeli saatler olmuştu ama sahne zamanı gelmişti. Planımı başarıyla uygulamaya koymuştum. Tek gereken, annemin kapıyı açıp beni ağlarken görmesiydi.

Ne var yani? Siz hiç mi sahtecikten ağlamadınız çocukken, istediğinizi elde etmek için?

Ben zekiydim eyvallah, ama annem daha zekiydi belli ki.

– Anlaşıldı. Bırak ağlasın anne.

– Ayy kızım, yazık bacak kadar çocuğa. Bırak ağlasın olur mu?

– Karışma sen anne. Ben biliyorum onun esas derdini.

Herhalde bir yarım saat daha ağlamışımıdır. Baktım işe yaramıyor, bu sefer öfkeye yönelmeyi seçtim. Odama geçtim ve “annemin duyacağı bir şekilde” bütün legolarımı odamın içinde sağa sola fırlatmaya başladım. Annem odamın kapısına gelmişti sonunda. Ohh be, yarım saat sürdü ama sanırım sonuca ulaşacağım.

– İstersen bütün legolarını kırabilirsin. İstersen birlikte kiralım. Rahatlamak için ne istersen yap ama sakın unutma, yarın oyuncaksız kalırsan şu an olduğundan daha da üzgün olacaksın.

Ağlamak işe yaramadı.

Öfkelenmek de işe yaramadı.

Legoları ortalığa saçıp kırmak, sadece beni oyuncaksız bıraktı.

Ben bu kadını nasıl yöneticem yahu? Başka anne istiyorum.

O gün ilk defa fark etmiştim manipülasyon tekniklerinin işe yaramama olasılığı olduğunu. 4 yaşımda anneme sökmemişti ve 40 yaşımda Esra'ya da sökmüyordu.

Size daha önce bir cümle yazmıştım, şimdi tekrarlamak istiyorum:

Erkek 5 yaşında korkak bir çocuktur. Koca omuzlar, palabıyıklar sizi aldatmasın.

Gücünüzü geri almak istiyorsanız, duygusal şantajlara asla ödün vermemeyi öğrenmeniz gerekiyor.

Evet, sinir yapacağız,
 Evet, öfke krizlerine gireceğiz,
 Evet, bağırıp çağıracağız,
 Evet, küseceğiz,
 Evet, çekip gitmekle tehdit edeceğiz,
 Evet, o gününüzü ve takip eden günleri zehir edeceğiz size.

Çünkü bugüne kadar hiç üstüne binilmemiş vahşi binek atları gibiyiz. Çocukluğumuzda ANNE bize hiç sizin davranışınız gibi davranmadı. Anne, sevgi adı altında bizim kölemiz olmayı seve seve kabul etti.

Önceki bölümlerde size, Esra'nın nasıl kendi olmaktan vazgeçmediğinden ve bunu bana çok net bir şekilde ifade ettiğinden bahsetmiştim. Şimdi gelin bunu bir örnekle açıklayayım. Benim duygusal şantajlarıma nasıl kaptırmamıştı kendini ve bana çok net bir mesajı nasıl vermişti hep birlikte görelim.

Size daha önce başka sebeplerle, Esra'nın en yakın arkadaşı Norman'dan bahsetmiştim. Bu sefer, ilk çıkmaya başladığımızda olan bir olayı anlatmak istiyorum.

Norman ile Esra benden yaklaşık 10 yıl kadar önce tanışmış ve kanka olmuşlardı. Yani aslında benim endişelenmemi gerektirecek bir durum yoktu. Tabii gelin bunu benim "erkek egoma" anlatın. Haftada üç dört kere mutlaka görüşürlerdi. Ben kafama Norman'ı not olarak almıştım. Bu kadar görüşülmesi doğal değil, hoş değil, hatta abartıydı artık.

Norman'ın hayatımızdan çıkmasının vakti gelmişti.

Kaba kuvvet hiç hiç hiçbir zaman benim gideceğim bir yol değildi kadına karşı. O zaman duygusal şantaj yapmam gerekiyordu. Esra eğer benim bu arkadaşlıktan ne kadar rahatsız olduğumu anlarsa, belki birdenbire değil ama zaman içinde mutlaka kopacaktı Norman'dan.

İlk olarak “sessiz cezalandırma” planımı devreye soktum. Ne zaman görüşseler, o günün akşamı soğuk davranıyordum.

Bir yandan hiçbir şey yokmuş gibi yapıyordum, bir yandan da sürekli bozuk olduğumu belli edecek her türlü davranışta bulunuyordum.

Pek bir sonuç alamadım ama olsun. Sabırla taşı bile dermiş. Denemeye devam.

Daha sonra “bok atma” planımı uygulamaya geçirdim. Ne zaman Norman adı geçse mutlaka bir laf sokuyordum. Direkt arkadaşlıkları ile ilgili değil, Norman'ın karakteri, yaptıkları veya yapmadıkları ile ilgili atıflarda bulunuyordum. Böylece bir süre sonra Esra, bu arkadaşlığın ona iyi gelmediğini, onun için yararlı olmadığını anlayacaktı.

Bu arada şunu belirtmek isterim. Elbette bire bir hesaplayarak yapmıyordum, hiçbirimiz yapmıyoruz. Sadece bize DOĞAL gelen, birçok kadında işe yarayan bir alışkanlığı devam ettiriyoruz, hepsi bu.

Baktım ben her laf söylediğimde Esra onu savunuyor. Adamı aşağı çekeceğim derken, savunmalar yüzünden, adam kahraman olmaya başlamıştı.

Artık olay benim için dayanılmaz bir hal alınca, o zaman adını bilmediğim AMA işe yaradığını bildiğim yegâne enerji çalma yöntemini uygulamaya başlamam gerekti.

“Sorgulayıcı olmak.”

Enerji çalmanın birçok yöntemi var elbette. Bu konu ile ilgili araştırma yapmak isterseniz James Redfield’in *Celestine Prophecy* adlı kitabını okumanızı hararetle tavsiye ederim.

Herkes enerji çalabilir, EĞER siz izin veriyorsanız. Kadın veya erkek, gerçekten fark etmiyor. Bu kitap kadınlar üzerine olduğu için ben sizlere bir erkek nasıl enerjinizi alıyor onu göstermek istiyorum.

Enerjinizin çalınmasını kısaca şöyle açıklayabilirim:

– SANKİ arzularınız ve iradeniz dışında, SANKİ istemsizce, karşı tarafın istediğini karşılamaya çalışmak.

“Sorgulayıcı” olmak en klasik enerji çalma yöntemlerinden biridir.

Karşınızda bulunan, sizin davranışlarınızla ilgili, yaptıklarınız veya yapmadıklarınızla ilgili sizi sorgulamaya başlar. Ardı ardına gelen sorular önce masum gibi görüldüğü için hiç şüphelenmeden cevaplamaya başlarsınız. Vereceğiniz her cevap ileride size KARŞI kullanılacaktır. Ardı ardına cevap verdiğinizde ise artık yapacak pek bir şey kalmaz ve enerjinizin çalınması işlemi başarıyla gerçekleşmiş olur.

Bir seminer sırasında tam bu konuyu anlatırken, aniden

döndüm ve en önde oturan bir kadına, son derece hızlı ve ani bir şekilde, “Dün gece ne yedin?” diye bağırdım. Bana verebileceği binlerce tepki vardı:

- Sana ne kardeşim!
- Niye cevap vereyim ki?
- Aman ne bileyim, kafa mı kaldı hatırlayacak!
- Evde ne varsa onu yedim.

Ama onun yerine, o an enerjisini çalmaya başladığım için birdenbire düşünmeye, zorlanmaya başladı. Ciddi ciddi düşünüyor, bulamadıkça daha çok panikliyordu.

– Şey yedim... ay dur dur, şey... ay Aykut, heyecanlandım birden. Aaa, niye aklıma gelmiyor?

Heyecanlanmadınız, enerjinizi emmeye başladım. Sizi sorulararak, aslında cevap bile vermeme özgürlüğünüz olduğunu unutturdum.

Bunu anlattık seminerde bulunan herkese. Son derece de güzel anlamışlardı.

Beş dakika geçmeden biraz daha ileri gitmeye ve daha net bir örnekle bir daha göstermeye karar verdim. Yine önlerde oturan kadınlardan birine yöneldim. O sırada bambaşka bir konudan bahsediyorduk. Bu sefer daha sakindim ama lafımın orta yerinde aniden sordum:

- En sevdiğin seks pozisyonu hangisi?

Uçlarda gezinmeyi seviyorum, ne yapayım. Yapılabilecek en büyük ayıptı herhalde yaptığım. Düşünsenize, hiç tanıma-

dığım bir kadın, yanımda eşimle birlikte seminer veriyoruz ve sorduğum soruya bakın.

Yine aynı şey oldu.

– Ayy... hani şu şey pozisyonu var ya. Ayy, şimdi nasıl söyleyeceğim herkesin içinde.

Amacım bu kadar sorulmayacak bir soruda bile, enerji çalındığı an, nasıl çaresiz kalındığını göstermekti. Kadıncağız bıraksam cevap verecekti. Cevap vermeme hakkı olduğunun farkında bile değildi. Bir anda sorulan otoriter bir soru, bütün enerjisinin benim tarafımdan çalınmasını sağlamıştı. Bir yerde artık benim kontrolüm altındaydı. Gücünü yeniden hatırlayıp, kendini toparlayıp, bu tuzağa düşmeme kararı alacağı ana kadar.

Esra ile olan olayımıza geri dönelim şimdi. Ben sorgulamaya başladıkça, Esra cevap vermeye başlamıştı.

- Kaçta geldi?
- Kaçta gitti?
- Neler konuştunuz?
- Salı günü gelmişti zaten, niye perşembe bir daha aradı?

Esra ne yapmaya çalıştığımın çok iyi farkındaydı. Ara ara düşse bile benim tuzaklarıma, gücünden bir türlü vazgeçmiyordu. Sonunda bir gün beni karşısına aldı.

– Bak Aykutcum, Norman’la görüşmem seni rahatsız ediyor sanırım.

– Evet, ediyor. Yani bu kadarı biraz fazla değil mi sence de?

Tamam. Ufak ufak vazgeçiyordu direncinden.

– Senin kendini iyi hissetmen elbette çok önemli ve bu arkadaşımın görüşmemle ilgili rahatsız olduğunu bildiğim için elimden geleni yapmak istiyorum.

İçimden yıllar önce dinlediğim bir şarkıyı söylemeye başlamıştım. “Güle güle Norman, güle güle. Güle güle yavrum, güle güle.”

– Evet evet Esracım, beni cidden rahatsız ediyor.

– O zaman gel birlikte buna bir çözüm bulalım, çünkü ben hayatım boyunca Norman’la görüşmeye devam edeceğim ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek.

İşte kendinden vazgeçmemek.

İşte sahip olduğunuz alanı korumak.

İşte gücü erkeğe kaptırmamak.

İşte işte işte.

Doğru olduğunu bildiği şey için karşımda bir kale gibi duruyordu. O noktada bana kendini o kadar güzel ifade edebilmişti ki, şu mesajı çok net almıştım:

“Aykutcum, seni çok seviyorum. Sana yardım etmek istiyorum AMA bana sakın, ya Norman ya ben deme, kaybedersin. Konunun Norman’la ilgisi yok. Kaybedersin, çünkü özgürlüğümü elimden almaya kalkıyorsun.”

Bu konuyla ilgili bir iki örnek daha vermek istiyorum sizlere. Anlamamışsınızdır diye değil, Esra o kadar güzel becerdi ki kendi duruşunu ve gücünü korumayı, sizler de bunu yapabilin istiyorum erkekler karşısında. Hatta sadece erkekler

karşısında değil, bütün hayatınız boyunca herkese karşı yapabildin istiyorum.

İlişkimizin başlarındaydık daha. Bir gün bana gelip Türkiye'ye gideceğini söyledi. Bakın burası çok önemli:

“Gidebilir miyim? Sen ne dersin? Gideyim mi? Gitsem çok iyi olur. Gitmem lazım. Gitmek istiyorum vs.” gibi DOLAM-BAÇLI, yarı izin isteyen yöntemlere başvurmadı. Sadece, GİDİYORUM dedi.

Nedir benim bu kadınlardan çektiğim yahu?! Annem de eskiden kafasına eseni yapardı.

Daha GİDİYORUM deyişinden belliydi, BANA SORAN YOKTU. Çok şaşırdım.

- Beni sevmiyor muydu yoksa?
- Beni adam yerine mi koymuyordu?
- İnsan bana bir sormaz mıydı?
- Ben burada başçavuşun eşi miydim?

Hayır, seviyordu...

Evet, koymuyordu...

Hayır, sormazdı...

Evet, aynen öyleydim...

Cevaplarım sizi şaşırtmasın, müsaade edin açıklayayım:

Elbette Esra beni seviyordu AMA kendini de bir o kadar ve belki daha çok seviyordu. Sevgimiz ile onun aylarca başka bir yere gitmesinin en ufak bir alakası bile olmadığını çok iyi biliyordu. Bunun farkında olmayan bendim. Bunu anlaması, öğrenmesi, kalın kafasına sokması gereken bendim.

Evet, beni adam yerine koymuyordu. İnsan olarak elbette bana saygısı sonsuzdu, elbette adam yerine koyuyordu. Yoksa zaten benimle birlikte olmazdı AMA kendi hayatına gelince ben –ve diğer herkes– dış kapının dış mandalıydık. Hiç kimse ona hayatını nasıl yaşayacağını, kararlarını nasıl alacağını, neye göre alacağını, ne yapması veya yapmaması gerektiğini söyleyemezdi. Eğer Esra’nın hayatına müdahale etmeye kalkarsanız elbette sizi adam yerine koymayacaktı. Bu durum Esra’yı ruhsuz, sevgisiz, saygısız biri mi yapar? ASLA...

Esra sevgi dolu, saygı dolu, ruhu muazzam bir kadın VE bir başkası ona karışamaz yahu. Bu kadar basit.

İnsan bana bir sormaz mıydı? Elbette sormazdı. Size sormak istiyorum, NİYE BANA SORSUN?

Çok ciddi bu sorunun cevabını düşünmenizi istiyorum.

Bu arada şunu hatırlatmak isterim. Bu olay ilişkimizin ikinci haftasında falan gerçekleşmedi. Yaklaşık 1 yıldır birlikteydik ve son 8-9 aydır birlikte yaşamaya başlamıştık. Yani birçoğunuzun deyimiyle “ciddi” bir ilişkiydi bizimkisi.

Sorumu tekrarlamak istiyorum:

Niye bana sorsun?

- Ee ama siz birliktesiniz.
- Sen onun erkek arkadaşı değil misin?
- Seni seviyorsa sormalıydı. Senin duygularını göz ardı etmemeliydi.

Hepsi yanlış cevap. İşte kendinizden böyle vazgeçmeye başlıyor, karşı tarafa BİZ BİRLİKTEYİZ ve BEN SANA, BU İLİŞKİYE AİDİM mesajını bu şekilde veriyorsunuz. Ona, onun hayatına yapacağım en ufak bir müdahalede başçavuşun eşeğinden beter olacağımı çok iyi biliyordum.

Arkadaşlarla aramızda ne zaman bu olaylardan bahsetsek hemen lafı yapıştırıverirler:

– Kılıbıksın oğlum sen. Yenge seni feci dize getirmiş.

Eğer bu kılıbık olmaksızın, maçoğunuzu yerim ben sizin.

Sadece tek cümlem var o zaman size: Niye bizim ilişkimize, içine düşecek gibi, ağzınız sulanarak bakıyorsunuz?

Haa bu arada, sizin ilişkiniz nasıl gidiyor?

Esra elbette bana saygı gösteriyor, bütün sevgisini, desteğini veriyor, anlayış gösteriyordu. ONUN SINIRLARI'na girmedim sürece. Orası yasak alandı. Öyle de olması gerekiyordu.

Şimdi belki bu satırlar sizi heyecanlandırdı ve gidip adamın canına okumak ve bağımsızlığınızı ilan etmek üzeresiniz. Harika, umarım elde edersiniz fakat kitabı kapatıp adamı aramadan önce bir tek hatırlatma yapmak istiyorum.

Aynı haklara ADAM da sahip olmak zorunda!

Ben bu duruma adapte olabildim, eğitilebildim, ÇÜNKÜ Esra'nın bana hiçbir şekilde müdahale etmediğini her gün deneyimliyordum. Gittiğim yere karışmaz, görüştüğüm insanların sorgulamazdı.

- Niye aramadın?
- Niye çiçek almadın?
- Nereye bakıyorsun?
- Niye geç kaldın?
- Kim o facebook’undaki kız?
- Vıdı vıdı vıdı niye? Vıdı vıdı vıdı ve mıyır mıyır mıyır!

Hiç yapmadı.

Belki şu ana kadar size son derece tehlikeli bir ilişki gibi görünüyor bizim ilişkimiz. Kim bilir belki ciddi tehlikeliydi. Olabilecek birçok yamukluğa açık kapı bırakıyorduk AMA Esra’nın kafasında bir ilişki modeli vardı ve benimle birlikte onu yaşayıp yaşayamayacağından kesinlikle EMİN OLMAK istiyordu. Özgür, rahat, güvenli, huzurlu, ikimizi de en büyük potansiyeline taşıyacak bir ilişki.

Neyse, Esra Türkiye’ye gitti ve yaklaşık 5 ay sonra geri geldi. Pazartesi sabahı inmişti uçağı. Büyük bir heyecanla havaalanından aldım kendisini. Daha bavulları bile eve bırakmadan hemen kahvaltıya gittik. Biraz hasret giderdikten sonra, sağ salim vardığını haber vermek için ailesini aradı. Ailesi o sırada Meksika’daydı ve konuşma aynen şöyle geliyordu:

– Aa, siz ne zaman çıkıyorsunuz tatile?.. Hemen bu perşembe mi? Benim biletimi de mi alacaksınız? Aa, o zaman valla gelirim... Durun şimdi, daha yeni indim uçaktan, eve geçeyim, bir plan yaparım... O zaman bu çarşamba akşamı binmem gerek uçağa.

Kahvaltıda ne yediğimi hatırlamıyorum ama burnumdan gelenlere bakılacak olursa sanırım yumurta yiyordum.

Evet, bozulmuştum. Hem de çok bozulmuştum.

Fakat bozulmaya hakkım yoktu, bunu çok iyi biliyordum. Kendi duygularımdan ben sorumluydum ama yine de içimdeki ufak çocuk hırçınlık yapmak, olay çıkartmak istiyordu. O noktada aşkı ve sevgiyi dış olaylara ve davranışlara endeksli yaşadığım için, beni sevmediği yolundaydı bütün varsayımlarım.

- Böyle ilişki mi olur!
- Hiç mi özlemedin beni?
- Sen artık beni sevmiyorsun.
- Beni hiç CİDDİYE almıyorsun.
- Beni ADAM yerine koymuyorsun.
- Benim yerime ailenle birlikte olmayı seçiyorsun.

Bütün bu cümleler etrafında bir tartışma başlatmak üzereydim, Esra bana şu tarihi cümleyi söylemeden hemen önce:

- Eğer seni ne kadar sevdiğimi gözlerimden anlayamıyorsan, ispatlamak için ek hiçbir çaba gösteremeyeceğim.

Benim için uyanış noktalarından biri oldu bu.

Bir an durdum. Evet, ben onu 5 aydır görmüyordum ama ailesi onu 1 seneden fazla bir süredir görmüyordu. Sevginin ispatını dışarıda aradığımı, onun davranışları sayesinde “sevildiğimi anlama” ihtiyacında olduğumu fark etmiştim. Kendi kendime bir soru sordum: “Hangisi daha özeldi? Daha değerliydi? Sevgiyi ve aşkı davranışlarda bulmak mı, yoksa gözlerinin içinde hissedebilmek mi?”

Sevgiyi sadece onun gözlerinde görebilmeyi seçtim.

Davranışları değil, bakışları yol haritam olacaktı.
 Sözleri değil, hisleri beni kucaklamalıydı.
 Bir ilişkiyi iki bekâr gibi yaşayabilmek gerçek olandı.
 Mecburiyetlerin, kuralların değil; sevginin, aşkın varlığı
 olmalıydı bizi bir arada tutan.

Bütün bunları anladım, iyi, güzel ama siz benim ne anlatmaya çalıştığımı anlayabiliyor musunuz? “Esra, ilişkimiz adına, sevgi, aşk adına kendi olmaktan vazgeçseydi, ben bunların hiçbirini öğrenemezdim.”

Bilemiyorum, belki sizler hapis hayatı yaşadığınız, birbirinizden sürekli fedakârlık beklediğiniz ve her fedakârlığı SEVGİ GÖSTERGESİ olarak gördüğünüz ilişkilerde yaşamayı daha çok seviyorsunuz. Olabilir. Esra’ya nasıl karışamazsam, size de karışamam. Hayat size ait. Sadece şu basit formülü unutmayın yeter:

Fedakârlık, eğer istenerek, kalpten gelerek yapılmıyorsa bir mecburiyet olur.

Bir mecburiyet bir süre sonra göreviniz halini alır.
 Zorla yaptığınız görev sizi tolerans göstermeye doğru sürükler.
 Tolere ettiğiniz her şeyin günün birinde PATLAMASI gerekir.

2. Gücü vermek ve geri almak ne demektir?

Hocam Darel ile çalışmaya başladıktan sonra tanıştığım çok önemli bir kavramdı bu. Başlangıçta ne demek olduğunu hiç anlamadım. Hep dinledim ama kafam karışıyordu. Sonra

Esra'nın da aynı kavramı kullandığını fark ettim. Kafam iyice karışmaya başlamıştı. Şöyle anlatmaya çalışayım kafamın karışıklığını:

Diyelim eve geldim. Birilerine sinirlenmişim o gün. Canımı sıkmışlar. Bıraksan gidip döveceğim karşımda duranı. Esra hemen başlardı anlatmaya, "Gücünü niye karşı tarafa veriyorsun bi tanem?" diye.

Gücümü ne vermesi yahu? Utanmasam paralayacağım serseriyi. Kim kimin gücünü nereye veriyor? Aksine, kendi mi süper güçlü hissediyorum bu olay karşısında. Bak, kulaklarımdan gücümün dumanları bile çıkıyor.

Gücü hâlâ öfke ile karıştırdığım için, doğal olarak öfkeli olmayı, içimde fırtınalar hissetmeyi, bağırıp çağırma ihtiyacımı GÜÇ zannediyordum. Siz de öyle zannediyorsanız dönüp kitabı baştan okuyun ve gerçek gücün ne demek olduğunu anlayın.

Gücünüzü başka birine vermek ne demek size bir paragraf ile aktarmak için elimden geleni yapacağım:

Gücünüzden vazgeçmek:

İçsel dünyanızı, karşınızda bulunan birinin sarsabilmesine izin vermek VE bu sarsıntıyı, ancak onun değişecek davranışlarının dinginleştirebileceğine inanmaktır.

Yani iç dünyanız artık sizin kontrolünüz altında değildir. Gücünüzden VAZGEÇTİĞİNİZ İÇİN, karşı taraf istediği gibi sizin duygusal dünyanızı parmaklayabilir. Gücünüzü geri alabilmek adına, daha iyi hissedebilmek adına, olmayacak şeylerin gerçekleşebilmesini bekler durursunuz.

O kadar çok kadın tanıdım ki:

- Günün birinde sevgilisinin onu anlayacağını,
 - Birlikte olduğu evli erkeğin bir gün boşanacağını,
 - Hiç onaylamayan babasının bir gün onaylayacağını,
 - Hakaret eden kocasının bir gün çiçekle eve geleceğini,
 - Sevilmediği bir ilişkide günün birinde sevileceğini zan-
- neden.

Artık bana garip bile gelmiyor, sadece üzülüyorum.

Annemi baş tacı ettiğimi artık anlamışsınızdır AMA üvey babamla ilişkilerinin son yıllarında, kendi gücünü tamamen onun ellerine bırakmıştı ve bunun sonuçlarını –hiç de hoş olmayan bir şekilde– yaşıyordu.

Yaz dönemlerinde, güney sahillerinde devraldıkları oteli ve restoranı işletmeye giderlerdi. 93 yılında annem tek başına gitti. O zamanlar aramız biraz soğuk olduğu, daha doğrusu ben artık kendi ayaklarımın üzerinde durup, kendi hayatımı yaratma derdinde olduğum için, fazla dikkat etmemiştim ne olup bittiğine ama annem yalnız gitmişti güneye.

Restoranın peçetelerine yazdığı günlüklerden alıntılar aktarmak istiyorum:

... Bugün içimde bir sıkıntı var. Ona (kocasına) telefon etmemeye kararlı olduğum halde gene dayanamadım ve aradım. Hadi atla Ankara'ya yanıma dön dese hemen dönecektim ama hiçbir şey söylemedi...

... Sezonun sonu geliyor ve ortalık bomboş. Ben de oturdum yoldan geçen insanları seyretmeye başladım. Kadınlar ilgimi çekti. Bir şekilde başları hep bir tarafa eğik dolaşıyorlar...

... Son yıllarda benim de aynı şekilde dolaştığımın farkına yeni varıyorum. Hayatımda başıma gelen olaylar karşısında son derece dimdik durabiliyorum ama onun (kocasının) bir bakışı, bir lafı, öfkesi, beni yerle bir edebiliyor...

İnanın bunları üvey babamı kötülemek için yazmıyorum. **KENDİSİNİN HİÇBİR SUÇU YOK.** O böyle bir adam, kabul, **AMA** ona gücünü böylesine vererek kendisini bu hale getiren tamamen annem. Eğer ille birine sorumluluk yüklemek gerekirse bu halinden dolayı, o da kendisi!

Gücünü başka birine verip, kendini ufak ufak kaybetmeye başlamak onu nerelere getirmiş. Bu kitapla tanıştığınız, umarım sevdiğiniz, **DİŞİL** enerjisinin en mükemmel temsilcilerinden biri olan kadın, bakın hayatı nasıl yaşamaya başlamış. Aynı peçete kâğıtlarından devam edeceğim. Demek ki aynı haftalarda yazmış bunları:

... Normalde kendimi son derece yaratıcı hissederim ama ne yazık ki artık hiçbir konuda yeteneğim yok. Belki bir gün, belki bundan sonraki hayatımda...

... Bazen Tanrı'ya sormak istiyorum, "Beni niye bu kadar duygusal yarattın?" diye. Herhalde bir bildiği vardır benim anlamadığım. Lütfen Tanrım, bana yardımcı ol, duygularımı bir yere aktarabileyim...

İşte size, gücünü bir erkeğe verdiği için, kendi olmaktan vazgeçtiği için, +16 ile yola çıkıp, hayatının son dönemlerinde -16'ya geçmiş bir kadın.

Son dönemlerinde yazdıkları size tanıdık geliyor mu? Kendinize, "Niye bu kadar duygusalım? **OLMAMALIYIM**" dedğiniz hiç oldu mu? Eğer olduysa bilin ki gücünüzü bir yerlere

kaptırmışsınız. Geri alın. Lütfen kendiniz olun.

Gücünüzü nasıl geri alacaksınız?

Dünyanın en güçlü kelimesini kullanmayı öğrenerek: “HA-YIR!”

Daha önceki bölümlerde size, erkek arkadaşı rahatsız oluyor diye yogaya gidemeyen öğrencimden bahsetmiştim, hat-ta cümlelerimin içine bir de ÇÜŞ eklemiştim. Gücünü bu ka-dar sevgilisine verdiği için feci bir son bekliyordu onu. Bütün bu olayları anlattıktan sonra konuşma sırası bana gelmişti:

– Bak hayatım. Koçluk, “şunu yap, bunu yapma” gibi akıl verme işi değildir. Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem. Sadece bir şey sormak istiyorum. “İlişkinde yüzde kaç kendin olabiliyorsun?”

– Sanırım yüzde 70-80 arası.

– Rezalet bir oran.

– Ama başka ilişkiler görüyorum, çok daha kötü durumda.

– Ve başka ilişkiler de görüyorsun çok daha iyi durumda.

Burada ne istediğin, neler yapman gerektiğini belirleyecek olan tek şey.

– Peki Esra ile sizin ilişkinizde yüzdeler ne durumda?

– Kendimiz olabilme yüzdelerimiz mi?

– Evet.

– Yüzde 100. İnan bana bizim için yüzde 98 bile yeterli bir rakam değil. Hatta becerebilirsek günün birinde yüzde 110’a doğru gitmeyi bile hedefliyoruz.

– Peki şimdi ne yapmam lazım?

– Bilmiyorum! İlişki senin ilişkin. Tek bildiğim, yüzde 80 kendin olabilmek bir ilişkinin kanseridir. Önemli olan bura-da adama ne yapacağın değil, kendine ne yapman gerektiği.

- Peki ya zaman içinde değişirse?
- Evet, değişebilir doğru AMA şu an sen DEĞİŞMEMESİ için elinden ne gelirse yapıyorsun.
- Nasıl yapıyorum?
- Kendin olmaktan vazgeçerek. Ona istediği şeyi, “senin üzerinde hüküm sahibi olabilme” hakkını vererek.

Bunu yapmaya başladıysanız, durup dururken o ilişki daha iyi bir yere gitmeyecek, GARANTİ ediyorum. Hele hele karşınızda bulunan insan bu durumdan son derece memnun ise.

İki gün sonra kendisinden bir mesaj aldım:

“Seans bittikten sonra onunla konuşmaya karar verdim. Artık yüzde 100 kendim olmak istiyorum dedim. Benden ayrılmaya karar verdiğini söyledi ve GİTTİ. Son derece üzgünüm Aykut.”

Bazılarınız şöyle düşünecektir eminim: “Bak Aykut, senin yüzünden ayrıldılar ama.” Bu düşüncenizi engellemek için hiçbir şey yapamam. Tek söyleyebileceğim, mesajı okuduğumda yüzümde kocaman bir gülümseme belirdiği. Kendisine hemen cevap yazdım:

“Şu an üzgünsün ve bu çok doğal. Onun gitmesinin, hayatın için muazzam güzel bir adım olduğunu daha sonra anlayacaksın, merak etme. Senin adına çok sevindim. Tebrikler.”

Orada olup yüzünü görmek isterdim.

Siz dışarıdan baktığınız için, öğrencimin ilişkisi konusunda, “Ohh, iyi olmuş” bile diyor olabilirsiniz şu an. Düşünsenize, kendim olmak istiyorum diyorsunuz ve adam çekip gidi-

yor. Nasıl bir yolda gidiyor olduğunuzun daha iyi bir göstergesi olabilir mi?

Gücünü sonunda geri alabilmişti.

HAYIR demeyi öğreniyordu.

Hayır, beni kısıtlayamazsın.

Hayır, benim kadınlığımı zincirleyemezsin.

Hayır, sensiz “BEN” olabilme gücümü elimden alamazsın.

Hayır, ben kadını ve kimsenin kölesi olmayacağım.

Hayır, bu yaptıkların, söylediklerin kabul edilir gibi değil.

Hayır, böyle geleceksen bana, hiç gelme daha iyi.

Hayır, beni BEN olarak seveceksen sev, olmamı istediğin KADIN olarak DEĞİL.

Bir konuşmasında onlarca “HAYIR”ı birden kullanmayı becermişti.

Ertesi hafta buluştuğumuzda doğal olarak biraz üzgündü.

– Yaptığın konuşmayı sadece bir test gibi gör yeter. Karşında gerçekten kim olduğunu anladın. Özlüyorsun biliyorum, ben de olsam özlerdim ve üzgünsün biliyorum, ben de olsam üzülürdüm.

Muazzam bir cevap verdi bana:

– Aykut, üzgünüm, hem de çok üzgünüm AMA nasıl rahatladığımı sana anlatamam. Uzun süreden beri ilk defa yine ÖZGÜR olduğumu hissettim. Eminim üzüntüm geçecek günün birinde.

Haklıydı. Üzüntüsü elbette gününü birinde geçecekti.

Hanginizin üzüntüsü aynı şiddetle sizi takip etti ki?

Şimdi çok önemli bir yere geliyoruz. Kolayca yanlış anlayabileceğiniz bir yere doğru gidiyor olay. Siz yanlış anlamadan önce ben bir iki uyarıda bulunayım.

1- Öğrencim blöf yapmıyordu oğlana.

2- Amacı ona bir ders vermek de değildi.

3- Gözünü korkutmak, “Bak böyle giderse beni kaybedersin” diye tehdit etmek gibi bir amacı da yoktu.

Tek istediği, sevdiği insanla ÖZGÜR bir şekilde yaşayabilmektir.

Hafta içinde oğlan aradı!

Aman bunu, “Kaçan kovalanır, bak işte oğlana dersini vermiş, kadın kendini biraz geri çekmeli ilişkide” gibi, Mahmutpaşa pazarından sertifika almış yaşam koçu tavsiyelerine döndürmeyin.

Seansa başladığımızda çok şeker bir şekilde, “Aykut, bak bi şey söyleyeceğim ama kızma. Biz tekrar birlikte olmaya başladık” dedi.

Buluştuklarında oğlanın ağzından son derece önemli üç cümle çıkmıştı:

1- Çok özür dilerim, sana karışmak tamamen benim hatamdı.

2- Bir daha sana ASLA karışmayacağıma söz veriyorum.

3- Değişmek için ne gerekiyorsa yapacağım, bak gör.

Niye kızayım? Eskiden ben de bu oğlan gibiydim. Şimdi

dönüp ona nasıl kızayım ki? Zaten dedim ya, amacım erkek düşmanlığı yaratmak ASLA değil. Bu üç cümleyi duyduktan sonra aynen şunları söyledim:

– Harikası. Gerçekten bravo. Arayıp aramayacağını bilemezdik. Aramayabilirdi de. Karşında bulunan insanın değişmek isteyip istemediğini kurduğu cümlelerden anlayabilirsin. Mükemmel bir özür, umut vaat eden bir özür üç adımdan oluşur. Özür dilerim, hatalıydım. Tekrar olmayacak. Değişeceğim. İşte şimdi mutlu, huzurlu, keyifli olabilecek bir ilişkinin İLK ADIMLARINI ATTINIZ. Tebrik ediyorum ikinizi birden. Bundan sonra yalnız esas iş sana düşüyor haberin olsun.

– Nasıl yani?

– İşte erkeğin eğitilmesi burada başlıyor. Daha her şey çok yeni. Sence sana bir daha karışmaya kalkacak mı?

– Yok, bence karışmaz artık.

– O sana öyle geliyor. Elbette karışmaya çalışacak. Yılların alışkanlığı, öğretilmişlikleri var ve en önemlisi, karışmamak için FARKINDALIĞININ gelişmesi gerekiyor. Bu da zaman ve emek gerektiren bir dönem olacak. O tekrar tekrar deneyecek, artık bir gün denemesine ihtiyacı kalmayana kadar.

O deneyecek, fakat siz izin vermeyeceksiniz. Tanımlamam hoşunuza gitmeyebilir ama küçük bir köpek yavrusuna tuvalet eğitimi yaptırır gibi, sabırla, özenle, gücünüzü bize vermeden eğitime devam edeceksiniz. Günün birinde tuvaletimizi eve değil, dışarı yaptığımızdan emin olana kadar.

3. Bir ilişkide olması gereken en önemli üç maddeden biri

Kadın olmanın kolay olduğunu söylemedim sizlere. Kita-

bın ilk kısımlarında, “İş size düşüyor” derken şaka yapmadığımı veya abartmadığımı artık anlamışsınızdır.

Hocamız Darel’in çok güzel bir üçlemesi vardır ilişkilerle ilgili. Sağlıklı, huzurlu bir ilişkinin 3 adımı:

1. Sevgi.
2. Saygı.
3. Yüzleşme.

Sevgiyi zaten biliyorsunuz, olmazsa olmaz. Yani umarım biliyorsunuzdur.

Yüzleşme maddesinin ne demek olduğunu da anlamışsınızdır şu ana kadar bütün yazdıklarımından. “Bir şeyi sorun haline getirmeden masaya yatırabilmek.” Zaten diğer kitaplarımda size, yüzleşme nasıl yapılır, uzun uzun anlatmıştım.

İleride başınıza gelebilecek birçok şeyi engellemenin en güzel yolu, SAYGI adımı ile ilgili kuralları en başından masaya yatırmak ve bu konuda gerçekten çok disiplinli adımlar atmanız gerekiyor. VE yine iş burada siz kadınlara düşüyor, çünkü bizim saygı anlayışımız çok farklı. Damarımıza basıldığında ister istemez bu alanın dışına çıkabiliyoruz. Başlangıçta son derece masum görünen, “Sinir anında söylendi işte canım” denebilecek basit şeylerle Pandora’nın kutusunu açtığının farkında bile değilsiniz.

Her insanın birbirine saygı göstermesi elbette çok güzel bir şey. Fakat KADIN’a gösterilecek saygı, bence her şeyin başında geliyor. Eğer dünya daha farklı bir şekilde işliyor olsaydı, yani şartlar daha farklı olsaydı belki bu kuralı birazcık olsun yumuşatabilirdik AMA ben sizin yerinizde olsam,

bir gram bile ödün vermeyeceğim bir şey olurdu SAYGI.

Şuna benzer cümleleri o kadar çok duydum ki:

- Bana or..pu dedi.
- Si.tir git dedi.
- Şıllık dedi.
- Haddini bil dedi.
- Yıkıl gözüm görmesin dedi.
- Zevzek dedi.
- Geri zekâlı dedi.
- Mankafa dedi.
- Bi sus yahu dedi.
- Sen ne anlarsın, bi karışma dedi.
- Git işine bak sen dedi.

Bazıları şaka, bazıları kavga anında söylenen cümleler.

Ve siz bunlar konusunda ŞAKA bile olsa okeyseniz eğer, fazla yapacak bir şey kalmıyor.

Esra ile birbirimize elbette, “Esra Hanım, Aykut Bey” diye hitap etmiyoruz. O devirler geride kaldı AMA enerjisel olarak neredeyse aynı SAYGI’yı hâlâ devam ettiriyoruz.

Ben ara sıra küfürlü konuşan bir adamım, artık bunu anlamışsınızdır. Fakat eşime ASLA kullanmam, kullanamam. Bizim evde YASAKTIR. İkimizin birlikte yasakladığı ve memnuniyetle uyduğu bir kuraldır bu. Kendi kendime veya başka bir şeylere küfredebilirim AMA Esra’ya ASLA. Çok keyifli bir anda birbirimizle şakalaşırken elbette kaçıyor ufak tefek şeyler. O an bile uyarırız birbirimizi, “Aman alışkanlık haline gelmesin” diyerek.

Çok enerjisel bir olaydan bahsediyorum burada sizlere. Kendinize hakaret edilmesine izin veriyorsanız, o kapıyı açıyorsanız eğer, arkasından gelecek olanlara şimdiden hazırlıklı olun.

Birbirinize yakınlaştıkça, ilişkiniz geliştikçe, daha çok sevgi ve saygı olması gerekirken, sokaktan geçen birine söylemeyeceğiniz lafları NİYE sevgilinizin, kocanızın, bir erkeğin söylemesine izin veriyorsunuz?

Lütfen ilişkilerinizi bir gözden geçirin. Şu an var olan veya geçmişte yaşadıklarınızı. Bahsettiğim sadece küfretmek değil burada. Anlatmaya çalıştığım, HAKARET'e uğramak.

Sadece romantik ilişkilerde değil, arkadaşlıklarınızda, iş ilişkilerinizde bile bu konuda son derece hassas olun. Şakasını bile yaptırmayın.

Bir arkadaşınız "sarışın" şakaları yapıyorsa gevrek gevrek, affetmeyin. Hemen yüzleşin ve izin vermeyin sizin yanınızda bunların konuşulmasına. Eğer siz bir erkeğin bunu yapmasına izin veriyorsanız, bir kadın bu tarz olaylara izin veriyorsa, gücünüzü kaptırıyorsunuz demektir.

– Ee Aykut, şaka canım ne olacak, arada olur öyle şeyler.

Niye olsun?

Çok sevdiğim bir arkadaşım var(DI):

Kızlı erkekli bir grup içmeye gitmiştik. Yıllardır birbirimizi tanıdığımız için, son derece rahat bir masa olmuştu. Herkes istediğini istediği şekilde söylüyordu. Oğlanlardan bir tanesi başladı anlatmaya:

(Özür diliyorum yazacaklarım için, sadece kendisinin cümlelerini aktarıyorum.)

– Abi, o salak karı vardı ya, geçenlerde mala bir vurdum sorma gitsin.

Dondum kaldım. Kanımı esas donduran masada bulunan kadınların kahkahalarla bu cümleyi ve takip eden esprileri dinliyor olmalarıydı.

Bir erkek olarak, şu üç hatadan birini yapan bir insanla asla bir daha görüşmem. Tıpkı o günden sonra o grupla bir daha hiç görüşmediğim gibi:

1. Kadına, SALAK KARI denilmesi.
2. Cinsel organınızdan MAL olarak bahsedilmesi.
3. Seksin, size VURMA olarak değerlendirilmesi.

Şimdi size soruyorum yine:

– O masada, bu tarz şakalara gülenlerden misiniz?
 – İlişkinizde minicik bile olsa HAKARET işittiniz mi?
 – Sevgilinizin yanında kendinizi onun sözleri ile hiç değersiz hissettiniz mi?

İzin vermeyin.

Bir AN için bile olsa izin vermeyin.

Genelde kendini ciddiye alan insanlardan hoşlanmam. Hayat ciddiye alınmayacak kadar güzel ve kısa bir yolculuk. Keyfini çıkarın. Beni de eleştiriyorlar, güler geçerim. “Sahtekâr, umut taciri” diyorlar, umurumda bile olmaz. Evliliğime, “Ticari onların ilişkisi” diyen bile oldu, hiç üstüme

alınmadım. Öğrettiklerimle dalga geçen komedyenler oldu, ben de “herkesle birlikte güldüm”, çünkü cidden komikti.

Ne zaman televizyonda veya filmlerde bir meslek grubu kötü gösterilse olay olur:

– Dizide kötü bir taksici tiplemesi varsa, şoförler odası veya ona benzer kurumlar ayağa kalkar.

– Bir terzi kötü adam olsa, bütün terziler Galatasaray Meydanı’na toplanır.

– Fakir çocuğun başına kötü bir olay gelince, sosyal medya kahramanları hemen ayaklanır, “Fakirlik suç mu?” diye.

Hep derim, “Yapmayın etmeyin, söylenenleri bu kadar ciddiye almayın. Bırak kim ne derse desin yahu!”

Fakat kadınlarla ilgili durum çok farklı.

Lütfen CİDDİYE ALIN.

Hatta o kadar ciddiye alın ki insanlar gerekirse sizi deli zannetsin. Kadınlığınızın o inanılmaz gücüne dil uzattırmanın.

Gün gelir, şartlar değişir, artık toplumda kadın-erkek diye bir ayrım kalmaz, siz gerçekten hak ettiğiniz yeri geri almışsınızdır, o zaman ciddiye almayı bırakın. Yapılan şakalara siz de gülün geçin.

Ama o zaman gelen kadar;

Size gösterilecek saygının, insafsız ve acımasız bekçileri olun.

Vedalaşırken...

BÜTÜN Prenseslere, Kraliçelere ve Prenslere

Öncelikle, eğer bu sayfaya kadar hâlâ bu kitabı okuyan erkekler varsa, SONSUZ TEŞEKKÜRLER ve kocaman kocaman TEBRİKLER. Eski ben, bu kitabı sonuna kadar okuyamazdım, inanın bana. Kitabı yırtar, yazarına da ana avrat söverdim. Eğer bitirebildiyseniz, siz benim daha önce olduğumdan çok daha iyi bir yerdesiniz demektir. Gönülden kucaklıyorum sizi.

Sevgili kadınlarımız;

İçinizden bazıları etraflarına bakıp, bu kitap boyunca anlattığım güçlü kadını, evrenin en muhteşem varlığını görmemiş olabilir.

Belki tek görebildiğiniz, evlilik programlarına katılan kadınlar.

Olsun.

Eğer, gücünüzün farkındaysanız, enerjinizi erkekleri değiştirmeye DEĞİL, kadınlara güçlerini hatırlatmaya harcayın.

Eğer, gücünüzün farkında değilseniz, erkeklerden size bunu fark ettirmelerini beklemeyin. Gücünü zaten eline almış kadınların yakasına yapışın ve “Anlat bana, hatırlat bana güçlü olmayı” diye haykırın.

Sözlerimi ve yolculuğumu tamamlarken, Esra’nın söylediği cümle aklıma geldi yine:

– Kızımıza neler anlatırdın? Gücünü nasıl elinde tutmasını sağlardın?

Ben de bunun üzerine hem kızıma, hem oğluma buradan seslenmek istedim.

Henüz doğmamış kızıma;

Kadın olmanın gücünü sana ben anlatamam. O güç sana verildi bile yaradılıştan. Ben bir erkeğim, gücünü anlayamam bütün derinlikleriyle.

Seni sadece uyarabilirim yetersiz kalabilecek sözlerimle.

Erkeği sev, hem de çok sev.

Ona saygı duy, hem de çok saygı duy.

Eğer,

Kendine aynı sevgiyi ve saygıyı duyabiliyorsan önce.

Erkekten üstün olduğunu her zaman bil.

Fakat sakın unutma,

Sadece, inanmadığımız şeyleri ispatlamaya çabalarız.

İspatlama ihtiyacı, bizi ezme ihtiyacı duyma.

Bir erkeği değiştirmeye çalışma,

Onu değişime davet et usulca.
Eğer sessiz çağrını duyarsa,
Sıkıca sarıl ona.

Sessizliğin sesini duyan erkek,
Sessiz çağrılarını hissedebilen erkek,
Sessizliğin içinde sana huzur veren erkek,
Seni hak ediyor demektir.
Güven o zaman karşına çıkana.
Bırak kadınlığını onun kollarına.

Sevgiyi bağımlılıkla,
Aşkı kölelikle,
Fedakârlığı, kendini yıpratmakla karıştırma.

Değerini onun gözlerinde,
Güzelliğini onun sözlerinde,
Özgürlüğünü onun kurallarında,
Varlığının anlamını onun yaşamında arama.

Gözyaşların hep uyarın olsun hayatında.
Mutluluktan yaşarıyorsa gözlerin,
Bırak kendini onun kollarına.
Üzüntüden ağlıyorsan,
Sevgi ile uğurla erkeği kendi yolculuğuna.

Kadınsın ve çok özelsin,
Küçük bir hayata kapılma.
Bir peri masalından çıktın geldin bu dünyaya,
Kanatlarını asla bırakma.

Biz erkekler,
Peri masallarını unutacağız.

Noel Baba'yı yalanlayacağız.
Mucizeleri küçümseyeceğiz.

Duyguları güçsüzlük,
Hissetmeyi aptallık,
Sevmeyi,
Zayıflık olarak öğreneceğiz.

Kas gücü, kalp gücünden daha önemli olacak.
Öfke, sorunların çözümü,
Kaba kuvvet, her şeyi halledebilmenin yolu olacak.

Ve gün gelecek senin kanatlarına ihtiyaç duyacağız.
Peri tozunla iyileştireceksin bizi, yumuşatacaksın kalbimizi.
Eve dönebilmek için ışık tutacaksın yolumuza.

Kanatlarından asla utanma.

Keşke kadın olsam,
Bir peri masalından çıkıp gelmiş olsam.
Sizlerle birlikte kanat açabilsem evrene.

Keşke kadın olsam,
Hayatı daha derinlemesine hissedebilsem.
İçimde yaşamı korumanın anlamını bilebilsem.

Keşke kadın olsam,
Sana kadın olmanın ne demek olduğunu anlatabilsem.
Gücünün sonsuzluğunu seninle paylaşabilsem.
Bir nefeste, evreni sizinle birlikte içime çekebilsem.

Keşke kadın olsam!

Elbette cinsiyetine biz karar veremiyoruz ama olur da günün birinde oğlumuz olursa, inanın bana işim çok daha hafifleyecek. Oğluma derdimi anlatmak, kızıma derdimi anlatmaktan çok daha kolay olacak.

Henüz doğmamış oğluma;

Çalış baban gibi,
Serserilik etme.

Kadına LAYIK bir erkek ol.

Ha bi de,

Kız kardeşine yazdığım şiiri ezberle.

Sonsuz sevgilerimle

Aykut Oğut

Annem Sema (1973)

Eşim Esra (2013)

Annem ve ben.

Salonunu yaktığım ev.

(Ben yakmadan 2-3 yıl kadar önce. Yakacağım, suratımdan belliymiş ama.)

Her Şey için kalpten teşekkürler annem.
Esra da sevgilerini ve teŐekkürlerini yolluyor.

Gle güle...

Aykut & Esra, hayallerinizi gerçekleştirmenize yardımcı olmak, kendi kişisel yolculuğunuzda daha keyifle ilerlemeniz, yeni ve sizin gibi düşünen insanlarla birbirinize destek olabilmeniz için Ayratown'ı yarattı.

Gerçek gücünü keşfedenlerin eğlenceli şehrine sizi de bekliyoruz!

Ayratown tamamen sizin için hazırlandı. Anlık olarak aklınızdakileri paylaşabilir, fotoğraf yükleyebilir, beğendiğiniz bağlantıları ve videoları Ayralılarla paylaşabilirsiniz.

Binlerce Ayralıyla tanışın!

Bazı zamanlarda sizlere destek olan arkadaşlarınız olduğunda kendinizi çok daha iyi hissettiğinizi biliyoruz! Ayratown'da binlerce Ayralı size destek olmak istiyor. Tıpkı, sizin de onlara destek olacağınız gibi...

Egzersizlerin gücünü hissedin!

Ayratown'da size özel pek çok egzersiz var. Asistan Piramit, 50 İstek, Vizyon Panosu ve Şükürlerim uygulamalarıyla kendinizi daha da iyi hissedeceksiniz!

Hemen Ayratown'a katılın! Size hediyemiz var!

Hemen ayratown.com adresinden aramıza katılın ve Aykut & Esra'nın sizler için hazırladığı "8 Adımda Hayatınızı Değiştirin!" video bülten serisini ücretsiz izleyin!

Ayratown'a sizi de bekliyoruz!

ayratown.com

Bugüne kadar hep süregelen bir tartışma vardır:
Kadınlarla erkekler eşit midir? Eşit olmalı mıdır?

Sevgili kadınlar!

Bir erkek olarak size şunu söylemek zorundayım:

Erkeklerle ASLA eşit OLAMAZSINIZ!

En büyük hatanız bizimle eşit olmaya çalışmak!
Çok çabalarsanız eşit olmayı becerebilir misiniz?
Elbette becerebilirsiniz AMA kendinizden,
gücünüzden vazgeçerek becerebilirsiniz bunu!
Erkekle EŞİT olmak için VAROLUŞ çitanızı alçaltmanız,
daha aşağı inmeniz gerekiyor.

Eşitlik mi istiyorsunuz?

Siz bilirsiniz!

Aykut Oğut

